

ELSZÓRT KALÁSZOK

**A „NÉVTELEN SZELLEM”
1933-1939. ÉVI
KISEBB TANÍTÁSAINAK GYŰJTEMÉNYE
(LAJOS SZELLEM TANÍTÁSAIVAL
KIEGÉSZÍTVE)**

ESZTER MÉDIUM ÚTJÁN

I. KÖTET.

**KIADJA:
A SZELLEMI BÚVÁROK PESTI EGYLETE
BUDAPEST, 1940.**

Előszó.

Kedves szellemi Vezetőnk, a „Névtelen szellem” szokásos kifejezését használtam fel e könyv címéül: Elszórt kalászok. Bár ő minket, szellemhívőket jelöl ezzel a kifejezéssel, de úgy gondolom, hogy ez mint cím erre a gyűjteményre is nagyon ráillik, mivel az ebben foglalt rövid közlemények igazán olyanok, mint az elszórt kalászok, egyrészt, mert ezeket úgy gyűjtöttem össze Eszter médium régi füzeteiből. íróóráinak produktumaiból, egyes transzban kapott megnyilatkozásokból, stb., stb., hogy lehetőleg semmi el ne kallódjék azokból a szellemi kincsekből, amelyekkel a Névtelen szellem gazdagítja e hanyatló kor hinni és megigazulni vágyó emberleleit, másrészt, mert ezek a rövid közlemények telve vannak olyan szellemi és lelki igazságokkal, amelyek éppúgy alkalmasak a lélek táplálására és felerősítésére, mint a búzaszemek, amelyekből a testünk legfőbb tápláléka, a kenyér készül. Ebbe a gyűjteménybe fölvettem Eszter médium lelki másának: Lajos szellemnek^{1*)} mélyenjáró fejtegetéseit is, amelyekből szintén nagyon sok hasznos okulást meríthet az olvasó.

*

Felhasználom ezt az alkalmat arra, hogy kedves Vezetőnknek ezt a plasztikus kifejezését, az elszórt kalászok szellemi értelmezését is megvilágítsam, mert valószínűnek tartom, hogy olvasótáborunkban sokan vannak, akik ennek igazi, benső értelmét nem ismerik, vagy legalábbis nem mélyedtek eléggé bele ennek a szimboliztikus kifejezésnek szellemi értelmezésébe.

Kedves Vezetőnk reánk, szellemhívőkre alkalmazza az elszórt kalászok jelzőt. Mi vagyunk az elszórt, vagy elhullott kalászok, míg velünk szemben azok, akik egyházaik keretén belül simán — hogy úgy mondjam — szinte minden megeről-

¹ *) Lajos szellem Eszter duálszelleme. Bővebben ismertetve a „Médiumi élmények”-ben

etés nélkül dolgozzák ki a maguk megigazulását és üdvözülését, a kévékben lévő kalászok.

Ő tudniillik azt mondja, hogy akik híven és lelkiismeretesen töltik be egyházuk parancsait, azoknak nincs szükségük bizonyságokra, hogy elhiggyék a láthatatlan világ és a magasabb rendű igazságok uralmát. Ezek a lelkek a velük egyenmű tömegben, egymást hitben támogatva, nagyobb ütközések nélkül jutnak el oda, ahova a hitüket vesztett lelkek nagy és nehéz küzdelmek után csak megbizonyosodások és nagy erőfeszítések árán juthatnak el. Amazok a lélekcsoportok a kévék, amelyek a mennyei csűrökbe betakarítottak. Mivel azonban ma az, utolsó órákat, a végkifejlés korszakát éljük, azt az alkonyatot, amely után az az éjszaka következik, amelyben az Úr szavai szerint „senki sem munkálkodhat”: tehát az Úr kiküldi az ő munkásait, hogy megfeszített munkával igyekezzenek összegyűjteni a hit mezején elmaradt, a tarlón elhullott kalászokat is a hitnek és a bizonyságoknak gereblyéjével.

Ezek az elhullott kalászok vagyunk mi, akikért a mennyei kegyelem az alkony szürkületében még egyszer lehajol, hogy mielőtt még az éj sötétje bekövetkeznék, mi is bejuthassunk a mennyei csűrökbe, ahova a kévék már régebben betakarítottak.

*

Minden félreértés elkerülése végett azonban meg kell jegyez-nem, hogy itt tisztán lelki-szellemi fogalmakról, nem pedig földi, emberi és félig-meddig világiassá lett keretekről és szervezetekről van szó. Nem azok kerülnek be a kévékben a mennyei csűrökbe, akik az egyes egyházak kebelében nagy lelki kényelemmel, minden komoly munkakifejtés nélkül, csupán a külsőségeknek eleget téve töltik életüket! Oh, nem! A külsőségek senkit sem mentenek meg, csupán a szívben és lélekben való megigazulás azoknak az elveknek alapján, amelyek minden egyes vallás fundamentumát képezik.

Minden egyes vallásnak vagy felekezetnek van ugyanis egy látható és egy láthatatlan része; aki csak a láthatókkal törődik, a

láthatatlanokkal pedig nem, az, amikor a látható világból elköltözik — tehát maga is megszűnik a látható világ tárgya lenni — készületlenül és tájékozatlanul, gyengén és tehetetlenül áll meg az új létállapot kapujában, és nemcsak hogy meg sem közelítheti az üdvözültek életszínvonalát, de addig is, amíg kegyelemből ismét visszatérhet a próbák e világába, száanalomraméltó lelki nyomorban tengődik a fluidi világban. Ezzel szemben a vallás benső, láthatatlan igazságának betöltése és az ez igazságoknak átadott lélekkel való élés már itt a látható világban is megerősíti a mi láthatatlan részünket, s mikor a látható világból elköltözünk, akkor a láthatatlanban egyszerre otthonra lelünk, amelyben kibeszélhetetlen boldogság és béke vár reánk.

A zsidó vallásban: a mózesi törvényben (természet-törvény) is megigazultak azok, akik a törvény szellemét (Tízparancsolat) igazán betöltötték. Ezek a zsidók lélekben fel voltak készülve arra, hogy a Messiást felismerjék és Annak tanait — a kegyelem igazságát — befogadják. Csak az alakiságokba vagy a pogányok bűneibe alámerült zsidók nem ismerték fel az Isten Fiát, és ezzel a fel nem ismeréssel máris kihullottak abból a kévéből, amelyet a mózesi törvény kötött egybe.

De ugyanígy van ez a különböző keresztény vallásokkal is. Akik a krisztusi elveket egyszerűen utópiának, ember által teljesíthetetleneknek tartják, ennél fogva nem is fejtenek ki erőfeszítést azok betöltésére: tulajdonképpen megkeresztelt pogányok, mert csak a külsejük — amely a mulandó világ tartozéka — vette fel a keresztséget, a bensőjük azonban pogány maradt. S ha az egyházuk minden előírt szertartásának eleget tesznek is, de a benső és szent igazságok a lelkük előtt idegenek maradnak, ugyanúgy járnak, mint a pogányok: szintén kihullanak abból a kévéből, amelyet a Krisztus igéje: a kegyelem igazsága köt össze.

Végül, akik mindenféle hitformában megcsalódva hitetlenekké váltak, szintén elhullott kalászkok. Így szóródtak szét a

hit mezején azok a lelkek, akiket már csak a bizonyságok letagadhatatlan erejével lehet visszaterelni a magasabbrendű világ fénye által megvilágított útra. Ezt a munkát végzi a transzcendentális lélektan, a kísérleti és tudományos metapszichika és parapszichológia, vagy egyszerű, közismert gyűjtőnéven: *a spiritizmus*.

*

Tulajdonképpen elárvult, szegény lelkek ezek az elhullott kalászok, akikhez az isteni kegyelem túláradó részvétellel és szeretettel hajol le. És hoz mérhetetlenül fájdalmas áldozatokat azoknak a tiszta, nemes lelkeknek munkája által, akik testben vagy test nélkül, névtelenül és észrevétlenül tesznek bizonyosságot szellemi, lelki, sőt fizikai téren is arról, hogy van Isten, van kegyelem, van egy magasabbrendű világ. Van egy mindennek fölött uralkodó erkölcsi törvény, s vannak erők és hatalmak, akikkel és amelyekkel szemben az emberi élet csak tűnő álom — s terelik vissza áldozatukkal a meghomályosodott lelkű, hitüket vesztett és már-már a sátán hálójába került emberlelkeket.

Ebből azonban szükségképpen következik, hogy a megbocsáthatatlan *Szentlélek elleni bűnt követi el az, aki ezeket a billenő ponton álló lelkeket és az őket megmenteni szándékozó tant magát kigúnyolja, s őket megfélemlítéssel és nevetségessé tenni akarással visszataszítani törekszik a hitetlenség sötétségébe.*

Mert ismétlem: az igazi spiritizmus, vagy transzcendentális lélektan a hitetlen világ hitre vezérlő tudománya, amely soha és semmi körülmények közt nem áll ellentétben az egyházak céljával: az emberlelkek üdvösségre vezérlő törekvésével. Inkább azt lehetne mondani, hogy óriási szolgálatokat tesz az egyházaknak, amikor utánanyúl azoknak, akikben a hit világozása kialudt — s ennek következtében léleekben máris elszakadtak egyházuktól — s a bizonyítékok erejével tereli vissza őket az elhagyott útra.

De ezzel nemcsak az egyházaknak és maguknak az egyéneknek tesz kimondhatatlanul nagy szolgálatot, hanem a társadalomnak is, mert míg a hitetlen ember lelke minden destruáló eszme számára nyitva áll, addig a meggyőződéses hittel bíró lélek semmi olyan tendenciának nem adja oda magát, amely Isten akaratával, az erkölcs és a becsület törvényével nem egyeztethető össze..

Ebből nyilvánvalóan következik, hogy aki akár tájékoztatlanságból, akár fanatizmusból gátolja, gúnyolja s hatásában akadályozza ennek a lélekmentő tudománynak és empirikus bölcséletnek munkáját, az ellensége a köznek, mert kárt okoz az egyházaknak, társadalomnak és az egyes emberlelkeknek egyaránt.

*

A mi kedves Vezetőnknek: a „Névtelen szellem”-nek ez már a tizenhetedik kötete. Ennek a ragyogó könyvsorozatnak minden mondata az emberszeretet, a minden rendű és rangú emberek közötti kölcsönös megértés, a Krisztus Urunk tanításának szellemében való becsületes kötelelességteljesítés és a szakadatlan erkölcsi és szellemi tökéletesedés parancsoló szükségességét hirdeti és bizonyítja.

Ez a mű is ugyanezeket az elveket hirdeti. De míg az előbbi kötetek terjedelmes, mélyen megalapozott tanításokat tartalmaznak, ebben rövid fejtegetések vannak összegyűjtve, amelyek között azonban a lelki élet minden elképzelhető vonatkozására talál az olvasó felvilágosító, megnyugtató — sokszor megdöbbentően új — eszméket és irányításokat. Kérjük kedves olvasóinkat, olvassák ezeket imádságos lélekkel.

Adja a jó Isten, hogy ezek az eszmék és igazságok közelebb vigyék lelkeinket a tökéletességhez és az üdvösséghez!

Budapest, 1940 május havában.

Pátkai Pál.

A „Névtelen szellem” az olvasóhoz.

Titeket, akik a szellemkutatás terére léptetek, elhullott kalászsoknak neveztelek. Ez az elnevezés azért helytálló, mert többé-kevésbé olyan lelkek vagytok, akik lelkileg kiestetek a kévékből, a külső egyházi alakulatokból.

A gyülekezetek lelke, a gyülekezetek angyalai végzik a maguk munkáját. De mivel a külső egyházak nincsenek mindig szoros összhangban azokkal az igazságokkal, amely igazságok a láthatatlan egyházaknak is rendíthetetlen oszlopai, hanem külső, emberi értelemmel kiépített körülbástyázások (amelyekkel annakidején az egyházatyák az ő emberi elgondolásuk szerint is a legjobbat célozták ugyan, de azok az idők elmúltak, az emberi tudás fejlődött), - a renitens emberi lélek nemcsak a földi igazságokat, hanem az Egek igazságait is kutatni és tanulmányozni kezdte.

Mivel azonban az egyház elbástyázott állapotánál fogva ezt meg nem engedheti, és nem is engedi meg, — mert hiszen akkor ellene mondana annak az alakulatnak, amelyet igazságnak fogadott el— ennek következtében ezekből az összekötött kévékből mindazok kihullanak, akik nem találják meg bennük a lelküknek azt a táplálékát, amelyre ők már ráéreztek. Nem találják meg azt a vigasztalást, amelyre szükségük lenne, azt a bizonyosságot, amelyre továbbépíthetnének. **Így tehát ezek a félig fejlődött lelkek kutatásaik révén a felekezeti hívők csoportján lelkileg kívül kerültek, kihullottak,** és mivel a dogma már nem védte őket, azaz a kévéből kihullottak, ennél fogva szétszórt egységekké váltak. Azaz mindegyik lélek a maga elgondolása szerint fogta fel az igazságot. Így könnyen martalékaivá váltak a tagadás szellemének, és a fölerősödött anyagelvű tudomány, amely haladt tovább a maga útján, ezeket a kiesett kalászokat felszedte, és a maga céljai szerint használta fel.

Hiszen lassanként az istentagadás, ezzel együtt pedig minden jónak és igaznak a tagadása kerekedett felül a világon,

és harcot vív nemcsak az egyházak igazságaival, hanem a nemesebb emberi lelkek elgondolásával és érzésével is.

Ezért küldi ki az isteni Kegyelem — hogy úgy mondjam — a szolgálattevő angyalokat, akik e világ sorsát intézik, és az ő apróbb-nagyobb szolgálataival megbízott gyermekeit, hogy szedjék össze az elhullott, kint rekedt kalászokat, mielőtt még a kapuk bezárulnak. És adjanak nekik táplálékot, — mint ahogyan Krisztus Urunk sok ezer hallgatójának, akikre ráestelédett, az ő tanítványai által öt kenyérből és két halacs-kából annyi táplálékot adatott, hogy az éhezők megelégedtek, és még sok maradt is.

Már esteledik, a nap nyugovóra tér, és Isten kegyelme folytán azokból a bizonyosságokból, amelyeket a földköri szellemvilág nyújt, mint a bibliai öt kenyérből és a két halacs-kából tinettek is annyi bizonyítékot, annyi meggyőződést adhatunk, hogy megelégedjék a lelketek, és bizonyosságot nyerhessetek, hogy azokat az igazságokat, amelyeket az egyházak őriznek, csakugyan valóságoknak higgyétek el. Hogy belássátok, hogy Isten a kegyelem Istene, és Krisztus tiértetek jött el, hogy megkeressen és megtartsen benneteket.

A spiritizmus jelenségei nem szolgálnak más célt. Hiába akarják az emberek ezt a szellemi ajándékot a maguk külső, önző céljaira felhasználni. Mindannyiszor, valahányszor így használják föl, csalódnuk kell a szellemekben és azokban a képességekben, amelyeket az Isten kizárólag arra a célra engedélyezett az utolsó időkben, hogy azokat, akik a hitetlenségben és a kételkedésben már-már elmerültek, az égő lángokból mintegy a ruhájuknál fogva kiragadják, hogy mielőtt még bezárulnak a mennyei kapuk, ők is a megmenekültek közt lehessenek.

* 1933. *

1. A lélek fejlődésének menete.

1933 január 7.

Amikor valaki teljesen beérkezik valamely állomásra, akkor a lelkének az a kifejlődött része bevonódik bizonyos burkolattal, s az többé nem sűrődik, nem csiszolódik, mert az a fénysugár, ami arról a felületről a Mindenható felé visszatükröződött, tiszta töretlenségben érkezik vissza oda, ahonnan küldetett. Ezzel befejeződik a lélek egy részének megművelése.

Nem mintha soha többé nem kellene ahhoz hozzányúlni; ellenkezőleg! Most, amikor a burkolat megerősödött rajta, a szellem a maga céljai számára erről a részről is eredményeket akar gyűjteni, — nem a mulandóban, hanem az örökkévalóság számára; mert csak a meghódított területeken teremnek olyan eredmények, melyek maradandó értéket teremnek a szellem részére.

Ezért történnek sokszor olyan megmagyarázhatatlan és megérthetetlen események, melyek az emberi igazság szerint bonyolultaknak látszanak. Mert azok a lelki érzékszervek, amelyekkel az ember sok titokzatos dolgot felfoghatna, még ködben vannak, nincsenek kialakulva, vagy talán éppen alakulóban vannak. S mivel ez az alakulás fájdalmas érzéssel jár, tehát még kevésbé képes megérteni az „ember” azt, hogy a sors miért bántja és szenvedteti őt éppen azon a helyen, ahol úgyszólván fájdalmas minden kis érintés, még a közeledés gondolata is.

Míg az ember kicsiny, és a fogai jönnek, addig sokat szenved, némelyik bele is hal. De azért nem lehet azt mondani, hogy a fogzás büntetés, vagy bűnhődés, sőt éppen a későbbi élet követelményeinek egyik fontos eszköze tör magának utat a fogazat kinövésével. Így van ez a lelki téren is. Sokszor csak a későbbi folyamat alkalmával érti meg az ember, hogy mindezt külön-külön fáradtságon, vagy szenvedésen kellett keresz-

tülmennie anélkül, hogy az valami bűnnek az okozata volna. Maga a homályból való kibontakozás is fáradságos törekvéssel, nagy nehézségekkel és szenvedésekkel jár. A tudatnak csak nagy, nehéz küzdéssel lehet annyira kiemelkednie a homályból, hogy bevilágítsa a lényét közvetlenül takaró ismeretlen sűrűséget.

Ezt a nehéz munkát a szellem végzi az „emberen.” Ezen a homályon, mely mint tudattalan én veszi körül a tudatos szellemet, a lélek hibái és fogyatkozásai erős vonásokban domborodnak ki a testen keresztül, azonban a meghódított részekén keresztül mint egy prizmán, úgy csillog elő a mennyei sugár azokban az úgynevezett veleszületett erényekben, amelyek az ember igazi lényegét képezik. A bűnre való hajlandóságok mindaddig uralják a lelket, míg felsőbb énje fel nem ismeri azoknak tarthatatlanságát, és a sors meg nem mutatja azok következményeit. Ezeknek a küzdelme még a külsőben folyik, még a külsőben szenvednek; azonban aki már számottevő erényekben gazdag, annak a küzdőtere mind beljebb szorul, a lélek érzékenyebb és világosabb területére; ott kell megvívnia az utolsó döntő győzelmet a lélek szentélye előtt a sötétség árnyékával, mely a testen keresztül nagynak és félelmetesnek látszik.

Ezt pedig csak teljes hittel és alázatossággal lehet legyűrni.

2. Vagyonos és „nincstelen” szellemek.

(Lajos szellem.)

1933 február 2.

Akármilyen legyen is az ember élete, ha csak nagyon el nem keseredik, irtózik a halál gondolatától. Így ti is, ha hiszitek is az élet folytatását, mégis féltek a haláltól, és ez így helyes, így természetes ebben az életben, amelyben éltek.

Az élet ajándék, és azt meg kell becsülni minden küzdelmével és nyomorúságával együtt. Mert akik az Istent egyik

vagy másik életükben megismerték, és a szívük mélyén elismerték Őt életük urának, sorsuk rendezőjének, azok mindent elnyertek abban az életben, amit egy tévelygő, bolyongó lélek csak megtalálhat. Mert van az életüknek fundamentuma, amelyre egész jövőjüket felépíthetik; azok már nem bolyongó lelkek többé, akik hazátlanul róják az élet sivár és céltalan útját, akiknek nincs semmijük és senkijük, csak tátongó, nagy lelki sebeik, amelyek véreznek és fájnak.

Mert ilyenek sokan vannak, akik csak beleszületnek valami vallásba, de hitük nincs, és hiába voltak próbák elé állítva, azokból nem okultak, és semmi jó tapasztalatot nem vontak le maguknak, semmi megnyugtatót, megbékéltetőt nem vehettek be, mert hiányzott náluk a hit gyökere; ezért azután befejezetlen marad az életük még százéves korukban is. Az ilyenek munkájának és érzéseinek nincsen a maradandó életben semmi nyoma, így tehát nincs is mire támaszkodniuk, s ezért rendezetlen szellemi életet élnek, éppúgy, mint azok a nincstelen emberek, akiknek semmi rögzített életlehetőség nincs a kezükben, csak a hulladékokból és az alkalmi kis alamizsnákból élőködnek.

Akiknek már van valamijük, azok rendezett osztályokban élnek, és különböző feladatokat végeznek el, s a maguk erejéhez és képességéhez mérten a jónak különböző rétegeiben dolgoznak.

Rengeteg nincstelen lélek ödög céltalanul a szellemvilág országútján; kergeti őket a körforgás törvénye előre. Igen sokan vannak, akik itt a földi életben elég jó körülmények között haladhattak volna előre, azonban nem hittek, márpedig hit nélkül az ember képtelen a jóra.

Ezekből a nincstelen emberszemlemből a jónak törekvő munkásait nevelni nagy feladat és szép munka, s valaki ezt vállalja, ebben fárad, az sok, igen sok kegyelemben részesül. Az ilyennél nem lehet meghatározni, meddig él, mert ha Isten jónak látja, és alkalmasnak ítéli a munkára, sokkal túlél-

heti a meghatározott időt; de meg is rövidítheti azt, aszerint, hogy hogyan kedvezőbb részére: megmaradni-e azokban az eshetőségekben, vagy másokba helyezettetni jobb eredmények elérhetése végett.

Akik Istenben élnek, azok nem távolodnak el egymástól a halálban sem, mert a közös cél, a közös munka együvé köti és érzésben összeolvasztja őket.

Azért ti ne féljete a haláltól, ha életetekben az örökkévaló jóért dolgoztok; a halál közelebb hoz egymáshoz lélekben, míg a mulandó élet hullámlásában küzdve, lélekben sokszor eltávolodva, messzebb vagytok egymástól, mintha világrészek volnának közöttetek.

3. Józan okosság a világoóság terjesztésében.

1933 március 21.

Boldoggá tesz, ha tudom, hogy nem hiába fáradok, de mégis nagyobb öröm számomra, amikor azt látom, hogy a magatok lábán valamennyire meg tudtok állni, és nem dönt le benneteket az ellentét szele oly könnyen arról a fokozatról, amelyről álmodtok.

Mert nektek számolnotok kell azzal, hogy nemcsak az erőszak, hanem főképpen ravaszság ellen is küzdenetek kell. A ravaszság hatalmas eszköze a gonosznak, és azért kell az embernek tanulmányoznia a földi életben azokat a fegyvereket, amelyekkel a gonosz támad, hogy kellőképpen védekezni tudjon ellene. Azért mondja az Úr: „Legyetek szelídek, mint a galambok és okosak, mint a kígyók.” A kígyó okoósága nem nagy észbelileg, de alkalmazkodóképessége, elővigyázatoóság, kiszámítása, az eshetőségek kihasználása teszik ki azokat a követnivaló példákat, amelyekkel igen sokan könnyen nagy eredményeket érnek el az életben. Ezeket úgy nevezik az emberek között, hogy életrevalók. Ez az életrevalóság az, ami a szelídség mellett megkivántatik a jónak követőitől is. Az az okoóság, az a körütekintés, amellyel a lélek rögtön a dolgok

lényegét kutatja, az az elővigyázatosság, amely felkészültség nélkül nem veszi fel a harcot, ha az igazsága felől meg van is győződve.

Azért kell az embernek tanulnia az életet, tanulmányoznia a lélek természetét, azért kell hinnie, hogy megtalálja a helyes utat, azért kell reménykednie, hogy sikeresen végezhesse a reábízottakat, mert mindezek nélkül bizony könnyű labdájává válik azoknak a tévedéseknek, melyekbe a ravaszság belejuttatja az embert.

Nem lehet az igazság tükrével takaró nélkül járni, mert az elvakítja azt, aki belenéz, legyen bölcs vagy tudatlan. Le kell takarni azt az alázatosság és szelídség puha takarójával, alkalmazkodni kell az élethez, a körülményekhez, ki kell számítani azokat az alkalmakat, melyek kedvezők a jónak előrejutására. Az eshetőségeket felismerni és kihasználni: ez maga is nagy előtanulmányozás tárgyát képezze. Mindent tanulni kell, mindenben ki kell magát ismernie a léleknek, hogy az ütközések alatt nagy sérüléseket ne szenvedjen, és egykönnyen félre ne állíthassa az útból a gonosz.

Azért óvatosan kell mindig előrehaladni, hogy nagy célpontot ne mutassatok az ellentétnek, mert minden gondolat és érzés mellett meghúzódik, ott lappang, a még ismeretlen, a nem tudott ellentét, mely cselt vet elétek, és a gyengeségeiteket, hibáitokat kihasználva akkor fog meg benneteket, amikor a leggyanútlanabbul akarjátok a jót és az igazat hirdetni.

Azért a magatok hibái, a magatok tévedései mindenkor fontosabbak reátok nézve, mint a más hibája, a más gyengesége; és fontosabb az igazságnak tüzzel-vassal való terjesztésénél, mert ha elzárjátok a hibák érvényesülését, akkor nincs alkalma az ellentétnek mibe belekapaszkodnia, s akkor a kevesebb világosságot is könnyebben érvényesíthetitek, mint a hibáitokkal a sokat.

Akit a szeretet indít a jóra, az úgysem magától cselekszik, hanem cselekszik általa az Úrnak Lelke; az nem keresi

a maga dicsőségét, hanem az Úr dicsősége megnyugszik őrajta még akkor is, ha kivonja magát belőle. Ez az az igaz jutalom, amit senki el nem vehet tőletek.

4. A földi élet nagy érték.

1933 március 23.

A kifejezés lehetőségei azokban a szervekben vannak meg, amelyek az idegszférákban gyökereznek. A lélek ezeken keresztül szedte fel a behatásokat. Amint azonban a test erői idővel elhasználódnak, az észrevevő képesség is csökken. Az élet a belsőben egy új világot' elevenített meg, alakított ki, s a lélek a szerint az Ideál szerint fejlődött, akit maga elé állított; jól-rosszul hozzáalakult.

Amikor azonban már az est beáll, a világosság hanyatlóban van, s a külvilágtól semmit sem vár többé, akkor lassan-lassan elzárulnak a hatásfelvevő lencsék, és a külvilágból jövő hatások nem váltanak ki nagy hullámzásokat a lélekben, inkább maga a megtermékenyült lélek hat erősebben kifele.

Azért az öreg emberek már ritkán alakulnak át, ritkán fogadnak el valami újat. Csak aminek a helye üresen maradt a lélekben, amire az élet nem adott kielégítő és elfogadható magyarázatot, azt fogadják el, és akkor a lélek életet sugárzó természetete újra fellángol, hogy magába olvassza azt az igazságot, amire vágyott, amire várt, mert a benső én tudja, érzi, hogy neki arra még szüksége lesz. Azért vannak emberek, aki még a késő öregkorban is tevékeny szellemi életet élnek nemcsak kifelé, hanem befelé is. Ezeknek a szelleme nem fáradt el, a lelük nem merült ki egy-egy élet alatt, mert harmonikus életet éltek.

Minél egyszerűbb, minél igénytelenebb életet él az ember, annál kevesebb összhangzavaró tapasztalatra jut el az életben, és megkíméli az idegszféráját azoktól a céltalan hullámzásoktól, melyeket megpróbáltatásoknak neveztek.

Az élet úgyis elmúlik, akár szenvedve görnyedünk a terhek alatt, akár a gyönyörúségek poharát Úrítgetjük; emlékké válik minden, de az a fontos, hogy ezeket az emlékeket hogyan tudjuk kamatoztatni. A szenvedések mellett a lélek észrevevő természete érzékenyebbé lesz a mások szenvedésével szemben, és az ilyen lélek tapasztalatai nyomán sokkal több lehetőséget ismer meg, amelyekkel a szenvedések okait megszüntetheti, mint az, akinek csak öröm jutott osztályrészül, aki előtt a terhek ismeretlenek. Egy szenvedéssel terhelt élet többet jelentő s értékesebb, mint azoké, akik irigyelt, sorsukkal megelégedett, kiváltságos életet élnek, mert nemcsak, hogy meg nem tarthatják azt, hanem az ilyen életek után olyan hiányok képződnek, amelyek egyenesen szükségessé teszik a terhek felvételét, hogy a megérző lelki- szervek érzékenysége újra felelevenedjék.

Ameddig az emberek azt hiszik, hogy az alamiznaosztogatással kimerítették a jócselekedetek sorozatát, addig igen távol vannak az igazság megértésétől. Addig nincs enyhítve a nyomorúság, a szenvedés a földön sem, nemhogy a lelki világban, addig még csak a tünet van egy pillanatra felfüggesztve, de maga a baj egyre terjed, egyre mélyül.

Ha valaki, aki már nem beteg, nem a bűn nyomorultja, és a maga lábán meg tud állni, a nyomorultak közül csak egynek is a hóna alá nyúl, hogy kiségtse az egyenes útra, a tévelygésektől megtisztított útra, az ilyen többet tett az igazság szerint, mint aki egész életében alamizsnát osztogat, de senkinek a gondját nem veszi fel.

Keressétek a módját, hogyan lehet az életeteket minél gyümölcsözőbbé tenni, hogyan lehet kevesebb szenvedéssel még többet elérni, hogy az út járhatóbb legyen azok számára is, akik még kevesebb hittel és kevesebb szeretettel, önmegtágadással rendelkeznek. Vállaljatok ilyen munkákat, és minél többen vállaltok, annál nagyobb terület tisztulhat meg, s a gonosz annál több rabszolgát veszít, és annál könnyebb, tisztább és boldogabb lesz az élet és az előhaladás.

Egy lágyabb érzésű, tisztább erkölcsű világban pedig több a szeretet, gyorsabban halad előre az Isten országának építése. Aki az Istent szereti, annak könnyű megértenie, hogy mi a célja Istennek az ilyen életekkel. Még jobban megérti, ha mint szellem hasonlítja össze az eredményt a kezdettel, és megelégedve látja, milyen, hatalmasat lendített azon a lomha és nehéz keréken, amellyel sok ember boldogulása indult meg.

Azért én mindig azt mondom: dicsérjétek az Istent az életekért, mert ő mindenkinek a legjobbat adja akkor is, amikor azt a lélek fájdalmasnak látja és vonakodik elfogadni.

5. A Szentlélek értelmezése.

1933 március 30.

Az Isten szellem; az ő munkái is szellemiek. Ezzel a megjelöléssel: „Szentlélek”, fokozatilag a legmagasabbat, tehát szintén szellemi valóságot kell érteni. A „Szentlélek ereje”, a „Szentlélek világossága”, stb. alatt Isten szellemében egyesült szellemek csoportját, az ezeket egybetartó eszméket, ezeknek megvalósult eredményeit kell érteni. Ezeket mind a Szentlélek gyűjtő fogalma alá sorozzuk, mert ezek szellemi valóságok. Csak mivel a ti nyelveteken a „szellem” szó alatt kizárólag egyénesült lelket értetek, azért találjátok ezt furcsának. Vannak olyan nyelvek, amelyek az emberben csak kétfélet különböztetnek meg: egy testi-láthatót, és egy lelki-láthatatlant, és ez az emberre nézve egyszerűbb, mert az ember könnyen összetéveszti azokat a fogalmakat egymással, melyek előtte csak igen homályosan alakultak ki.

Én szándékosan sokszor használom inkább a „lélek” szót, mert ez közelebb van hozzátok, mint a szellem. Ezt a kettőt amúgy sem lehet egymástól élesen elválasztani, mert a szellemet nem látta senki, a szellem csak a lélek által közvetítheti a maga akaratát, csak a lélek által tud hatni, mert a lélek a szellem megjelenési formája. Olyan egység ez, melyet különvá-

lasztani nem lehet. A lélek szellem nélkül nem tud bölcs és helyes eredményt elérni, mert a lélek annyit jelent, mint élet.

Tehát, ha azt mondjuk, hogy lélek van valamiben, az az élet sokrétegű tömegének egy egységes részét jelenti. De ha azt mondom, hogy szellem van valamiben, az az életnek magasfokú irányítóját jelenti. Ha azt mondom: „Szentlélek”, minden esetben Isten akaratának, Isten szellemétől irányított életrengésnek, szellemi magot hordozó erőknek hatalmas közvetítőjét értem alatta. Ez tehát fokozatilag is magasabb, mint az egyéni szellem, mert a „Szentlélek”, vagy „Szent Szellem” az egyéni szellemeket egybefoglaló Istenséget jelenti.

Különben csupán a nyelv tökéletlenségén fordul meg, hogy hogyan nevezzétek helyesebben, az a fontos, hogy hogyan értitek meg helyesebben.

6. Hogyan lehet eljátszani a kegyelmet.

1933 április 6.

Az emberi lélek sokat botlik, míg megtanulja, hogy az a fontos, ami előtte van, nem pedig az, ami körülötte. De mindenki azon kezd a javulást, hogy másban találja meg azokat a hibákat, melyeket magában kellene keresnie. Akik már magukba tekintenek, azok kezdenek a maguk lábán járni, s így kiegyensúlyozódik a lelkük és kevesebbet botlanak. De azért mindenki, aki a földön jár, elhibázza a lépést egyszer-másszor, különösen, ha valami akadályt akar kikerülni. Azért senki sem bizakodhat el, ha mégolyan egyenes járása van is, mert nem tudhatja, hogy mikor történik vele a baj.

Gyermekeim, az Isten jó, kibeszélhetetlenül jó. De amíg az ember hibázó lélekkel nézi a sorsát, addig nem képes ezt a jóságot megérteni, s addig nem tudja, hogy minden óvóintézkedés őerte van, az ő lelkének egyensúlyban tartásáért, és nem tudja, hogy azok az erők, amelyek őt hordozzák, milyen célból engedik meg az ütközéseket.

Bizony lassan tanulja meg a lélek azokat az örök igazságokat a maga tapasztalatain keresztül, melyek neki a legnagyobb javát munkálják. Azért mondom én, hogy itt ezen a földön a jó a jobbnak ellensége egészen addig, míg ő maga is meg nem érett a jobbnak fokozatára. Akkor megérti, mit céloz vele a jobb, — addig nem.

Ezért nagy erény az Isten akaratában való megnyugvás, az engedelmesség, a szerénység, az elnézés, a türelem, a békességre való törekvés, mert aki ezekkel az erényekkel rendelkezik, gyorsabban megtalálja a helyes irányt, mintha a tapasztalatok útján keresné. **Az Isten kegyelme a nyugodtabb kedélyt könnyebben át tudja hatni, mint a folyton ténykedni és hatni vágyó jóra-törekvésen keresztül elfoglalt, izguló kedélyhullámszerű lelkét.**

Hinni, bízni, várni-tudni, ez a legnehezebb tantárgy a lélek fejlődésének iskolájában. Bizony ez így van nemcsak egyikkel, de a másikkal is. Hiszen minden lélek részére elkövetkezik az az idő, amikor belátja tévelygését, és szeretne a helyes útra térni és azon haladni, de némelyik csak mérhetetlen szenvedések után ismeri fel, hogy mi az a jó, ami után érdemes törekedni. ***De az a lélek, aki hite által jut a megismerés állapotára, boldogabb, mint akit a kemény ütközések vezetnek ide, mert a hitből fakadó érzés ajándékképpen közli az igazság világosságát az emberrel, a tapasztalás pedig keserű utórezgéssel vegyes nehéz fáradtság után bontakozik ki előtte.*** Az egyiket gazdagnak nevezném a kegyelemben, a másikat szegénynek, mert a gazdag folyton kap, a szegénynek pedig verejtékkal kell érte dolgoznia. Ezt jelenti az, hogy: *„Adatik annak, akinek van.”*

Éppen ez a próba mindenkire nézve, mert a léleknek minden állapotában tudnia kell, hogy Istennek céljai vannak vele. De bizalom hiányában könnyen ellene cselekszik Isten akaratának, és bűnhődésre teszi magát méltóvá, mivel nem tud várni, és megelőzi szabadakaratával azokat az Istentől jövő

kibontakozásokat, melyek elhoznák a részére a jót, azt a jót, amelyet az isteni Gondviselés tartott fenn részére. Az a helytelen mozdulat, amellyel a fejletlen lélek a fejlődéséhez szükséges eszközöket ellökni igyekszik magától, okozza a legtöbb esetben azokat a csalódásokat, melyek sok időre gúzsba kötik a helyes megérzéshez szükséges lelki szervezet. Így nem csakhogy a hite nem növekedhetik, az ismerete nem bővíülhet, hanem hovatovább teljesen elveszti tájékozódó képességét, és szolgájává válik az anyagi éleinek. Mikor pedig mindent felhasznált az anyagban, amit csak lehetett, akkor kétségbeesetten meghasonlik az étellel, és átkozza a sorsot és Istent okolja, amiért elhagyta őt. Pedig csak egy kis eltérés történt a megértés körül, t. i. nem ő igyekezett magát Isten törvényéhez alkalmazni, hanem ő maga akarta az igazságot a maga értelméhez igazítani. És ez minden fokozaton próba az emberi lélek részére.

7. Isten kegyelme eltakarhatja a megbánt bűnök emlékeit.

(Lajos szellem.)

1933 április 13.

Mindenkinek vannak vétkei, bűnei, tévedései, mulasztásai, melyeket sajnál, hogy elkövetett. Bizony az ember lelke sokat szenved tőle még azután is, mikor már azt sem szereti, ha eszébe jutnak. Vannak a földi életben is olyan kínos helyzetek, amelyeket szeretne az ember elfelejteni, meg nem törtéنتé tenni. Annál inkább itt a szellemvilágban, ahol annyi világosság sugárzik szerte, hogy nem lehet semmit a magunk akarátával eltitkolni.

De ha az Isten kegyelmez, akkor sem mi, sem más nem látja többé azt a kínzó emléket, mert a jó Isten megbocsátó törvénye lemossa a lelkünkről annak nyomát, és olyan tiszta ruhát ad, amelyben már a régi bűnök és tévedésnek semmi emléke sincs.

Bizony nagyon szomorú és vigasztalan lenne a szellemek sorsa, ha az Isten nem bocsátaná meg a földi életben elkövetett hibákat és vétkeket! De nemcsak megbocsátja, hanem újra meg újra módot ad arra, hogy ha a lélekben felébredt a jó utáni vágy, ezt azokkal a jóban való eredményekkel egészen eltüntesse, és mint vagyont megtarthassa magának a jó munkának a bérét.

8. A sikertelenségek oka.

1933 április 13.

Mindenek felett ott van a mi Atyánk, Aki nem feledkezik meg a Benne bízókról, és nem hagyja őket cserben, ha azok Tőle várják a segítséget, és nem a maguk erejéből akarnak cselekedni. **Az embernek nem kell aggódalmaskodnia és semmi felett sem kell töprengenie, mert ha a sorsában nincs az, amit óhajt, úgysem tudja azt megszerezni, vagy elvégezni.**

Erőt kell kifejtteni a jó és becsületes törekvésben, hogy az ember a maga életének az eredményét kihozhassa. De ha minden igyekezete dacára nem tud sikert elérni, akkor sem szabad kétségbeesnie, mert akkor vagy nem tudja az ember a maga feladatát felismerni, és helytelen irányba kapkod, vagy nem érkezett még el ahhoz a ponthoz, amelynél feloldódnak bizonyos kötöttségek, és velük együtt az a törvény, amely az embert még fejletlen felfogása folytán vezetni tartozott.

Azért jobb az embernek kevesebbet akarnia, és amit a végzet bízott rá, abban tökéletesen eljárnia, ezzel olyan lelki képesítést nyer, amivel a legnehezebbet is játszói könnyedséggel oldja meg.

Ezért a nagyot akaró emberi lélek nem menekül meg soha a fonák eredménytől, mert lehet, hogy egy ideig bírja az iramot, és minden idegszálának megfeszítésével és lelki erejének kihasználásával némi sikereket ér el, de éppen akkor roppan össze, amikor már majdnem célnál érzi magát. Ez pedig

ezerszer fájdalmasabb, mint hogyha a belátásában kialakul az a felfogás, hogy ha nem töltheti be nagyon jól a maga helyét, akkor jobb megmaradnia abban, amiben a lehető legjobb eredményt érheti el.

9. Nem kell minden kis dologgal a szellemekhez fordulni.

Nem való olyan dolgokat a szellemek elé vinni, amelyek kizárólag az emberek világába tartoznak; ezek csak ok nélkül való izgalmakat hoznak létre, amelyeknek magyarázatát sokszor hiába akarnók néktek adni, csak bonyolultabbá tennénk a helyzetet. Ezért nem való a ti emberileg is könnyen elintézhető bajaitok orvoslásának a láthatatlan világból való erőszakolása. Ez sokszor egyenesen rossz eredményt hoz létre, először azért, mert minden csekélységért a szellemeket kényszerítitek a földiekkel foglalkozni, másodsor, mert elterelődik a figyelmetek a tulajdonképpeni céltól, és egyesekben bizonyos szellemi gőg fejlődik, amiért a szellemvilágtól - mint egy kiváltságos - segítségben részesülnek. Azután meg az ember ezen az úton minden kétségeskedéstől, aggodalomtól és csalódástól meg akarja magát kímélni, ez pedig élőködés és kíváncsiskodás, ami meg szokta magát bosszulni, és nem egyszer kísértő szellemek állítják próbára az embert, hogy hitében kárt tegyenek.

Én már régen megmondtam, hogy ilyesmit ne erőszakoljatok, és csak akkor forduljatok hozzánk, ha igen komoly és nagy esetekben van támogatásra és tanácsra szükségetek, de akkor is csak nagy körültekintéssel a tekintetben, hogy mikor és kinek a javára. Mert akinek az Isten különös kegyelemképpen akarja adni, annak az imádságára úgyis megadja, ha pedig nem akarja megadni, akkor a legnagyobb erőszakoskodásra sem adja meg. Hiszen a szellemek sem láthatnak mindent mindenkinél és minden állapotban, ha azt az Úr cél nélkül valónak ítéli.

Az emberi életben előforduló kisebb-nagyobb eseményeket, amelyek nem sok kívánnivalót rejtenek magukban, nem azért adja a Gondviselés, hogy az ember a gondolkozástól és küzdelemtől mentesítve legyen. Hanem éppen azért, hogy ésszel és a jónak követésével keresse az ezekből való helyes kibontakozást, a rossz- és nemkívánatos dolgokat pedig tanulja meg türelmesen elhordozni, s ne akarjon mindennek eléje vágni a szellemek segítségével, mert nem ezért van a szellemeknek megengedve, hogy a földön élőkkel összeköttetést tartsanak fenn, hanem azért, hogy a síron túli életről bizonyosságot tegyenek.

Amit az Úr meggyőződésül ad néktek, az mind magától jön és csak abból a célból, hogy a hitben megerősítsen és a hit által Istenhez közelebb vigyen benneteket, de semmi esetre sem azért, hogy ti azt a magatok életében a testi „én” szolgálá- tába állítsátok.

10. Az élet álom.

1933 május 4.

Gyermekeim, vigyázzatok, hogy bele ne essetek a bölcselkedők és felettébb igazságoskodók körmönfont okoskodásába, akik szeretnek mindent nagy komolysággal valakinek, vagy valaminek a rovására írni, mert szerintük csakis a rossz, mégpedig az általuk megállapított rossz az oka azoknak a felvetődött zavaros állapotoknak, helytelen és nemkívánatos dolgoknak, amelyek az életet megkeserítik.

Nem mindig a tudatos rossz az, ami az életet megnehezíti; hanem sokszor éppen a homályban lappangó, még fel nem ismert, elmulasztott jónak helytelen alkalmazása, amitől a későbbi események zürzavarosakká válnak, és gyakran az emberek tájékozatlansága hozza létre az életben azokat a próbákat, amelyeken még azok is elbukhatnak, akik teljesen megütik a mértéket.

Bizony az ember esendő, és a maga kicsiny hitével és szeretetével nem tud tüneményesen gyors haladást elérni; sőt

minél jobban bízik önmagában, annál kevésbé. Ha valaki fennen hirdeti, hogy neki hite van, igen hamar elkapja azt tőle az ellentétes eszme követője. **Amikor azonban már igazán van hitünk, akkor már erősen körülbástyázva és megerősítve őrizzük azt,** mert akkor már tudjuk, hogy milyen nagy érték számunkra, s az értelmünkkel sokszor olyan óvintézkedéseket teszünk, hogy a sokféle zárában már majdnem magunk is alig ismerjük ki magunkat.

Így elrejtve kell a hitnek bizonyossággá kiformnia, és nem szabad azt kockára tenni könnyen megtéveszthető igazságokért, mert egy igen kicsiny elhajlással máris kieshetik a mi szemszögünkől, és nem úgy látjuk a dolgokat, ahogyan mi gondoltuk, és elveszíthetjük a játszmát a gonosszal szemben is, és ő zsebeli be az eredményt. És ha ez nem is egészen, vagy sok időre szól, neki mégis nyereség, nekünk pedig veszteségünk. Mert felhőként, homályként áll közénk és a mi gondviselő Atyánk közé. És tőle nem látjuk meg az ő szerető intézkedéseit, s nem fogadjuk el, és nem is kérjük a segítségét, hanem mi magunk akarjuk azokat az eredményeket kieroszakolni, amiket csak a Gondviselés adhat meg. Így aztán kimerülve maradunk a küzdőtéren, míg Isten kegyelme fel nem szed és újra meg nem erősít bennünket, hogy a próbálkozásokhoz ismét előkészítsen.

Éppen azért kell a földön a testben élni, hogy a lélek megpróbáltassák, hogy elég erős-e ahhoz, hogy a maga sorsát alakíthassa! Mert ameddig gyöngé, addig nem dolgozhat, addig nem lehet önálló akarata, mert addig csak nevelődik, de nem vehet részt sem a maga, sem a mások sorsának alakításában. Addig nem bíznak rá erőket, addig nem adnak a kezébe eszközöket, amelyekkel építés helyett talán éppen rombolna, hanem csak azután, amikor már megtanult a kölcsönadott és kicsinyértékű dolgokkal bánni. Sajnos, a földi emberek még ezzel sem tudnak valami keveset sem elérni, mert többnyire elveszi tőlük a sátán.

A földi életben álmodik a szellem. És mindazt elhiszi, amit az álom káprázatos színekben tár eléje. Elhiszi, hogy ő hatalmas, és vakon rendelkezik, a maga lelkének természete szerint. Elhiszi, hogy gazdag a nyomorúság közepette, és tehetetlenül zsugoriskodik, és mohó vággyal nyújtja ki a kezét a még többnek látszó után. Elhiszi, hogy szenved, hogy gyötrődik, s nagy nekilendülésekkel igyekszik menekülni a — halálba a kétségbeesett. S elhiszi a szegény, hogy el van hagyatva Istentől, és zúgolódik.

Pedig mindez csak álom, amely a szellemet fogva tartja a testen keresztül; mindez csak próba, hogy a szellem hogyan oldja meg a különböző problémákat a lelkének világoosságával és hitének erejével.

S amikor felébred önmagában a valóságra, akkor ráeszmél azokra a tévedésekre, melyeket az élet helytelen megoldásaiban elkövetett, s minden erejével azon van, hogy önmagában és önmagával szemben elrendezze azokat a javításra szoruló hibákat, melyeket elkövetett, hogy az önmaga természetében helyrehozza azokat a mulasztásokat, melyek következtében megtévedt. Mert Isten igazságának tükrében más az élet, mint az álomban.

De aki ebben a világban is tudja, hogy csak álmodik, és ebben a félöntudatos életben is az igazi értékekre vágyódik, az már az ébredés állapotában van, és erejéhez képest jobban oldja meg az élet problémáit, nem hajszolja a múltó értékűt, hanem az örökkévalóságban is megálló jót szerez magának.

Mi ennek a munkásai vagyunk. Ti is. A ti érdemek nagyobb, ha jól végzitek, mert ti álmokkal terhelten, ha nem is tudtok a magatok lelkének elfogadott jó és igaz erői szerint sokat végezni, ha el is estek, akkor is diadalt arattok a halálon, a káprázaton.

Mi veletek vagyunk a jóban, és ha nem is minden kívánságotokat tudjuk teljesíteni, de ami a ti lelketeknek erőssé-

get és bizonyosságot nyújt, azt mi a lehetőség szerint igyekszünk teljesíteni.

11. Fáradhatatlannak kell lenni az elnézésben és megbocsátásban.

1933 május 18.

Minden csak addig rejtélyes, kínos és bizonytalan, míg annak miéért meg nem találjuk. Ha megtaláltuk, könnyen megoldjuk és helyére állítjuk azokat az előfordult dolgokat a lelki és testi életünkben, melyek zavarják az összhangot.

Mindenkit úgy kell elhordoznunk, ahogyan az illető az ő mindenkori állapotában előttünk áll. Mert bár minden lélekben váltunk ki hatásokat, és ha az, ami általunk beléjük plántálódik, jó visszhangot kelt is a szívükben, azért arra el kell készülvén lennünk, hogy bármilyen nagy és szent akarattal és törekvéssel vesszük is kezünkbe egy-egy lélek átformálását, az sohasem lesz a miáltalunk felállított ideál tökéletes másolata. Mert mindenki a maga fokozata és lelki természete szerint dolgozza fel az igazságot, és így sokszor egészen más jön ki eredményképpen, mint amit óhajtottunk, sőt még csak nem is hasonlít a mi elgondolásunkhoz.

Mert bár az ember lelki természete óhajtja a jót, mégsem tudja megvalósítani, vagy csak igen nehezen és hosszú-hosszú idő múlva, mert igen meg van rakva egyéni tévelygéseinek hibás fogalmaival. De türelemmel és szelídséggel mégis irányt mutathatunk nekik, amellyel ők, bár csetlő-botló mozdulatokkal, mégis többé-kevésbé a helyes útra kerülhetnek.

Mindenki ilyen nehezen tud a maga egyéni hibáiból megtisztulni, de az Isten végtelen irgalmas, és a legkisebb, leggyámoltalanabb lélekért is lehajol, ha abban egy kevés jóra való törekvés megindul.

Azért akiben az isteni szeretetnek a legkisebb visszhangja van, az szintén fáradhatatlan az elnézésben, a megbocsátásban, a segítésben, a tanításban.

12. Kövessük Isten rendelését.

(Lajos szellem.)

1933 május 23.

Jobb a jó Isten előre való elrendelésében megnyugodni, és a kijelölt úton békességben haladni előre, mint feltartóztatni azt a magunk akaratának közbevetésével. Hiszen mi nem tudjuk olyan jól áttekinteni a magunk szemével az események kibontakozását, mint az, Aki azt felettünk elrendeli!

1934

1. Az állatok szeretése.

1934 január 4.

Szeressétek az állatokat, mert az állatlelkeknek az emberi lélek szeretetére és segítségére szükségük van. Szeretet nélkül nem lehet segíteni senkin és semmin; szeretet nélkül sivár és sötét az élet mind a földön, mind a szférákban. Ha az ember lelke bármihez szeretettel tud ragaszkodni, az nyereség, elsősorban az ember lelkének, azután pedig a szeretet tárgyának; **hiszen a teremtettségben minden szeretetre vágyik, mert csak abban tud előrejutni, abban képes a fejlődésre és az átalakulásra.**

A szeretet csodát művel. Aki megfigyeli az ember szeretetének hatását emberre, állatra, növényre, az látja, milyen nagy és hatalmas erő birtokában van az ember, aki önzését levette az erejét beleadja az Isten által eléje szabott fejlődés munkájába.

Az állati lélek tiszta élethullám, mely az egyéni lélek ferdén fejlett szellemi tudatától mentesen, egyszerűen fogja fel a szeretet érzését, és ha nem túl mélyen bukott természetet éltet, igen gyorsan visszhangot kelt benne a szeretet, és ragasz-

kodást és hűséget termel ezekben a tettetést nem ismerő kiterjedelmű életformákban, amelyek egy rövid időre hívtak elő a mulandóságban.

Ez a forma megszűnik a halállal, de az életformába öntött szeretet és a kifejlődött visszhang nem szűnik meg, hanem feljebb emeli, nagyobb hivatás elé állítja azt az élethullámból kiemelt részt, és az a szeretet hatalmával új, tökéletesebb formát alkot magának, és az őt kiemelő szellemi hatalom mellett az őt újjáalkotó szeretetnek a munkájába szegődik.

Azért az állatot szeretni nemes és szép érzés; az embert szeretni azonban nagyobb és értékesebb, mert gyorsabb a visszhang, és egybecsendülőbb a kapott szeretettel.

Mert a szeretet vonzás, és ha ennek az alacsony fejlődési fokon álló állati lélek sem képes ellenállani, annál kevésbé az emberi lélek. És ha mégis olyan nehéz az emberre hatni vele, akkor az ember lelkében van a hiba. Ez pedig az elromlott természetben keresendő.

Ezt a természetet újból egyszerűvé, engedelmessé, őszintévé, jóra törekvővé, igazzá tenni: ez az a kemény munka, mely rengeteg áldozatot követel.

Azért ha egy emberi lélek megtérését előmozdító munkát végcesz, ez nagyobb értékű, mintha egy egész ország kicsiny és szelíd állatkáinak a szeretetét bírod. Az az öröm, amit érzesz, szép és tiszta, és az eljövendő életed boldogságából egy kicsiny morzsa. Mert aki a földön szereti az állatokat, azt sok és magasan fejlett állati lelkek veszik körül a szférában, s egyetlen szavára követik, mert bőséges élettartalommal ajándékozta meg őket.

De aki csak egy lelket is az Úr útjára vezet, az annak a fejlődési útjáról beláthatatlan következményekkel terhes sötét felhőket oszlat széjjel. Mert a megtéretlen emberlélek veszedelme az életnek, veszedelme az élet formáinak, minden jónak és boldogságot okozónak. A bűnben elhagyott emberi lélek a pokol halált okádó sárkányfeje, mert ahol a bűn embere él, ott

mindennek pusztulás a sorsa, s legvégül ő maga is a halál örvényébe hull. Ellenben a megtért emberlélek, bár vergődik még a bűnnel, bár homályos látásával még sebet ejt, ahol gyógyítania kellene, de lassanként mégis megnyílnak a szemei, és nem végez oktalan mozdulatokat. Kezd helyesebben ítélni, és lassan terjeszkedő szeretetével védelmet nyújt a nála alacsonyabb értékű életnek.

Akinek tehát már van abból a szeretetből, ami nem önző, nem emberi, nem részrehajló, az igen jól teszi, ha azt jó helyen kamatoztatja; ez pedig a tévelygő emberi lelkek visszatelése az Úr útjára.

2. Az emberi élet értéke attól függ, hogy ki mennyi jót hintett széjjel,

1934 január 20.

Egy emberi élet olyan kevés és kicsiny eredményt tud felmutatni. S bár ez az eredmény Isten segítségével és az Óálta-la adott alkalmakkal megsokasodhat az életben, de mégis csak annyi a jó és igaz ember élete is a megsokasodott bűnnel szemben, mint a kicsiny csónak a tenger viharában. Dobálja, veti, hányja a haragos hullámmás, és az emberi lélek mint a csónak utasa, elfárad a sok bizonytalanság között, és önkénytelenül vágyódik a szilárd, biztonságos alapokon megállani. Szeretne partra szállani, mert félti azokat az értékeket, melyeket magában hordoz, nehogy a tenger viharában azok is elveszenek.

Ez természetes is, de az isteni jóság uralkodik a vizek felett, és a sors vihara megtépeti a hajót, de ha a reménység horgonyát el nem veszíti, sem el nem merülhet, sem össze nem törhet, mert a tenger alatt is szilárd talaj van.

Az ember azonban elfelejti, hogy nem azért küldetett a földre, hogy az örömeiket keresse, és lelke vágyainak szerezzen érvényesülést, kalandok után futkosson. Hanem azért, hogy munkálkodjék, dolgozzék, mégpedig keményen, megfeszített izmokkal. Mert aki nem dolgozik és nem harcol az ellenszegü-

lés törvényével, azt felőrli és megsemmisíti a gonosz ereje, és nem ér partot, vagy ha ér is, nem a pihenés, nem a jutalom várja őt, hanem a rabság.

Azért senki sem mondhatja, hogy hiába élt, hacsak egy kis jót tudott is elszórni a világban; mert akármilyen kevés is az, helyet keres az emberek lelkében, és a jó az igazzal összeolvadva teremt, alkot és terjeszkedik tovább. Mert mindig voltak és vannak szenvedők, mindig vannak fájdalmas szívűek és elfáradt lelkek, akik abban a kicsiny jóban megkapaszzkodnak, és nem sodorja el őket az ár. Így az egymástól kapott jó érzés új erőt ad az elfáradt izmokba s új reményt a szabadulásra.

Azért aki jót tud adni a világnak, annak élnie kell, amíg csak a test törvénye az enyészet felszívó erejének hatása alá nem kerül, mert az ilyennek élete áldás még akkor is, ha önmagának semmi öröme sincs az életből. Ez a célja az olyan ember életének, aki már tudja, hogy nem e föld nyújtotta örömök élvezetére van itt, hanem azért, hogy mások szenvedéseit kevesbítse.

Mert igen kevesen töltik úgy be a földi életet, hogy abból másra szenvedés ne származzék. De ez természetes is, hogy így legyen, mert mindenki csak azt szórja szét, amije van. Így akinek csak tüskéi vannak, az életúton tüskéket szór széjjel, akinek virágja van, az virágot, akinek a lelke áldást tartogat, az áldást hint szét.

Isten áldása a jóság, az igazság, az erények virágai; ezeket hintse széjjel a lélek akkor is, ha könnyezve járja végig az utat, mert az ilyen élet igazi örömet és el nem múló boldogságot terem részére.

3. Túlvilági állapotok és helyzetképek,

(Lajos szellem.)

1934 február 6.

A kezdet nehézségein keresztül kell magát küzdenie a léleknek. A szellemi élet csak azoknak nehéz és bizonytalan, akik még teljesen idegenek a szellemi dolgokban, akik teljesen az anyagi fogalmak szerint élnek. Ezeknek elég bizonytalan a helyzetük, és nagyon nehezen tudják magukat tájékozni s bizony könnyen hol az egyik, hol a másik tévedésbe esnek. De akik csak némileg is tájékozva vannak, akik ha nem is a spirítizmus útján, de akármilyen igazság követésében egy keveset fejlődtek, azok elég könnyen kiismerik magukat, és hamar behelyezkednek a könnyebb, jobb és boldogabb állapotba, ami őket itt várja.

Mert itt minden igazság, ami valóban szolgálja az összesség érdekét, megvan, és a nagyobb igazságok forgásához alkalmazkodik, még ha csak igen kevés jelentősége van is, de ameddig emberlelkeket tud a gonosztól elvonni, addig megvan a hivatása. Még a legcsekélyebb jónak is van bizonyos körforgása, és ahol jobb nincs, ott az az egyetlen érték, amiért dolgozniuk kell a szellemeknek. Pld. a hitért olyan nagy erőfeszítést fejtenek ki, hogy arra itt a földön azt mondanók, hogy „hegyeket bontanak le”.

A földön persze igen tömör a hazugság lelke, s azért nem tudnak itt hinni semmiben sem, mert mindaz nem igaz, ami itt annak látszik. A csalódások világa ez, a földön és a szférákban felgyülemlett csalódások tömörülése. Mert a hazugság és tettetés által egy egész világ épül fel, amely magába zárja azokat a szellemeket, akik ezek által a hazugságok által az embereknek a jóban és igazban való hitét a maguk céljaira szándékosan kihasználták. Akik csaltak, loptak, hazudtak, önmagukat szépítve mások bizalmát kihasználták, ha nem is azért, hogy belőle hasznuk legyen, csak hogy kiélvezzék a mások jóhiszeműségét.

Az ilyen természetű szellemek borzasztó nehéz munkával tudnak csak előre jutni. Egy kis hitért úgyszólván körömszakadtig kell dolgozniuk, de még akkor sem tudják, hogy igazi-e az, amiben hinni kezdenek. Mert az életkörülményeik olyan ridegek, hogy jólesnék nekik egy kis pihenés, de ehhez nem juthatnak hozzá. Mert a bizonytalanság világában nincsen fixpont, nincs rögzített állapot. S ki hogyan és mit cselekedett, annak a bűnnek a törvénye fenevadak és férgek sokaságát teremti meg számukra. A csalások és lopások a nyavalyákat s a terhes munkát rögzítik meg, és különféle veszedelmes helyzetekbe és állapotokba állítják a lelket, aki dolgozik, küzd, fárad, de mindig csak oda ér, amitől legjobban fél és irtózik. Ettől persze a hite elfakul, az önbizalma teljesen kihál, és reménytelenül, szenvedve várja a megsemmisülést, de hiába, mert az csak nem jön.

Amikor a lelkek idáig jutnak, hogy már semmiben sem tudnak hinni, akkor szórnak feljűk kemény és keserű igazság-magvakat, amikből némi erősödést, könnyebbedést merítenek.

Persze ezek a szellemek mélyen belesüppednek abba a hamuszerű anyagba, ami a mások szenvedéseinek kiegészített fájdalmaiból maradt, és mélyen — mint a bányában az aranyért — úgy dolgoznak ezekért a kemény igazság-magvakért, mert aki ilyeneket talál, az vehet magának rögzített biztonságot, hitet és egyéb értékeket, mindezeket meg vehet magának könnyebbséget. Itt ilyen kemény munka folyik a hit megszerzéséért, mert ezt tékozták el, és az ördög kezére juttattak olyan értékeket, amelyeken magasabb rendű értékeket szerezhettek volna.

Azért sokan vannak, akik a földre is születnek hit nélkül, illetőleg kevés hittel; de ha becsületes emberek, és elvégzik a munkájukat, szerezhetnek hitet, s ha igyekeznek, a földön még azt is megszerezhetik, hogy pihenő élethez jutnak. Akkor azután már rögzítve van a lélek állapota.

Súlyos és nagy következményeket von maga után a mások hitének és bizalmának eltékozlása! Ha nyíltan ellenségeskedik valaki, és ebből kifolyólag szenvedései lesznek is, ez felényire sem olyan súlyos, mint az alattomos gonoszság; mert a hitért való küzdelem minden fáradásnál fáradtságosabb, mert bizonytalan, és mégis kényszerrel kergeti a lelket: az élet ismeretlen kényszerével.

4. A spiritizmus az utolsó idők világossága.

1934 március 1.

Minden forrongásnak indul nemsokára, minden megerjed, hogy megmutassa, mennyi benne az igazság; és amely eszme nem tudja az igazságnak azt a mértékét betölteni, amelyre elhivatott, azt a haladás szekere lerázza, az ár elsodorja és a feledés pora belepi, úgy hogy egypár évtized, és a következő nemzedék részére már csak mint régiség kelti fel az érdeklődést.

Azonban a spiritizmusnak, mint az utolsó idők világító fáklyájának, fenn kell maradnia, hogy az itt maradottaknak legyen minél tájékozódniuk. Ennek nem szabad sem kialudnia, sem félrefejlődnie, hamis utat mutatnia, mert ezzel Istennek céljai vannak.

A fejlődés régebbi korszakában a vallások fellendülésével, ajdognával körülhatárolt igazságok a fejletlen szellemeknek meleg fejlődési lehetőséget biztosítottak a csoport egységében. De most az idők végén már nem a fejlődés, hanem a próbatétel idejéhez érkezett el az emberiség.

Akik ezt a fejlődési lehetőséget megnehezítették az üres külsőségek megalkotásával, azok most egy utolsó erőfeszítéssel még megfordíthatják a sorsukat azokéval együtt, akiket akaratlanul is megtévesztettek, mert most bizonyosságot tehetnek az igazságról. Tehát nem az egyéni dicsőség hajszolása, hanem a szolgálatra adott kegyelmi idők előestéjén állunk, s most minden léleknek éreznie kell az elhivatottságát a közös nagy terhek

viselésében és a közös nagy munka elvégzésében. Mert Isten országában nincs helye a hivalkodó nagyot akaróknak, hanem azoknak, akik félik és várják az Isten igazságos ítéletét. És élje sietnek a kegyelem nyújtotta engesztelő lehetőségeknek, hogy magukat megalázva szolgálatot vállaljanak az utolsó idők hazaterelgető, nagykiterjedésű munkájában, hogy önmegtartóztatásukkal részesévé lehessenek az Isten bűnbocsátó kegyelmének. Ilyenekre van szükség, mert a gabona sok, és az arató kevés. Azért minden megtérő lélekre kész munka vár, minden hozzánk csatlakozó ember szívének érzéseire sok pályázó akad, mert az érzéseknek minden tiszta fellángolás számára feladatot tűz a Gondviselés. **Azért sokasodnia és terjeszkednie kell az igazság világosságának a földön, hogy minél többen hazataláljanak, mielőtt a kapuk bezárulnak.** Akik belátják a megtérés szükségességét, azok támogatást és segítséget nyernek a jóban, legyenek azok a spiritizmusban, vagy valamely felekezetben, szóval minden meglévő igaz eszmekörben — mert a teremtettségben minden Istené — mivel minden igazságot kereső léleknek be kell tereltetnie valamely akolba a nagy pusztító vihar eljövetele előtt.

Azért aki ezt megérti, és átérzi ebben az isteni szeretet nagy gondoskodását, az hálát ad mennyei Atyjának, hogy őt is elhívta arra a munkára, mellyel szolgálatot tehet az örökkévalóság Istenének.

5. A jót el kell hagyni a jobbért.

(Lajos szellem.)

1934 március 8.

A szellemvilágban az szorul legjobban támogatásra, aki a legbátrabb és legokosabb, mert aki félénk és tudatlan az igazsággal szemben, az már sejti, milyen óriási hatalom az, amit ő áttekinteni, megmérni és értékelni nem képes.

Az ilyenekre van gondja a Gondviselésnek, hogy elvezesse a megismerés lehetőségei felé, mégpedig a legkö-

zelebbi úton. De akik nagyon biztosak a maguk erejében és tudásában, azokat nem veszik gondjaikba azok a mennyei hatalmasságok, akik az emberi lelkek sorsát intézik. Az ilyen túl öntudatos lelkek még éretlenek és nehezen kezelhetők a lelki dolgokban, és nehezen befolyásolhatók az előttük ismeretlen igazságokkal. Éppen az ilyen kijegecesedett emberi felfogások teszik olyan merevvé a lelket, mintha páncélba volna öltözve, úgyhogy a belső én nem tudja a külsőnek az erejét megtörni. Azért amíg a külvilágból nem jön egy még keményebb erő, amely megtöri az emberi gőg hatalmát, addig a lélek kénytelen ebben a merev öltözetben maradni.

Sokszor jó a csalódás, jó a szenvedés, mert az ilyen merev formákhoz ragaszkodó emberlelkeknek kellene a különböző ütközések, mert amíg ellene vannak az igazságnak, addig a lelkük nem bírja a jobbat asszimilálni, bár ők is szeretnék a jó előnyeiben részesülni.

Így van ez az ember tökéletlen természetében. Azért jobb, ha az ilyeneket nem igyekeztek mindenáron meggyőzni az igazságról, hiszen ezek azt úgysem tudják elfogadni, míg arra meg nem értek. Az ilyenek a mások előrehaladását is hátráltatják, az olyanokét, akik még nem tudnak semmiről, és kapva kapnak minden után, jót, rosszat egyaránt elfogadnak és megtöltik vele magukat, azután pedig már nehéz a lelkükben a jobbnak is helyet szorítani.

Azonban ha igényesebb, azaz fejlettebb igazságokkal rendelkező lélek kapja a kisebb értékű dolgokat, hamar elkoptatja azokat, s napirendre tér a szűknek érzett igazságok felett, és ösztönösen keresi a jobbat. Ezeket könnyebb megnyerni. De az alacsonyabb rendű lélek ellenségévé válik mindennek, ami más, mint amit ő magáévá tett. Az emberi gőg elhalványítja az igazságot, miként ha a nap leáldozik, s a hold jön fel. Jó a hold világossága is sötét éjszakában, de amikor megint a nap jön fel az égre, bár a hold fenn lehet, de többé nem nevezik világosságnak, mert a hold is, meg a csillagok is kölcsönzött fényben

pompáznak, s hiába erőlködnek a nappal fényében, el kell nyugodniuk, mert a napfény eleven életet kelt mindenfelé.

Mindenesetre a baglyok és denevérek nem szeretik a napfényt, de hiába, el kell szenvedniük a világosságot. Ha pedig nem akarják elszenvetni, felkeresik azokat az odvas fákat, ahol elbújhatnak.

6. Az Úr áldozata: a lényeg győzelme a forma felett.

1934 március 29. (Húsvétra)

Nincsen az az elrejtett világrész, ahová már el nem jutott volna az Úr megváltásának üzenete, hogy minden lélek megismerje Öt, az Isten egyszülött Fiát, akibe a földi ember hitét és reményét belehelyezheti. Mert nincsen senki másban megváltásunk és üdvösségünk, mint a mi Krisztusunkban, akinek legyen hála, dicséret és dicsőség mindörökké. A föld egész kerekiségének szellemi és lelki arculata visszatükröződik a szférákon. Ami a földön van, az a szférákon mind megtalálható; és ami a földön ezután lesz, annak a képe is megjelenik a szellemi tükörben.

Azért figyelmeztetem azokat, akik már hitre tettek szert, hogy ne álljanak meg a külsőséges hit formáságánál, hanem keressék a hit lényegét, az igazságot, mert az igazság ismerete szabadabbá teszi a lelket a formáktól, a tévelygésektől, amelyek a dogmákkal együtt járnak.

A sátán hatalma éppen ezen a téren észlelhető legjobban. Mert amíg a durva anyag burkolatának természetében jelenik meg, addig nem veszélyes az ereje a lélekre és szellemre nézve. Hiszen legfeljebb csak az ember testi élete forog kockán. Egy párszori áttanulmányozás után már az emberi ész találékonyságával és óvatosságával kikerülheti a veszélyt. És mind a test, mind a lélek áthalad azokon az eshetőségeken, amelyek bármilyen félelmeteseknek látszanak is a testi ember előtt, mégsem közelítik meg azt, amit a lelki és szellemi téren kell el-

szenvednie, ha a teljes igazság helyett a hamisságot választja. Mert hazugság minden, ami nem a teljes valóságot foglalja magában; a hazugság védelmezése pedig egy folyton összeomló vár fokán álló harc, amely akár előbb, akár utóbb, maga alá temeti védelmezőjét; ez elől a végzet elől nem menekülhet senki.

Az Úr elítélése is a forma és a lényeg harca volt, mely látszat szerint az ellentét győzelmével végződött. Az igazság-szellemét kárhoztatta a hazugság, a látszat szelleme itt a jelenségek világában; de csak ha Krisztus nem támadott volna fel a halálból, akkor lett volna a győzelme maradandó.

Azonban az átváltozás világában már nincs semmi hatalma a külsőséges formának, és így a szomorú esemény terhét hordozó földi világ lakói hordozzák ugyan a keresztet, a tévedések és bűnök következményének, a nyomorúságnak terhét. De a kereszt az átváltozások világában az igaz isteni igazságot keresők részére a hit szimbólumává, a reménység beteljesedésévé, bizonyosságává és az üdvösség elnyerésének hatalmas eszközévé válik. Mert aki itt a formák világában fel tudja ismerni a lényegét, az nem a földi szemével nézi, nem a földi értelmével ítéli meg a jelenségek világában felvetődő igazságokat, hanem az Isten Szentlelkének magához vont világosságánál tájékozódik. Ha pedig ez világítja meg az utat az emberi lélek előtt, akkor már nem téved el az igazság üres formáinak összeomló városaiban.

Ti ilyen átvilágított emberi test formáiban veszteglő szellemek vagytok, akiket még időleges formákhoz köt az a feladat, amelyet még részben a magatok lelkének mennyei ruhába való felöltöztetése, részben pedig a világban való tapasztalatszerzés és megpróbáltatás szükségessége ír elő részetekre a természettörvény betűivel. De én mondom, higgyetek! Az Isten igazsága ugyan elnyomatást szenvedhet, s az Őt követők hite és hűsége megpróbáltatás alá eshetik. A szomorú és sötét árnyékok vészjóslóan csoportosulhatnak a fejetek felett, a szenvedé-

sek megsokasodhatnak. De nem tudhatjátok, hogy Isten mikor és hogyan dicsőíti meg Magát rajtatok. Azért ne féljeteK, s ne rettegetek, mert Ő a legválságosabb időkben van hozzátok legközelebb. A bűn, az emberi tévelygés összefoghat, gúnyolhat és sanyargathat benneteket, de ti higgyetek Őbenne, aki előttetek és előttünk jár, míg csak a menny kapui be nem zárulnak.

Higgyetek az igazságban, mint megmásíthatatlan lényekben, és akkor a leomló falak nem temetnek maguk alá, mert az igazság új formákat teremt, új életet, új eget és új földet ajándékoz az Isten igazságában megálló emberlelkeknek. Ha szellemek térnek meg, az nem ugyanaz, mint ha emberek térnek meg. Mert a szellemek látják ugyan az eredményt, de semmit meg nem változtathatnak, míg a kegyelem őket is a küzdőtérre nem szólítja. Ti azonban még itt vagytok, számotokra bőségesen hullott a segítő, erősítő hit magva, azzal álljatok erősen, ne mozduljatok el a helyetekről, míg az üres formák között új épületet nem építettetek az Úr dicsőségére s az emberek üdvösségére.

Majd azután már szabad pihennetek, szabad panaszkodnotok. De én tudom, hogy akkor már elhalkul ajkatokon a panasz, és nem kívánjátok a pihenést, mert akkor már mind-egyikőtök siet, hogy az új épület díszes oltárán, mint jó illatú áldozatot mutathassa be az Úrnak az ő szívének örömét és háláját, hogy részt adott neki a munkából, a küzdésből, s hogy részt vehet az eredményből is.

A húsvét örömét fájdalom, lemondás és keserűség előzi meg, de az Úr halála a mi emberi énünk feláldozását írja elő, hogy szabaddá vált lelkünk feltámadhasson.

7. Mindenki része az összességnek.

1934 április 2.

Nagy és mély igazságok igazgatják a testöltés törvényét, és a test, ez a szenvedtető életforma mégis enyhületet, boldogságot és nagy örömeket nyújt azoknak a bukott emberlelkeknek, akik a kegyelem világaiban testbe öltöznek. Mert a testi lét szabadságot és önállóságot jelent a szűk korlátok között tolongó hasonló gondolkodású, hasonló bűnökben szenvedő embercsoportok részére, akiket túlsúfolt szférájuk nyomása kényszerített a jobbnak keresésére.

A földi életforma tehát az egyik léleknek szabadságot, a másoknak rabságot jelent, annak t. i., aki még nem tudja, hogy a lélek lényegtörvénye az, ami feloldja, vagy elítéli a cselekedeteiért, sőt még a szándékaiért is. Mert nem maga az elkövetett bűn az, ami az embert szenvedteti, hanem az a „természet”, amely a lelkének minden atomjában benne él. Amely benne vágyakat kelt, őt tettekre sarkalja és tévelygésekbe sodorja egészen addig, míg a folytonos ütközések folytán a tapasztalatok meg nem tanítják, hogy a jót a rossztól meg tudja különböztetni.

Ameddig az emberi lélek ennek a tévedező természetnek hatalmában van, addig nem képes és nem is akarja az egész részének tudni magát. Nem akarja elvégezni a maga munkáját, nem akar engedelmeskedni a törvénynek, mely az összesség terhének hordozását tűzi feladatul minden emberlélek elé. Addig ellene áll ennek, s kijátssza, vagy igyekszik másra áthárítani az élet terhét, egyszóval, nem végzi el a maga részét. Ezek a mulasztások persze hézagokat, hiányokat képeznek, s ezeket is be kell töltenie valakinek valamivel. Ezek legtöbbszörre fájdalmak és szenvedések, mint a jónak ellentétei.

Aki nem a maga hibájából folyó terheket hordoz, aki nem a maga mulasztásának következményeképpen szenved a hiányt, az segíti a zűrzavart a rendbe beledolgozni, az segíti az elszakadt részeket felgombolyítani és az egyhez, a nagy egész-

hez hozzákötni. Az ilyen nem élheti a maga életét, amely szükségképpen jobb, kellemesebb és békésebb élet lenne, azonban emez a békétlenebb s ütközésekkel teljes élet több eredménnyel gazdagítja a lelkét, mintha a maga harmonikus, emberi életét élné. Azért én azt tanácsolom, térjetez meg mind az Egyhez, és legyetek kifogástalanságra törekvő részei a nagy egésznek, ha ütközéseket kell is szenvednetek. Ha a lelketekben erre a jóra törekedtek, akkor ez a ti törvényetekké lesz, ez pedig nem íté, nem büntet, hanem jutalmaz a szerint az igazság szerint, amellyel a legjobbat akartátok.

8. Az unalom és az izgalmak.

(Lajos szellem.)

1934. április 5.

A földi ember valamiképpen önmagát is kívülről látja, és az önmaga személyét tekinti az első ének. Hiába tudja, hogy nem semmisül meg az élete, mégis az a vezérelve, hogy míg a testben él, addig kedvezően alakuljon körülötte minden, az azután következőkkel kevesebbet törődik, mert a teljes ki-egyenlítéssel nem számol.

Éppen ebből az okból tud azzal a gondolattal is olyan könnyen megbarátkozni, hogy a következmények azon módon ismétlődnek a részére, ahogyan az előzményeket valamikor elkövette. Ez is a dolgok kívülről való szemléléséből következik. Az ember vágyai az önmaga lelkéből támadnak, mindig az után vágyik, amiye hiányzik, és sokféle vágyai nem mindig a helyes kielégítésre ösztönzik az értelmét. Így minél szegényebb valamely lélek, annál erősebb a vágya az anyagi gazdagság után, s minél kopottabbak, elhasználtabbak az érzései, annál jobban vágyik azok után az újonnan megszerezhető benyomások után, melyek — ha csak egy időre is — lekötik az érdeklődését, mert másképpen unalmas neki az élet. Innen van, hogy akik unják magukat, azok a legszebb dolgok mellett elmennek, mert felületesek, nem képesek az önmaguk lelki erejével a fel-

szín alá tekinteni, hanem mindig új benyomásokra éheznek. Ezek gyenge lelkek, akik még nagyon távol állnak attól, hogy a dolgok értékét helyesen tudják megkülönböztetni, és így semmit sem értékelnek, ami jó, csak ami bennük izgalmat kelt, azért állandóan izgalomban forronganak.

Az ilyeneknek egyenesen szükséges a szenvedés, hogy az izgalmak túlfejlesztése fel ne égesse a lelkükben azokat az erőket, melyekre szükségük van. Ilyen a szenvedélyes természet. Az ilyen természet megköveteli, hogy mások is izguljanak őmiatta, vagy akármilyen más miatt. Ez idővel a túlhangoltságba, kiégésbe viszi a lelket. A nagy akarás, a túlzott tevékenykedés, a fáradsággal járó diktálni akarás sok csaldásba viszi bele az embert. Amikor a lélek mindezeket keresztül eljut az érzelmek boncolgatásáig, akkor látja, hogy minden hiábavaló, míg önmagát meg nem ismerte; akkor látja be, hogy semmi jó sem jöhet válaszul, míg maga az ember jót nem adott bele az életbe.

Ez a megismerés kezdi őt beleültetni az egyenletes fejlődés megfelelő atmoszférájába. Ettől kezdve többé nem annyira kifelé, mint inkább befelé irányul a tekintete, és fokozatosan fölismeri önmagát és kötelezettségeit mindennel szemben. Így jut el az emberi lélek a helyes megismerésre, amikor aztán egészen másképpen látja meg a saját fogyatékoságát és tökéletlenségét, kezdi szégyelleni a bűneit, s akkor örül csak igazán, hogy a földi, tévelygő élete nem volt igazi élet, hanem mulandó, minden hibás ténykedésével együtt.

9. Mire jogosít az önállóság?

1934 április 12.

Mindenki csak a maga helyét tudja betölteni mind a földi életben, mind a szférákban, de azt sem jól és kifogástalanul. Mert hiszen ha a legnagyobb jóakarattal és legodaadóbb igyekezettel látja is el az ember az eléje szabott munkát, még mindig maradnak hézagok, melyeket csak a befejezésnél vesz észre a gyakorlott szem.

A földön különösen így van ez, hiszen a föld nem a tökéletesség hazája; itt minden csak részlet, letört rész az egészből, amely a teremtés pillanatában tökéletes volt. Ezek a letört részek folyton arról ábrándoznak, hogy az ő levált darabkáikkal egészíthessék ki magukat, és így egészet képezhessenek, s ennek a kialakított egésznek a fejét, az irányítóját öbenük találja meg a többi rész. Ezért mindenki és minden önállóságra törekszik nemcsak itt a földön, hanem a szférákban is.

Egészen addig tart ez a tévelygés, míg az ember-szellem be nem látja, hogy nem tud tökéleteset alkotni, nem tud önmagára támaszkodni, nem tud hiánynélkülit végezni, és még kevésbé végeztetni. Amikor idáig eljut, akkor belátja, hogy az egész csak akkor boldogulhat, ha a különböző részek egyenként mind beleadják a maguk egész erejét, megszerzett ismeretét, igaz, jóra való törekvését, mert ha az egész mindezeknek egybefoglalását tartalmazza, akkor ez mint boldogító eredmény kihat a részekre is, mert csak így lehetséges az előrehaladás, csak így lehetséges a jónak bárminemű érvényre juttatása.

Az önállóság semmi egyébire nem jogosítja az embert vagy szellemet, mint arra, hogy a saját belátása szerint a legjobbat cselekedhesse. Aki ezt a szabadságát rosszra használja, az az önállóságát elveszti, és a kemény, nyomasztó törvény hatása alatt lesz kénytelen olyan dolgokat cselekedni, melyek értelmi és érzelmi fejlettségi fokozatán mélyen alul maradnak.

10. A hasonló lelki természetek vonzalma.

1934 május 3.

Van abban valami különösen kedves és megható, ha egy lélek a maga megnyilatkozásában a mi egyéniségünkhöz való vonzódásról tesz tanúságot. Bár minden lélekben van az ő egyéniségének megfelelő szeretetreméltóság, mert mindenkinek külön-külön adott az isteni Gondviselés valami egyéni szépséget, ami benne vonzó és kedves, de a szeretetünket mégis az egyik lélek jobban leköti, mint a másik. Mindenkiben van ezekből a különös vonzóerőkből, de a hasonló lelki természetekben magunkat véljük feltalálni.

Hiszen azért alakulnak külön napok, bolygók, szférák, s ezeken is külön csoportok, mert ha a hasonló természetek hasonló hibákat és mulasztásokat követnek is el, de hasonló érzések is hevítik őket, hasonló vágyakat éreznek, hasonló célokat keresnek, és hasonló fájdalmakat szenvednek. Az ilyenek rendszerint jobban megértik egymást, s ezek a szellemek a tökéletességben sokkal boldogabbak egymás közelségében, de sokkal boldogtalanabbak is a bűnök és tévedések állapotában. Ezért, ha találkoznak az életben, úgy érzik, hogy hazájukbólivel találkoztak.

Én azon vagyok veletek szemben, hogy ez az otthon melegét éreztető fluid közöttem és köztetek mind erősebb és szorosabb kapcsolatot teremtsen, hogy mire ide mindnyájan átjöttök, meg legyen alapozva egy gyorsabb áramkörben keringő kis világ, amely haladási útjában mindenfelől fölszedheti az elhullatott kalászokat, és összegyűjtheti őket abban az eszmében, mely a legrövidebb úton vezeti az üdvösség hazájába azokat, akik keresik az igazságot.

Mert sokan vannak, akik szívesen követnék a jót, ha azt abban a formában találhatnák meg, mely az ő adott állapotukban is feldolgozható volna. De amikor a szegény tévelygő emberszellem hozzányúl az igazság eszméjéhez, máris beszennyezi azt a maga elferdült felfogásával, és úgy adja tovább, hogy

azzal ő magát jobbnak láttassa a többi tévelygő előtt. Így jön létre a felettébb bölcselkedők és a szigorú erényeskedők szek-tája, ahonnan minden ki van zárva, ami emberi, csak éppen a tévelygés nem. Azért vissza kell a léleknek a tudálékosságból fejlődnie, vissza az egyszerűséghez, az egyszerű, természetes igazsághoz, azaz ahhoz a törvényhez, amelyhez őt az isteni Gondviselés köti. Ezt a természetes énjét kell az embernek megtisztítania, megjavítania, hogy a magasabb világosság hoz-zájuthasson, hogy szellemileg, lelkileg ahhoz a magasabb tör-vényhez tapadhasson, mely őt mindenre megtanítja és egyúttal az erőit is fejleszti.

Mert hiába tudja az ember akár a legmagasabb igaz-ságot is, ha még a kevesebbnek érvényesítésére sincs elegendő ereje.

Azért kell a földi élet, azért kell a földi embernek az alkalom, hogy jó felé vonzó természetű és a rossz felé von-zódó természete is kibontakozhassék a tudatalatti homályból, és egyformán megtapasztalhatta mindegyik természetének következményeit. A földi élet erre való.

A szellemi élet pedig, mint utána következő, átanul-mányozás céljából adott pihenés ideje, amelyben mindig vilá-gosodik valamivel az én tudata és mindjobban elmélyül érzelmi világa. Ezekben az elmélyülési időszakokban boldogságról-boldogságra találva kicsinynek és semmitmondónak találja a földi lét örömeit. Ezekről a nagy, boldogító érzelmekről álmo-dozik, és minden erejét megfeszíti a szellem, hogy hibásnak ítélt természetétől szabaduljon.

Ezek azok az erőfeszítések, amelyek súlyos terheket jelentenek ugyan a földi életben, de elősegítik és megkönnyítik a szellem munkáját a testtel szemben. Ezekben az erőfeszíté-sekben elfárad és kimerül a lélek, és azért minden ilyen ke-resztülment szellem szívesen megkínálja a szeretet felüdítő, felfrissítő italával a vergődő testvért, és segítségét, támogatását

ajánlja fel, s ezzel jót és igazat, Isten akarata szerint valót cselekszik, mert megérti a vergődő testvér állapotát.

11. Ne áldoztók fel a magasabbrendűt az alacsonyabbrendűért!

(Lajos szellem.)

1934 május 10.

Aki nem tudja magát elvonni a külvilágtól, annak minden ereje felhasználódik, s beleolvad a környezetbe, és az egyéni életéből nem tud kifejlődni az a lelki fluidum, amit a szellemvilág a maga gondolatainak materializációjához felhasználna. Mert ehhez a magnetizmusnak nemcsak egyféle rétege van szükség, hanem mindazokra a rétegeire, amelyeket az egyéni én kitermel magából.

T. i. nemcsak egyféle magnetizmus van a testnek sem, hanem többféle; más a lábaké, más a fejé, más a szívé, és más a gyomoré; ugyanígy más a lélek különböző erőinek a delejessége is, és mindezek együttvéve veszik körül az ént. Vannak testben gyengébb, de lélekben elég erőteljes egyéniségek, viszont vannak erős fizikai testű, de gyenge lelkű emberek, és vannak harmonikus egészszel rendelkező egyének. Ezeknek mindegyike bizonyos mennyiségű és minőségű magnetizmussal van körülvéve. Ez az erőösszetétel képezi az énben a testi egészség és erő, a lelki békeség, a cselekvőképesség, a szellemi tulajdonságok, az akarat és a szeretet megnyilvánulásainak azt a hatóképességét, amely a lélek fokozata szerint vetíti ki jelenségeit a világba.

Ha az emberek és szellemek életmozdulatait nézzük, akkor csak egy cél nélkül való kapkodást és értelem nélküli handabandázást látunk azokban az örömben és szenvedésekben, amelyek egyformán foglalkoztatják az emberek lelkeit. Az ellentéttel megfertőzött természeti erők menekülni akarása ez azok elől a következmények elől, amelyeket a magasabbrendű

erő érez és sejt a lélekben. Mert az igazság törvénye bele van írva a természet erőibe; a lélek tudja és érzi ezt, és fél a következő bizonyosságtól. És mégis elköveti a rosszat, mert fertőzött erőket örökölt; az örömök pedig úgy vonzzák, mint a mágnes a vasat, s ezért cselekszi meg a törvényelleneset.

Az életnek ez a mozgása nem egyéb, mint kapkodás és menekülés az igazság elől. De aki le tud mondani az örömről, és nem akar mindenáron elmenekülni a rossz következmények elől, az nyugodtan megáll az eshetőségek áradatában. Az ilyennek erői harmonikusabb együttműködésbe jutnak, és fokozatlag emelkedő irányt mutatnak, s az életmegnyilvánulásai messzebbhatók. Az én, ha múltó és értéktelen munka is az, amit végeznie kell, mégis úgy végzi azt, hogy a jóban maradandóbb nyomokat hagy maga után. Az ilyen élettevékenység, amely mindig az igaz felé vonzódik, az erők átminősítését végzi, és a múltó összetételű énnak is komoly jelentőséget biztosít.

Azért aki a világnak valaha valami értékeset tudott nyújtani, az nem áldozta föl magát a kicsinyes emberi szokásoknak, hogy azoknak sokoldalú csápjai elszívják az erőit. Mert az emberek olyanok, hogy ha valakit szeretnek és csodálnak, attól megkívánják, hogy velük együtt érezzen és gondolkozzék, s eleget tegyen az ő kívánságaiknak, hogy ezzel az ő személyük is emelkedjék értékben. Ez még a nagyon jónak tartott embereknél is így van, mennyivel inkább így van az alacsony gondolkodásúak között!

Azért válogassátok meg a barátaitokat, s a magasabbrendű érdekeket ne áldozzátok fel az alacsonyabb rendűekért!

12. Az Úr szolgálata a legnagyobb kegyelmi ajándék.

1934 május 24.

Az Urat szolgálni, Neki engedelmeskedni az üdvösség drága ajándékának előre nyújtott záloga a mi részünkre. Ennek a tudatára azonban csak akkor ébredünk, amikor már a szellemi igazságok világában jártasságot szereztünk. Minden újabb ismerettel csak jobban megbizonyosodunk a felől a drága érték felől, amelynek birtokában vagyunk ugyan, de a teljes értékét csak utunk végén ismerjük meg igazán.

A földön alig-alig bírunk valami fogalmat alkotni magunknak, hogy vajon mi is lehet az a valójában, amit kegyelemnek neveznek. A földi szférákon is homályos ennek a fogalomnak a meghatározása, mert itt még a léleknek minden gondolatát a terhektől, a szenvedésektől való szabadulás vágya hajtja. S ha ezek a terhek nem olvadnak le elég gyorsan, akkor a fáradtság érzete fakulttá festi a jövőt, és lassúvá, alant járóvá a képzeletet. Az örömnak idején pedig fölemelkedik és magasröptűvé válik a fantázia, színessé festi a jövőt, de a maga erejére támaszkodóvá, elbizakodottá válik a lélek, s így letér arról az útról, melyen találkozhatnék azzal az eredménnyel, mely részére a szenvedések és terhek viselésének idején lassan-lassan érni kezdett.

Azonban ha a hibás lélek megtanulja azt az egyetlen nagy és fontos tudományt, hogy ő minden jóakaratóval és tudásával együtt is csak a bizonytalanságban bukácsoló, tájékozatlan kis porszem. Akit az erők tömegei hánynak-vetnek, akit hol fölemel sorsának lendülete a világosságba, ahonnan tájékozódni próbál, hol lesújt a végzete a sötét sziklák közt tátongó meredélybe, tehát a maga erejére sem fent, sem lent nem számíthat, **akkor az egész magatartása megváltozik**. Mert megérti, hogy csak egyedül Isten kegyelmében bízva találhatja meg azt a biztonságot, amelyhez támaszkodva alázatosan várja Isten ígéretének a rajta való beteljesedését. Az ilyen lélek legbizto-

sabban halad a cél felé, és haladása útján ha szétekint, ezer meg ezer csodát szemlélhet, melyek minden alkalommal arról a nagy, elburkolt titokról bontják le a leplet, melyet így neveznek az emberek: kegyelem.

Ezt tulajdonképpen nem is lehet emberi szóval kifejezni, hogy az értelem magáévá tehesse. Ezt élni és érezni kell, hogy az Isten nagyságának csak egy parányi részéről is fogalmat alkothasson az emberi lélek. **Azért akit az Úr szolgálatba állított, az legyen boldog és adjon hálát érte, mert az elhívás a legnagyobb ajándék, ami földi életében érhet valakit. Ez a szolgálat pedig azt jelenti, hogy akár szóval, akár tettel, akár fájdalommal, akár örömmel, de bizonyosságot kell tenni a láthatatlan Istenről, aki az ő Szentlelke által a látható világban életjelt akar adni Magáról azok előtt, akik Őt még nem ismerik.**

Akik erre a szolgálatra elhívattak, ki is választatnak egy földi élet alatt, az elválasztás jele pedig az, hogy a földön nem szeretik, nem értik meg, nem hajlandók egyhamar követni, hanem harcolnak ellene, t. i. az eszme ellen, mert a sötétség nem fogadja be a világosságot, míg a világosság fel nem bontja, és meg nem erősíti azt. De az Úr minden léleknek készen tartja jutalmát aszerint, ki milyen eszmében munkálkodott, s akit az ő akarata szólított munkába, azt Ő szemmel tartja, és nem hagyja magára, s az meglátja az ő kegyelmének erejét az életén kiteljesedni.

13. Az egészség értéke.

1934 május 31.

Amíg az ember teljes erőben van, addig semmi sem hat olyan túlságosan rá, hogy a közérzetére komolyabb következményei lehetnének, de a későbbi korban, amikor már a szervezetnek elég tennivalója van azoknak a felhalmozott rendtelenségeknek a semlegesítésével, melyek minden pillanatban zavarokat idézhetnek elő, minden kicsiség is szerepet játszik.

Azért ilyenkor már nagy súlyt kell helyezni a jó közérzet megteremtésére, mert a jó közérzettel a test ereje gyarapodik, és jobban le tudja küzdeni a hatásokat, mint ha mind szervileg, mind idegzetileg ki van merülve.

Tehát az egészség ápolása nem bűn és nem túlzás, hanem kötelesség. Az egészséget csak a magasabb cél érdekében szabad kockázatnak kitenni. Persze mindig és mindenben meg kell találni a helyes mértéket. Ez már az élet helyes felhasználásának tudományához tartozik, mert az élet Istennek drága ajándéka.

Mindent, de mindent jelent az, ha valaki az életet helyesen fel tudja használni. De abból is látszik, hogy a földi ember mennyire el van fordulva Istentől, hogy az életet sem megbecsülni, sem helyesen felhasználni nem tudja; pedig nagy értékek fordulnak meg a kezeitek között minden emberi élettel, legfőképpen azoknak kezei között, akik az örökkévalóból már megsejtettek valamit, akik már valamely szellemi célt megismertek.

Amíg a földi ember lelke ezekhez eljut, addig csak az erők és hatások hullámvásáraitól hajtva majd fel a magasba, majd le a mélybe hanyódik, a sors parancsol neki, és ő kénytelen engedni, mert sorsának törvényét magában viseli, és nem térhet ki előle, bárhogyan retteg is tőle. De ha a lélek már megismerte a szellemi irányt, és az értelmével jónak ítélte, és az érzelmi világában vágyak keletkeztek, hogy azt kövesse: akkor már többé nem a sors felette az úr, mert a megismert igaz jó törvényének hatása átalakítja a sorstól függő természetes erők hatását is, és magát a sorsot más irányba tereli.

Ettől fogva a lélek a szellemi célok szolgálatába szegődik, s vágyait és törekvéseit ezekre irányítva járja az élet útját, és akkor elmarad mögötte az alacsonyrendű, mert nem ténykedik benne, hanem a szellemiben munkálkodik, ebben a rétegben találja meg az otthonát és létfeltételeit.

Mivel azonban a szellemi szférákon a hasonlóság törvénye az uralkodó, ott tehát a léleknek ez az átállítása nem jöhet létre. Azért szükséges a földi élet a hibákkal és bűnökkel megrakodott szellemek részére, hogy hibás lelki és szellemi ténykedéseik eredményei ne legyenek maradandók, hanem a porból alkotott testtel együtt azok is porrá legyenek.

Az élet értékét az ismeri legkevésbé, aki az ő tévedező életeiben hibásan megalkotott következmények hatásai elől a halálba igyekszik menekülni. Olyan sötét tudatlanság ez, amire csak a bűnösnek száralmas állapota nyújthat valamilyes kis magyarázatot. Ez az a fok, ahol meg kell állania minden fölényeskedő emberi igazságnak, mert ezen a tudatlanságon keresztül nem hatolhat. Mert van az embernek olyan maga alkotta eshetősége is e rövid, mulandó életben, amikor a kétségbeesés, a halál, a megsemmisülés állapota válik kívánatosá a részére, s ha ez késni látszik, ő maga siet eléje.

Ez bizonyítja, hogy a bűn a halál előidézője. A bűnben eltöltött élet a halál előcsarnoka, a büntől tiszta élet pedig a lélek felszabadulása a halál törvénye alól, az örökéletre előkészítő próbálkozás. Mert aki Istenben hisz, és a büntől felszabadulni kíván, az már a vágyvilágában kialakult tisztább, magasabbrendű élet felé halad mulandó életével és testi halálával is. Aki ellenben a bűn testében él, az mulandó életével mindjobban távolodik az élet értékeinek felismerésétől. És mivel semmi érték felett nem rendelkezik, amit az élet összetartó ereje az összesség részére is felhasználhatna, ennél fogva alászáll a lassú mozgású, nehézkes rétegekbe, messze a mulandó élet értékeinek vonala alá. Az ilyenre nézve a feltámadás: az életbehívás egyre jobban késik, az életmegnyilvánulás, a mozgási szabadság lehetősége szűkül. Az értelem eltompul, az érzés egyre fásul, a lélek megmerevedik abban a fájdalmas állapotban, amit mint utolsót magával vitt a földi életből. Bizony a bűnnek rossz emlékei mint kísértő árnyak ott maradnak a lélek vigasztalan világában!

De mindezekről megszabadulva új, boldogító életet nyer a megtérő bűnös, aki a földi életben beismerve helytelen irányát, megváltoztatja a cselekedeteit, gondolatait és érzéseit. Nem mindent elveszít-e az egyik, és nem mindent megnyer-e a másik?!

Az Isten adta az életet, s vele az erőt és egészséget is, mint eszközöket az üdvösség megszerzésére. **Azért mindent meg kell tenni, hogy mind a magatok, mind mások részére épségben megmaradjon ez az ajándék, ameddig az Úr vissza nem kéri tőletek.** Ha pedig úgy történik, hogy Ő visszavevzi az egészséget, kérjétek, és Ő megadja nektek; de ne esetek kétségbe akkor se, ha késik, akkor se, ha elhív benneteket. Ő szabadon rendelkezik az élet és halál felett. Ő az úr, az ő kezétől vezetettve, Neki engedelmeskedve akár egészségben, akár betegen, akár az élet ragyogásában, akár a halál sötét folyosóján vigyen a sorsotok keresztül, nem tévedtek el, nem vesztek el. Mert ha Vele vagytok, akkor Ő is veletek van minden keresztül, s eljuttok az üdvösségre, csak higgyetek, csak bízzatok az ő beszédében, az ő ígéletében, melyet adott az Úr Jézus Krisztus által.

14. Életidőnk bölcs beosztása.

1934 július 5.

Selejtese mindennek van a földön, mert a föld nem az eredmények, hanem a munka és küzdés hazája. Minél zavarosabb fogalmakkal találoztok, annál nagyobb odaadással vessétek bele magatokat a munkába, mert annál nagyobb szükség van a világosan gondolkodó, magukat feláldozó emberekre. Azok a nehéz felfogású, hitet kereső lelkek, akik még nagyon gyengék az igazságok helyes megkülönböztetésére, s azért a hulladékokból táplálkozik a lelkük, szeretnének ugyan az ő nagy hibáikból meggyógyulni, de mivel nem tudják helyesen megérteni az igazságot, azért az ő munkájuk, az ő hozzányúlá-

suk hátrányára válik az igazságnak, mert a lelkük még tompa, érzéketlen, s nem tudja kihozni azt, amit az élet belehintett.

De majd amikor mint szellemek már több megértéssel és nagyobb, tisztább jóakarattal vetik magukat a jónak és igaznak megismerése után, a következő emberi életükben már a magukkal hozott jobb megismeréssel látnak hozzá a szellemi igazságok tanulmányozásához, s akkor már ők is használható követői lesznek az eszmének.

*

Nem minden munka értékelhető igaznak, mert csak az a mérleg igaz és csalhatatlan, amelyen az ember nyilvános és titkos cselekedeteinek indító erejét mérik meg. *Tehát nem a cselekedetek, sőt nem is az eredmények vagy a hatások szerint, melyeket a cselekedetek kiváltanak, hanem a szerint az érzés szerint ítéltetik meg az elkövetett jó vagy rossz az ember életében, amely érzéstől indítatva cselekedett.*

Vannak a jónak és a rossznak is fokozatai. De Isten nem mindenkinek egyformán, sablon szerint osztja a felmentő vagy elmarasztaló ítéletet. Az ember sorsa csak keret, amely befogja őt azokba a lehetőségekbe, melyeket kihasználhat jóra vagy rosszra, aszerint, ahogyan őt a lelki természete indítja.

Mindennel lehet helyesen és bölcsen élni, és mindennel lehet visszaélni is. Azért próba az ember élete, akár a szenvedések súlya alatt görnyed, akár a gyönyörök poharát üríti. És így senki sem tudja, mi a célja vele a sorsnak, *de aki tudja, hogy ez a cél a bűnöktől való szabadulás, és ezen dolgozik mind a maga, mind a mások érdekében, az jó úton jár és hamar célhoz ér.*

Azért ti is cselekedjétek jó szívvel azt, amire vállalkoztatok; osszátok be az életetek napjait, hogy jusson elegendő az eljövendő élet boldogságának megalapozására, mert nem a mostani idők hozzák meg az eredményt, hanem az eljövendők.

15. A testnek is meg kell adni a magáét.

1934 augusztus 23.

Hiába akar a test a maga világából kiemelkedni a saját erejéből, nem lehet ura az állapotának, s hiába akarja az egeket ostromolni, ha csak a földön járhat. Azért meg kell adni a testnek, ami az ő része a földi életből, hogy amíg a test erői elvégzik a maguk feladatát, addig a lélek erői is felszabadulhassanak a nyomás alól, és fölemelkedhessenek a szellemibb világ jobb és igazabb állapotába.

Sokan nem értik ezt meg, és azt hiszik, hogy a testtel mint valami felesleges, alacsonyrendű dologgal egykönnyen leszámolhatnak. Nem olyan egyszerű dolog az, csak az ember tudatlanságának és túlemelkedettségének szemüvegén keresztül látszik olyan jelentéktelenül kicsinynek. És éppen ezért van annyi csalódása még a hitben élő embernek is, míg csak a dolgok külsejét nézi. Ha ez olyan egyszerű dolog volna, akkor könnyű volna az emberi léleknek a maga üdvösségét megnyernie pusztán akarattal, és így azok, akik a testük sanyargatásával urává lettek a test érzékszervei által közvetített hatásoknak, mind elérhették volna az üdvösségüket.

Azonban a test élete is élet. S ha az életnek csak kicsiny pályát befutó részlete is, mégis olyan ez, mint a fa külső kérge. Ez a kemény réteg védi a belső nagy eredményekre előkészítő finom rétegeket, ez biztosít azoknak továbbfejlődési lehetőséget, és ez védi meg őket azoknak az élősdi erőknek a támadásai ellen, melyeket az ellentét zúdít a tájékozatlan szellemek hazája felé, hogy meghódítva, bekebelezze őket a maga erőihez. A test élete éppen lassú körforgásával tanítja, tisztítja és emeli a lelkiesség magasabb fejlődési fokai felé a lelki életet, mert a testi élet az az olvasztó kemence, mely a lélek természetéből, annak anyagából különválasztja a jót és rosszat, és a szellem ítéletére bízza, hogy az így nyert eredményből levonja a tanulságot.

Éppen ezért nagyon fontos ez a folyamat, mert ebben egyúttal a lélek is fejlődik, és a természetes erők feljebbemelé-

se és tisztítása is megtörténik. Azért nehéz az embernek megtalálnia a helyes utat, hogy egyiket a másik rovására túl ne fejlessze; mert ha a lélek akaratának megfeszítésével el is ér valamit, azt a lelki világban megtartani nem tudja, mert az ellentét kicsikarja belőle.

De aki Isten kegyelmére támaszkodva járja végig élete útját, s úgy küzdi meg a maga harcát azokkal az erőkkel, melyek benne és körülötte hol kísértés formájában, hol a balsors végzetszerűségével felsorakoznak — amelyek minden jótól és kívánatostól megfosztják az embert — az megtanulja a kevés-megelégedés művészetét, és nem óhajtja a test kiváltságos helyzetét. Az ilyen már a boldogság előcsarnokába jutott, mert a lelke békességet talált, Isten törvényével harmóniába jutott, s nem messze van az élet rejtélyének megoldásától, s mert sok olyan igazság birtokába jutott, melyek őt a viharos tengerről biztos és békés kikötőbe terelték, és sok olyan értékhez juttatták, melyeket addig nem ismert

Az olyan ember, aki az ő földi életfeladatát Isten és embertársai iránti szeretettel tölti be, és nem akar felettébb semmit elnyerni, csak igyekszik a jóra, és érzelmeit és vágyait ez irányítja - ha semmi különösen nagyot nem művelt is földi életében - mégis több eredménnyel tér meg, mint a nagyot elért akarnokok. Mert az ő kiegyensúlyozottabb, harmonikusabb lelki világa magasabb létállapotban is otthonot talál, s nem vonják vissza kiegyenlítettlen számlák a természettörvénnyel szemben.

Mindennek meg kell tehát adni a magáét; a testnek is van törvénye, amelyet be kell tölteni, a léleknek is van törvénye, melyet nem lehet büntetlenül áthágni. A test még nem bűn, a bűn a lélek természetében van elhelyezkedve. A test csak a lélek természetének megfelelő állapot, s mint ilyennek mulandónak kell lennie.

16. Néhány szó az asztrológiai hatásokról.

(Lajos szellem.)

1934. szeptember 18.

Minden rossznak látszó hatásnak van jó oldala is; s mint ahogyan a fény mellett ott van az árnyék, úgy a jónak is van rossz hatása, viszont ha a rossz hatáskörzetébe kerül bele valakinek a sorsvonala, akkor annak a hatásnak, ami a rosszat okozza, fényköre is van, csakhogy ezt addig, míg a rosszban, vagyis az árnyékban él az ember, nem látja, nem érzi.

Minden bolygó hatásában van rossz is, meg jó is; az egyik sorsvonal a fényben húzódik végig, a másik az árnyékban; van olyan, akié keresztül vonul mindkettőn. Nagy tanulmány ez, mert nagyon aprólékos árnyalatokra bomlik szét, és minden embernél más jelentőséggel bír.

Vannak életsorsok, amelyeknek nem lehetséges más-képpen kialakulniuk, mint ahogyan vannak, mert sok bennük az árnyék. De ez nem mindig attól függ, hogy ki mit vétett, milyen bűnéért kell vezekelnie, hanem sokszor inkább attól, hogy a léleknek mi a célja, mi a törekvése. Eszerint kerül bele abba az áramlatba, ami ezt a célt előmozdítani alkalmas.

A sorsát mindenki a maga erejével is alakítja, mivel mindenki a maga természetének megfelelően tesz és cselekszik ott, ahol helyet szorított magának a világban, s ezzel befolyásolhatja a jobb lehetőségeket rosszabbakká, és a rosszakat jobbakká; de más lehetőségeket nem teremthet magának, mint amik az adottságával együtt járnak. *Ezt az adottságok közé való beékeltséget lehetne kármának nevezni; de ezt is javíthatja az embert a maga lelki átalakulásával, és minél rosszabbak az adott körülmények, amelyeket a maga lelki jóhatásával meg-
enyhít, megjavít, annál nagyobb értékű munkát végzett.* Az ilyen sodrásba beállított emberlelkek persze sokat szenvednek, míg egy kevés eredmény mutatkozik.

Mert azt ne higgyétek valahogy, hogy akik jobb anyagi körülmények között élnek, azok okvetlen a sors kegyeltjei. Az

ilyeneknek sokszor többet kell szenvedniük, mint a szegényes életkörülmények között élőknek; és a lélek az egyszerű életben sokszor boldogabb emlékekre tesz szert, mint a jobbnak látszó életben. A Gondviselésnek csak az a célja, hogy az ember lelkeből az érzések, kibontakozhassanak, és az értelem a bölcsesség felé emelkedjék.

A lélek életideje mindenképpen elfogy, akár jóra, akár rosszra használta fel az ember. Mint ahogyan minden napra elkövetkezik az este és a sötét éjjel, amikor már nem lehet semmit sem csinálni. De ha az ember sokat elvégzett nappal, akkor nagyobb nyugalommal tér pihenni, és megelégedéssel tekint vissza a fárasztó napszakra is, mint ha nem végzett semmit, vagy csak keveset. S amikor reggel a nyugodt álomból felébred, a másnapi munkára erősebbnek, biztosabbnak érzi magát, és helyesebben intézkedik minden felől, mint tegnap, mert a tegnapi munka eredményét is élvezzi, mint segítséget.

Ugyanúgy van a szellem is; ha az egyes földi életeiben valamit elvégzett, azokra az eredményekre mind a földi életben, mind a szellemvilágban támaszkodhat. Amikor valamely igazságot megismerünk és magunkévá teszünk, az már a mi tulajdonunk. És ha benne dolgozunk, akkor mindjobban kialakul bennünk annak fölismerése, hogy teljes-e már az az igazságunk, vagy még javításra szorul. Hogy az ember ilyen lelki tapasztalatokban előrehaladhasson, azért érdemes szenvednie is, mert ezzel nagyobb megismerésnek jut birtokába. Ebből következik, hogy az olyan élet, amelyben arra törekszünk, hogy mások a tudatlanságból származó szenvedésektől megszabadulhassanak, a legszebben leélt élet, amely kiszámíthatatlan sok eredményt hoz magával.

Az emberi gögből kiszabadulni magában véve is nagy megkönnyebbülés, mert az ártatlanság állapotát hozza hozzánk közelebb, ez pedig nagy békességgel jár.

17. A fölemelkedés útja,

1934. szeptember 27.

A világot az önzés törvénye uralja, és ez a törvény a természetnek minden rétegében benne van. De az ember lelki-ségének átszellemiesülésével minden megváltozik, s az átmi-nósítás úgyszólván észrevétlenül történik.

Ahogy elmúltak az állatvilág szörnyalakjai, és szebb, kecsesebb, okosabb állatformáknak adták át a helyet, úgy a húsevés megszűnésével is más, értelmileg magasabbrendű ál-latvilág alakulna ki az ember mellett; de az ember a maga for-máját vetíti ki a természeti világra, és azok a fluidok jönnek föl az életbe, amelyekre még szüksége van az embernek. Az em-bernek fogalma sincs arról, hogy mi az, ami az állatban szen-ved. Az állat akkor is tiszta, ha gonosznak látszik, csak az em-ber gonoszsága, alantassága ütközik benne vissza.

A húsevés nem bűn, mint ahogy a hús nem evése sem erény; de aki az élet valamely öntudatos formája iránti szere-tetből nem eszik húst, hogy a szenvedtetést és ölést kikerülje, az a szellemiségnek olyan magas fokára jutott, mely a föld utolsó és legmagasabb rétegét képezi, mert érzelmileg eggyé lett az egyetemes élet összetartó erejével. Ez a fokozat még akkor is megvan, ha az a lélek az ő emberi mivoltában a szel-lemi világosság híjával látszik is lenni.

Azonban aki csak egészségi okokból, vagy dogmából kerüli a húsevést, az még nem emelkedett fel oda, mert az ilyenek a lelkében a szeretet még nem parancsoló hatalom.

*

(Az ótestamentumbeli állati áldozatokra nézve feltett kérdésre.) Ez nem az Istennek kellett, hanem az embernek és a törvény szellemének. A természettörvény szelleme az igazság, amely a jóért jóval, a rosszért rosszal fizet. Hát az ember a maga életé-vel az igazság ismerete nélkül nem éppen olyan állati életet él? Nem éppen úgy kell-e elpusztulnia az elvek harcában? Testtel fizet az ember is a testiségért.

Éppen azért kell küzdeni és fáradni, hogy a testiség könyörte-
len hatalmától megszabadulhasson az emberiség. Minden ki-
csiny jócselekedet a lelkiség és szellemiség ajándékát hordozza
magában, mint jutalmat. Mi is dolgozunk, mi is foglalkozunk a
magunk helyén olyan munkákkal, amelyek a mi igazságunk-
nak, ami életfeltételeinknek megfelelőek; tanulunk és kutatunk a
magasabb anyag világában, és alkotunk oly dolgokat, amelye-
kért nagy hasznot kapunk; de ez nem az anyagba való bele-
sodródást, hanem az anyag hatalmától való eloldozást szolgál-
ja. Csak az elveket megvalósítva jön rá minden teremtett em-
berlélek arra, hogy jó vagy rossz irányban halad-e a fejlődése.

A földön is minden becsületes munkálkodás meghozza
a maga jó eredményét, csak kitartással és Istenbe vetett hittel és
bizalommal cselekedjék az ember jót és igazat, nem pedig
azért, mert érte rendkívüli elismerés illeti meg, hanem mert ez
kötelessége. Azonban a megtévesztés szelleme, amely minden-
ben benne van, azokon keresztül, akik már behódoltak neki,
vagy akiknek még a jóról nincsen is fogalmuk, mint kísértés
ostromolja és támadja az embert, eltéríti az egyenes útról, és
zűrzavart, chaoszt támaszt körülötte, s még a kilátásait, a remé-
nyeit is elföldi, hogy az igazságtól elvegye a kedvét.

Itt a földön a munkára is azt lehetne mondani, hogy az
küzdelem az ellentéttel a létért, mert a gonoszság az életére tör
az embereknek, mégpedig nem másért, csak azért, hogy a maga
életét, a maga jólétét biztosíthassa a földön. Mi más a gazdag-
ság után való hajsza? Mi a dicsőség után való törtetés? Mi a
hatalomra törő kínzó vágy, az egymást eltipró tülekedés? Mi az
egyiknek a másik fölé emelkedni akarása? Csak az a tendencia,
hogy az én minél teljesebben kiélvezhesse az élet nyújtotta
örömeiket és előnyöket: elvenni mástól, ami az énnek kívána-
tos, és a saját céljait szolgáltatni másokkal.

A szellemvilágban mindez lehetetlen. Itt aki nem dol-
gozik, annak nincs, aki rosszat dolgozik, aki rombol, arra rá-
szakad a törmelék és maga alá temeti. Vajon hol kezdhethné el a

munkát az, aki előtt a törmelékből egész hegyek állanak? Bizony sohasem lenne vele kész, ha az Isten meg nem könyörülne rajta. A léleknek leelőször meg kell tanulnia az engedelmességet, a lemondást, a békességes tűrést; először biztos támpontot kell keresni a léleknek, hogy megállhasson, amikor az isteni kegyelem munkába állítja azokat az erőket, amelyek a zűrzavart rendezik körülötte.

Ezek azok a csapásoknak nevezett kétségbeejtő, értetlenségű célzatú fájdalmas és vereségek, melyek ha végül fel is emelnek, emberi énkben még mélyebbre lesújtanak; ezek azok a viharokkal telt sötét fellegek, amelyek befödik a jövőt, a reményt az ember lelki szemei előtt. Ezt hit nélkül nem éli keresztül senki emberfia; azért kell a hit és remény, hogy a zivataron keresztül is láthassa az ember a szerető Isten kezét, s ha könnyezve is, de megadással hagyja magát vezetetni tovább-tovább életeken keresztül, míg azok a romboló erők elvégzik a törmeléken a munkát.

Pedig ezek a viharok csak látszat szerint voltak rombolók, mert a nagy csapások, a lelki megrendülések alatt ezek az erők rendezték, minősítették a törmelékeket, és beosztották a kegyelem feldolgozó műhelyébe.

A Kegyelem adja ki azután az elvégzendő munkát, s a közösség törmelékét felörlő nagy gépezethez odaállítja a Gondviselés az egyént, s kis részletmunkát bíz rá, mellyel apró örömök is járnak. Igen, az élet taposómalmában is nyílnak örömvirágok, apró boldogságok, de becsületesen el kell végezni a munkát, amit az életben a sors az emberre ró.

Azért ne panaszkodják senki sorsa ellen, mert nem véletlenül oszt a végzet. S ha a hazugság világában is feltűnik a becsületes, megbízható munkás, és elismerést és megbecsülést szerez magának az igazságtalan feljebbvaló előtt is, mennyivel több és értékesebb azoknak elismerése, akik szerető szívvel kísérik a lélek sorsát az útján, s ha látják, hogy megbízható, és nem él vissza javuló helyzetével, könnyebb, de felelősségtelje-

sebb munkába állítják, hogy többet végezhesen kevesebb idő alatt.

Azért nem szabad azt mondani, hogy „miért kell nekem ezt, vagy amazt elszenvednem? Miért kell nekem alantas munkát végezni? Miért kell mások szeszélyét túrnöm? Miért kell a gonosznak engedelmeskednem? Hiszen ennek célja nincs!” Emberi eszeddel nem tudhatod soha elbírálni, mi volt a célja a Gondviselésnek veled; te csak végezd becsületesen a munkádat, mint aki érzed, hogy a te szerető mennyei Atyád tudja azt, miért, állított téged oda, ha az méltatlannak látszik is. Ne keresd a szemet-szemért, a fogat-fogért igazságban a magyarázatot, hogy most kell fizetned a múlt bűneiért hasonló bűnhődéssel! **Aki engedelmes és hűséges gyermeke akar lenni Istennek, az akár fenn, akár lenn legyen is munkába küldve, pontosan végzi el azt, amivel őt megbízta végzete, tudva, hogy mindenre világosság derül a szellemi életben.**

18. Az erények túlhajszolása a bűn fejlődését mozdítja elő.

1934. október 4.

Az élet elmúlik, az eseményekből emlékek lesznek, az emlékekből tanulság szűrődik le, s aki jót vet, az — ha rögtön nem is aratja a jót, s ha közvetlenül nem is látja munkájának jó következményeit — végeredményben mégis megtalálja az őt megillető jutalmat. De egészen bizonyos, hogy a teljes eredmény sem marad el, ha késik is; mert bár a rossz bizonyos ideig ellene áll minden jónak, végérvényesen mégsem állhat ellent, és maga enged utat. Azért nem kell soká időzni a csalódások okozta keserű emlékeknél, mert van ennél sokkal fontosabb dolog is: a lélek táplálása, fejlesztése és tisztántartása.

A békesség áldása elkerüli a felettébb igazságosak és felettébb szorgalmatosak háza táját. Ezzel nem azt mondom, mintha a restség és igazságtalanság erény volna, mert a lustaság és igazságtalanság mindig bűn, de az erények túlhajszolása

a bűn fejlődését mozdítja elő. Mindennek van egy középútja, amelyet csak a bölcs lelkek találnak meg a két véglet között.

Éppen az a földi élet nagy eredménye, ha a lélek úgy tudja kiaknázni a maga részére az adott alkalmakat és körülményeket, hogy azokból lelkileg a legjobbat arathassa. Mert nem az a jótevő, aki a részegesnek, a munkakerülőnek lehetőséget nyújt, hogy a bűneit akadály nélkül folytathassa. Nem az az alázatos, aki a gőgös és erőszakos ember előtt meghajol, és annak mindenben engedelmeskedik. Nem az az emberbarát, aki mindenét feláldozza és elosztja másoknak, ő maga pedig nélkülöz. S nem az az irgalmas, aki a tolvajok és gyilkosok fölmentéséért száll síkra. Hanem mindig az jár a helyes úton, aki ott és úgy cselekszik a szíve szerint, de józanul, ahol és ahogyan azt az igazság és szeretet törvénye megkívánja. Mert mind a nagy szigorúság, mind a tökéletlen jóság kárt okoz, mivel az egyoldalú jósággal és gyengeséggel is hátráltatjuk az „igaz jó” előrejutását, a felettébb való igazságoskodással pedig kiölhetjük a fejletlen lélekből a javulás vágyát, mert a rideg büntetéssel megutáltatjuk az igazság törvényét, s hazuggá és bosszúállóvá tehetjük a különben jó felé vonzó, de még fejletlen lelkű embert.

A bölcsesség annak felismerése, hogyan lehet úgy élni, hogy az ember magának és másoknak lelki kára nélkül érvényesíthesse az igazságot. Ezért kell az embernek mindent megtanulnia, amire szüksége van.

Ebben a nagy munkában a helyesen értelmezett szeretet elvezeti az embert a békességes élet lehetőségei felé. Nem mondom, hogy a zavartalan külső békét biztosíthatja a földön, mert ameddig ellentét lesz, addig nem lehet a békességet megörögzíteni, de a belső béke és ennek következményeképpen valamennyire a külső is bevonul az életébe. Azért fontos, hogy ezért a belsőért még áldozatot hozzunk a külsőből, mert ha áldozni tudunk érte, máris békességet aratunk.

19. Fogadalom és egyéb kötelmek.

1934 október 18.

Ne kösse magát az ember senkihez, ha annak közelsége nem hasznára, hanem ártalmára van.

Más dolog, ha kényszerűségből a sors nyomását kell valakinek elszenvednie; de ha kárarai van a lelki életének, még akkor sem köteles az ember magát feláldozni, — hacsak önként, szeretetből nem akarja azt megtenni. *Hiszen még a házaspár együttélése sem esik feltétlen kényszer alá — mint ahogyan azt sokan mint kötelességet magukra erőszakolják — mert indokolt esetekben itt is helyénvaló az elválás.*

Mindenesetre itt már nagy oknak kell fennforognia, nem valami kis sértődöttségnek és apró horzsolódásoknak. De ha az Istentől előírt hűséges szeretet törvényét súlyosan megsérti az egyik vagy másik fél, ott lelki fejlődés sem az egyik, sem a másik részére nem jöhet létre, és akkor indokolt a válás. A házasság mint külső kapcsolat nem szentség, csak a lélek részére válik szentséggé, ha a felek az Isten által előírt lelki törvény alapján lépnek házasságra és e szerint a törvény szerint élnek benne. Így az istentelen és gonosz indulatú emberek házassága nem szentség, sőt még azoké sem, akik hitetlen lélekkel állnak meg az oltár előtt, és csak szokásból mondják el az esküformulát, mert ebben a formulában akarják törvényesíteni esetleg a legaljasabb számításból eredő összeköttetést.

Az ilyen cselekedetek súlyos következményeket vonnak maguk után nemcsak a földön, vagy egy másik életben, hanem a szellemvilágban is. Vagy ha bármilyen fogadalmat tesznek emberek, amire nézve a bensőjükben már eleve el vannak szánva, hogy a fogadalommal járó kötelezettséget ki fogják játszani, ennek keserű következményei nem fognak elmaradni! **Jobb, ha egyáltalán nem fogad az ember semmit, de ha fogadalmat tesz, tartsa is meg;** vagy igyekezzék megtartani azt; de ha a jóhiszeműen tett fogadalmának nem képes megfelelni, mert ezzel olyan terhek nehezedenek rá, amelyek alatt össze-

roskadna, kérje Istent, hogy oldozza fel őt fogadalma alól, bőjtöljön és imádkozzék, hogy megszabaduljon a saját megkötöttsége alól, mert Isten ilyet nem kíván az embertől. Jól tudja a mennyei Atya, ki mi nélkül szűkölködik, és segítségére siet a szegény, megkötözött léleknek, s oly módon oldozza fel fogadalma alól, ahogyan az neki lelkileg a legelőnyösebb.

A jóhiszemű fogadalom is eskü, s ha az valami szent és igaz ügyben jön létre, akkor az erősséget alkot azok körül, akik abban az eszmében buzgólkodnak, és tiszteletet szerez, előlegezett bizalmat biztosít azok számára, akiket az a kötelem együtt-tart egy gondolatban, egy célban; azoknak tehát ahhoz a fogadalomhoz, eskühöz hűeknek kell lenniük, mert a hűtlenség annak az eszmének a meggyalázását és elértéktelenedését jelentené. És mivel ez is egyik állomása a lelki fejlődésnek, tehát ez szent dolog.

A katona esküje is szent, s ez alól az eskü alól sem lehet és nem szabad a léleknek kibújni, csak föléje lehet emelkednie; de nem úgy, ahogyan azt az emberek teszik, hogy kötelességükhöz hűtlenek, hanem becsülettel, mert a katona is lehet keresztényi érzéstől eltelve és kímélheti embertársa életét, de a magáét nem. Azonban ha semmiképpen sem tudja megkímélni a másikat, az ellenségnek az életét anélkül, hogy a maga csoportját fel ne áldozza, kötelessége megölni, vagy ártalmatlanná tenni az ellenséget, miután arra felesküdt. Ez a mostani átlagszemlélet csoportjában még törvényes dolog, a mostani önző és ragadozó természetek világában még megtalálja a maga helyét, de Isten törvényében már nem, mert meg van írva: „ne ölj”, „ne lopj”, „hamis tanúbizonyságot ne tégy”, stb.

A csoport, a faj javára minden beléje ültetett emberi életnek hűséges és hasznos szolgálatot kell tennie; azért aki a háborús idők zavarait a maga hasznára aknázza ki, és ezzel fajtestvéreit megrövidíti vagy nyomorba dönti, éppen olyan áruló, mint az, aki felesküdt katona létére a maga csapatát elárulja, mert mind a kettő vét az összetartó szeretet ellen.

Azután, amely nemzet háborús támadó törekvéssel fűti át magát, az vétkezik az összes emberiséget megteremtő isteni szeretet ellen, és így hordoznia kell a következményeket mindaddig, míg leigázva, porig alázva beismerésre nem jut, és meg nem tér ragadozó természetéből.

Istennek céljai vannak az emberrel, és ha meg is engedi a győzelmet az egyiknek a másik felett, keserű következmények követik azt, mert ugyanazok az erők, amelyekkel az erőszakos fél a győzelmet a maga részére kívánva, az ellenség kezében öfelette aratnak győzelmet. Aki mint egyén ezekből a vágyakból és törekvésekből kinőtt, és urává lett önző természetének, az ugyanakkor kinőtt a legyőzetés lehetőségéből is, és a tiszta, világos igazság fölemelte őt a szeretet világába, Isten közelségébe.

20. Az áldozathozatalnál is bölcs körültekintéssel kell eljárni.

1934 október 25.

A lelki békesség és zavartalan nyugalom nagyobb orvosság a testi, szervi és idegéleti zavarok kiküszöbölésére, mint bármiféle gyógyszer, mert a békesség és nyugalom idején békén végzi munkáját a szervező életerő, és sok nagy betegség meggyógyul a békés élet alatt, mint ahogyan kedvezően alakul ki a krízis lefolyása is egy nyugodt álomban eltöltött éjszaka alatt.

Tehát a lelki békesség megóvása fél egészség. Ezért van, hogy azok között kevesebb az idegesség és a komplikált agybetegség, akik kevés értelműek és lassú felfogásúak, mert lassúbb rezgésű idegéletet élnek, többet pihenek a szervező életerejük, és így a rosszindulatú behatásokat könnyebben közömbösítik. Azért jobb a békességben eltöltött szegény sorsú-, mint a gazdagsággal, dicsőséggel és izgalmakkal járó dús élet, ha csak ez is nem a feltétlenül jó és igaz érdekeit szolgálja; ez más elbírálás alá esik; itt már a szellem tudja, hogy a test és a testi

élet arra adatott, hogy a jó és igaz győzelemre juthasson a gonosszal szemben.

Mert áldozatra szükség van; nem mintha Isten ezt tűzte volna feladatul az ember elé; különben erre nem is vállalkozik senki, aki maga nincs eltelve a jó és igaz után való törekvéssel.

Azonban itt megint van egy megjegyezni valóm: ennek az áldozatnak sem szabad önös célból történnie, mert akkor már nem áldozat, hanem hiúság és nagyot akarás. A hiábavalóságok érdekében való erőpazarlás pedig nem egyszer Isten akaratával való szembehelyezkedés. Ezt sem előírni nem lehet senkinek, mint kötelességet, mert nem is az; sem pedig minden áldozatnak látszó dolgot nem szabad felette nagy, különleges megbecsülésben részesíteni. És aki ezt igaz és őszinte érzésből teszi, nem is kívánja ezt, mert megelégszik a halvány sikerrel is, és akkor sem zúgolódik, ha a siker elmarad. Az anya nem számolja az álmatlan éjszakákat, amelyeket beteg gyermeke mellett eltöltött, nem érzi, hogy nagyot cselekedett, mert ha nem cselekedné, a szeretet vádolná őt a mulasztásokért. Mert a lélek több a testnél, a szellem pedig több a léleknél; és ha mindent elkövetve, mindent feláldozva sem tudja gyermekét az életnek megtartani, a megcsönkített szeretetnek a kétségbeejtő fájdalom marcangoló kínjai között is meg kell találnia a beletnyugvást Isten akaratába. De hogy ez a megnyugvás bekövetkezhesse ék, ott kell lennie annak az érzésnek, hogy mindent megtett, amit megtehetett.

Az emberben a léleknek nagy, heroikus küzdelme ez a halállal és a mulandóság törvényével, mely küzdelem nem egyszer a szellem felszabadulását eredményezi azokból a téveszmékből, melyeket gőgje és hiúsága alkotott; mert ilyen nagy szenvedésekre van szükség, hogy az emberek lelkei megszabaduljanak azoktól a szellemi koloncoktól, amelyek meggátolják felemelkedésüket.

De hiúságokért és hiábavalóságokért nem szabad a test életét rövidebbé, vagy hasznavehetetlenné tenni; sem a maga

testét, vagy a testének épségét, sem a mások testét és életét nem szabad az embernek kockáztatnia hiábavalóságok érdekében, mert az bűn. De ha harcolni, vagy munkálkodni kell az igaz jó érdekében, akkor a kisebb értékűt mindig fel kell áldozni a nagyobb értékűért.

Hiszen még az emberek között is különbséget kell tenni aszerint, hogy kik ragadják meg a jót és igazat, és kik nem érdeklődnek az örökélet igéi iránt. Azokért, akik csak a földi értékek után kapkodnak, kevesebbet, ellenben azokért, akik meg akarják tanulni és követni akarják az Isten akaratát, többet kell áldozni. Az élet úgyis telve van kényszeráldozatokkal; de meg kell nézni, hogy hova, mit ad az ember, hogy el ne szórja idő előtt az életerejét, nehogy amikor a döntő, nagy harcra kerül a sor, már erőtelen legyen.

21. Mindent a maga helyén és idején!

1934 november 6.

A türelemmel is úgy vagyunk, mint a szeretettel. A szeretetnek is vannak fokozatai, és minden fokozaton mást jelent egy és ugyanaz az érzés, de a megtéretlen lélek sohasem ismeri fel az ő fokozatának megfelelő szeretet hatóerejét, mert mindig messze van a „megértéstől.” Bizony a megértés nagyjelentőségű szó, mert mindennek az igaz lényegét jelenti, mindennek a végére jár, a célját kutatja, és ha az nem bontakozik ki előtte, akkor más oldalról próbálkozik, s ha egyik oldalról sem világosodik meg előtte, akkor nem nyúl hozzá, mert hagyja a dolgokat érni, ha pedig hozzányúl, okvetlen a kibontakozást segíti elő. Ez a megértés munkája. Ha kibontakozott, akkor, ha szükséges, gyógyít, ha szükséges, dorgál, ha szükséges, elsimít, kiegyenlít, megbocsát, mert a megértésben benne van a megbocsátás. Nem ítél, nem áll bosszút, nem cselekszik könnyelműen. Ez a szeretetnek az igazsággal párosult eredménye.

Azért mondom, hogy a türelemnek is megvan a maga helye és ideje, mert mindent a maga helyén és idején kell al-

kalmazni. Az embert magát is a képességei szerint állítják munkába; aki nem jól érti a munkáját, azt kevésbé felelősségteljes állomásra állítják, s ha valaki még nem alkalmas valamely állomásra, nem lehet kivárni, míg lassanként megtanulja a dolgot, hanem olyat kell odaállítani, aki már tudja. Az orvos sem helyezkedhetik a türelem álláspontjára a betegség lefolyásával szemben, hanem a legjobb tudása szerint azonnal cselekszik.

Tehát türelemnek is csak ott van helye, ahol megvan a remény a jobb elérésére, de ahol még csak az akarat sincs meg, vagy a gyenge vágy, ott a türelmesség céltalan. A fogalmaknak meg nem értése a chaosz, amelyben az ellentét jól érzi magát, és az úgynevezett véletlen folytán keveri a félreértés homályát, sőt mindent kihasznál az emberek lelkében, hogy minél sikerebb legyen ez a munkája.

Nem szabad meggyökeresedni engedni a hanyagságot és az emberi tévelygést. A becsületes munkáért elismerést, a felületesen elnagyolt munkáért azonban dorgálást érdemel mindenki, aki abból akar élni. Mindenki javulás végett van itt, de nem mindenki érti még a természettörvény szavát, és a jó helyett rosszal fizet az életben. Tehát ha valakire nem lehet hatni a jóval, az hadd keresse a maga útját a rosszban, míg eltalálja a neki járó pontos igazságot. Mindenkihez a maga nyelvén kell szólni, hogy megértse.

22. A szeretet az élet legszebb ajándéka.

(Lajos szellem.)

1934. december 27.

A szeretet az élet legszebb ajándéka, amit az Isten a különböző sorsok összekapcsolására adhat; ezzel ki-egyenlítődnek a szélsőségek, elsimulnak a különbségek. Ha valakinek ebből jut az életében, az olyanná lesz tőle, mint a harmattal behintett virág: üde és tartós még akkor is, ha maga az élet terhes és fájdalmas.

Csak itt tudjátok majd meg, mit nyertetek abban a szeretetben, amely a földön kezdődött, amely viharokat átélt és kipróbált kapcsolattá lett, nem fakult el, nem hült ki, hanem szellemi szeretetté minősült.

Azért szeressétek egymást, és áldjátok a Gondviselést, hogy az ellentét világában hozzájuttatott ez égi harmathoz. Az élet minden percét használjátok ki, de a szeretet idejében legyetek szorgalmasak, mint a méhek, gyűjtsétek az emlékeket, és szenteljétek meg minden percet, amit ajándékképpen kaptatok, mert akik szeretik egymást, azok aranyport hintenek egymás útjára, ez pedig maradandó fényt ad, amely sokakat odavonz arra a sokat panasztól, küzdelmes útra, amelyet szenvedve jártok végig, de amelynek végén mennyei jutalom vár reátok.

1935

1. Harcmodor és fegyverek az ellentéttel szemben.

1935. január 3.

Még egy kis ideig tombol a rossz, és az érezteti a hatását azok között is, akik már tudatosan szakítottak ugyan az ellentétes törekvésekkel, de a természetükben még kísért a rossz emléke, és ez időnként a jónak és igaznak hitt érzésben és cselekedetben lappangva igyekszik a maga érvényesülését biztosítani. Ez az az idő, amikor mindent sorompóba állít a gonoszság, hogy gátat vethessen az igaznak, és nem kíméli azokat, akik az életükkel és cselekedeteikkel bármilyen úton-módon belekerültek abba az akadályba, mely gátat állít a gonosz áramlatnak. Ez vele jár az élet nemesebb célú munkálkodásával.

Éppen azért nehéz igazi eredményt látni, míg az ember a földön van, mert a látszatos rossz elfödi a jót, a rosszat pedig befogja a látszatos jó. És a felületes emberlélek, aki nem kere-

si, nem kutatja a valóságot, hamar levonja az életből a tanulságot, és azt mondja: „nem érdemes jónak lenni.” Az élet úgy össze-vissza keveri a jót a rosszal, az igazat a hamissal, hogy az ember eltéved benne. És mivel a jónak nem mutatkozik az a kívánt eredménye, amit óhajt, vagy éppen rossz eredménye van, úgy gondolja, hogy kár időt és erőt pazarolni a jóra. Kár érte dolgozni, kár lemondani, hiszen aki hamissággal nyújtja ki a kezét az élet javai után, az hamarabb célt ér.

Mondhatom, ez a felületes gondolkozás több rosszat hoz a világra, mint amennyi gonoszságot a mélyen süllyedt szellemek testesülése hoz magával. Nagyobb ellenségei a krisztusi eszmének azok, akik látszólag benne élnek, de lélek szerint nem úgy gondolkoznak, mint azok, akik megtagadják és harcolnak ellene. Mert akik ellene vannak, azok legtöbbszörre tudatlanok az igazság tekintetében, s ezekből még lehet harcosa az eszmének, ha felismerték annak nagyszerűségét. Ellenben akik benne születtek az eszmében, de nem merültek le a mélyre, hogy a gyöngyöket felszedjék, azok elárulják, eladják az eszmét azokért a látszatos jókért, amelyek a felszínen megcsilannak előttük.

Ilyenek mindenütt bőven vannak; ezek a Júdáss-lelkek, akik nem tudnak semmit eltérni, elnézni, akik csak addig kitaratók, amíg valami kárt nem szenvednek, amíg anyagi, vagy erkölcsi áldozatot nem követel tőlük az eszme.

Azért kell az embernek mindenekelőtt számot vetnie önmagával, hogy vajon megvan-e a torony építéséhez való költsége? Mert ha nincsen, akkor dolgozott ugyan, de mielőtt eredménye lenne, elkapja előle a sátán azt is, amit megérdemelt. Míg valakire mosolyog az égbolt, és útjában nyíló virágok vannak, addig könnyen dicséri az út szépségét; de akkor is tovább kell haladnia, amikor elfogynak a virágok, beborul az égbolt és jégeső csapkodja a maga elé tartott elhárító kezét. Mert minden vihar elmúlik; a lelki viharok is elcsendesednek, és megtisztul a táj, elvonul a felhő, újra kisüt a nap és újra el

lehet vetni azt a mennyei magot, mely kedvező talajba hullva, megsokszorozza a termést. Egyre ritkul a csalán és a konkoly a világon, egyre hasznavehetőbb lesz az az anyag, amelyből idővel Isten tábora kialakul, hogy egy végső küzdelemmel száműzve legyen a rossz, és a mennyből lassan-lassan leszállhasson az az új város, melyben békességes lakhatást találjanak azok, akik küzdöttek és szenvedtek az új Jeruzsálemért, az Isten országáért.

Mindenkinek meg kell térnie, mindenkinek dolgoznia kell, előbb a maga, azután a mások tökéletesedéséért, hogy a békességnek, a megértésnek, a szeretetnek ne csak külsőséges, nehezen megrajzolt és még nehezebben fenntartott vára legyen meg a hívők között, hanem mindenkinek oda kell adnia magát egészen, életének fő célját ennek a megvalósításában kell felismernie, hogy ez az odaadás meghozhassa azt az eredményt, amelyet többé senki sem vehet el.

Aki így cselekszik, aki így érez, így gondolkodik, az nem tart meg magából semmit, és az mindig tudja, mikor, hogyan kell élnie és cselekednie, mert a Szentlélek tudtára adja ezt neki. Aki ebben a munkában részt kapott, annak élete legyen bár áldozatot követelő, vagy örömet nyújtó, tudnia kell, hogy ez csak keret, s azt is tudnia kell, hogy a küzdő sebet is kap, amelyet hősiiesen el kell tűrnie. A seb beheged, csak a helye marad meg; a sok csatát nyert harcost nem éktelenítik el a sebhelyek, sőt díszére válnak, mert amikor a meghódolt várak zászlót meghajtva fogadják a győzőt, a beforrott sebek bizonyosságul állnak, hogy nem érdemtelenül jutott a dicsőséghöz, melyben része van.

Az Úrnak még sok vára van az ellenség kezén, még keményen hadakozik a sötétség a világosság ellen, de akinek van lámpája, az vegye elő, gyújtsa meg és hadakozzék a gonoszság ellen, mely a tudatlanság sötétjéből támad; s akinek fegyvere van, az vegye elő, és győzzön az igazság, a szeretet és alázatosság fegyverével.

2. Az ellentétnek nyomról-nyornra való viszaszorítása.

1935. január 10.

Meg kell a talajt munkálni, hogy a mag kikelhessen és növekedhessen; a munka abban áll, hogy az Úr segítségével kiszorítjuk az ellentétet megvetett állásaiból, hogy a megbéklyózott lelkek szabaddá válhassanak és szabadságuk birtokában végképpen a jóhoz pártoljanak és a jóban megerősödve megtalálhassák a maguk boldogságát.

Mert ameddig az ember még a tévelygések hatalmában van, és nem tud szabadon tájékozódni, addig a jóakarataival is csak azt cselekszi, amit ő ítél jónak; de hogyan tudja az igaz jót a hamis jótól megkülönböztetni, ha nincsen felvilágosítva az irány megválasztása tekintetében?

Erre tanítunk mi titeket, földi emberek. Bizonyoságot teszünk az igazságról, az Isten jóságáról, a halál utáni életről, s ráirányítjuk a tekinteteket azokra az igékre, melyek szerint élve közelebb juthattok Istenhez. Megmagyarázzuk azokat az egyszerű letakart igazságokat, melyek nélkül nem értitek meg az élet célját, és nem tudjátok a kibontakozást megtalálni, ha száz meg száz tesli életet éltek is végig, ha szenvedve, és küzdve halomra gyűjtitek is a fájdalmas tapasztalatokat. Hiszen a lelket olyan sok oldalról támadja az ellentét, és minden sebesülése új komplikációkat teremt, s addig nem ismert kiszámíthatatlan következményeket és eshetőségeket dob bele az élet zavaros hullámvászába.

Nem olyan egyszerű az élet, mint azt ti gondoljátok, emberek. És ha teljesen magatokra volnátok hagyva, bizony elviselhetetlen életeket teremtenétek magatoknak! De hála a mi jóságos Atyánknak, Ő nem hagyott el bennünket e sivatagban, hanem elküldötte érettünk az Élet Királyát, hogy mindenkit megkeressen, aki elveszett, de hazavágyik Őhöz. Mi hazavágytunk, és megtalált bennünket.

Ti is vágyódtok, ti is kerestek valamit, ami nektek hiányzik. Ennek a hiányérzetnek nagy kényszerítő hatalma összehozta a lelkeket a földön is, meg a szférában is, és a hasonló célú emberek és szellemek csoportjai új eshetőségek világát teremtették meg: a szellemeknek az emberek világában való megjelenését, és az embereknek a szellemek világába való betekintését. Ebből épült meg az utolsó idők kinyilatkoztatásának hídja: a spiritizmus.

Ti ebben akartok munkálkodni, ti ebben táplálékot találtok, ti ebben Isten akarata szerinti életet akartok élni. Így ti is megcselekedhetitek, amit mi: munkálkodhattok az általános emberi életért és munkálkodhattok a maradandó értékekért. Ennek érdekében minden hézagot be kell töltenetek a megismert jó és igaz eszmének eredményeivel, hogy az ellentétet kiszoríthassátok onnan, és az életet a jónak termékeivel gazdagíthassátok, Istentől várván az ő bűnbocsátó kegyelmét abban az áldásban, mely a ti jóra való munkátok eredményét megsokásítja, és mindjobban kiterjeszti az emberi lelkekben.

Ha ezt látjátok, legyetek jó reménységgel és hálával eltelve. Az Isten tudja és látja a ti igazságra való törekvéseteket, ha nem is kíséri azt nyomon az az öröm, amely zavartalan békét biztosítana számotokra, de ha hüen, mindhalálig kitartotok, elnyeritek az élet koronáját. Egyes kis akadályok ne kedvetlenítsenek el benneteket, az ilyesmi velejár a munkával, mert a törmelékek eltorlaszolódnak, és míg azokat a természet-törvény fel nem emészti és el nem távolítja, addig nem tehetünk ellene sem ti, sem mi.

3. Mindent okos mérséklettel!

(Lajos szellem.)

1935. február 19.

A tiszta tudat és a léleknek külső hatásoktól mentes harmóniája adja meg azokat a helyes megérzéseket, melyek mint iránytű a tenger utasát, mindig a helyes irány felé vezetik az embert. A

könnyen izguló, sőt felettébb lelkesedő hangulatok rabjai csak nagy erőfeszítéssel tudják elérni céljukat. Azt mondják az ilyenre, hogy ez vérmérséklet dolga; de a vérmérsékletet is a lélek alaptermészete alakítja, és ez az alap is változik azok szerint az elvek szerint, amelyeket a szellem elfogad, és amelyekben kiképezi magát.

Mindent okos mérséklettel kell beosztani, mert vannak adott állapotok, amelyek nem mindig szükségszerűen következnek be. Ezért kell az embernek mindent megpróbálnia, és az értékesebbért fel kell áldoznia a kevésbé értékeset. Az ember azonban nem mindig ismeri fel, hogy melyik az értékesebb, s csak a vak véletlenre bízza a dolgot, holott egy kis körültekintéssel emberileg is helyesen el lehetne intézni.

4. Mindenkinek meg kell tanulnia sírni is, meg örülni is.

1935 február 28.

Minden léleknek meg kell érnie az igazság megértésére, és hogy ez bekövetkezhesék, a lélekről le kell kopniuk azoknak a téves megállapításoknak, amelyeket az élet felől önmagában kialakított. Mindenki megtanul nevetni, fölényeskedni, olcsó örömeiket hajszolni, de mindenkinek meg kell tanulnia sírni, igaz könnyeket hullatni is, hogy megismerhesse az igaz boldogságot. Ezek nélkül hiába törekszik, hiába erőlködik, hogy ezt elérje, s ha eléri is, éppen csak megpillantja, máris elsiklik mellette, mert amíg a lélekben a hiábavalók utáni vágyaknak helye van, ameddig a látszat megtévesztheti, addig nincs elég ereje ahhoz, hogy a valóságot megragadja, és el ne eressze.

Tehát ne érezetek fájdalmat a tökéletlen lelkek hátlátlansága és rosszakaratú eljárása miatt, hiszen mindenki csak azt adhatja, amivel rendelkezik, és az ember cselekedeteivel írja bele a nevét a történések könyvébe; ezt hinti el, hogy ennek a következményeit arathassa.

Ha tudná az ember, hogy a cselekedeteinek következményeivel szembe kell néznie, bizony sok mindent meggondolna előbb! Isten azonban nem azért rejtette el ezt az igazságot az ember elől, hogy feltartóztassa őt cselekvési kedvében; sőt azért ad neki messzesemenő szabadságot, hogy a lélek kibonthassa mind a felfelé emelkedési vágyát, mind pedig az alsóbb természetének ösztöneit.

Azért kell tehát az embernek megtanulnia sírni is megörülni is, hogy mindennek megismerhesse a valódi értékét, mert minden, amit megismer maga körül az emberi lélek, csak keret, csak eszköz az igazi cél elérésére; az élete legalsóbbrendű változatai éppen csak az anyag feldolgozásának, ritkításának céljából adódnak.

Nagy ütközések, széthullások időszakai ezek a lélek életében, hogy a vastag, anyagias fogalmak tisztuljanak, és az életről, az élet céljáról valamivel a szellemi fogalmakhoz jobban közelítő derengés keletkezzék az emberi lélekben. Nehéz, igen nehéz a kibontakozás a homályból. Azért, aki ebben a sűrű sötétségben munkát vállal, annak el kell készülnie mindenféle eshetőségre, mert ez a munka áldozatok nélkül nem megy. Senkit sem lehet a maga állapotából kiemelni, senkit sem lehtl azoktól a szenvedésektől megkímélni, amelyek a sorsában állanak, mert mindennel céljai vannak a Gondviselésnek. De azért állunk munkába mi mindnyájan, hogy amikor a fájdalom, a csalódás, a szenvedés lehántotta a kemény burkot a lélekről, és az tanácstalanul áll friss sebével a fájdalmat előidéző áramlatban, bekötözzük a sebet. És gyógyítsuk a vigasztalás balzsamával, a reménység olajával, hogy egy lépést előre tehessen a fejlődés útján. Egy jó érzéssel gazdagabb legyen, amelyhez azután a maga erejéből szerezhessen, s így megismerje a jót, az igazat, hogy láthassa a célt, amelyet igyekezzék megközelítem. Így megtanulja a jót szeretni, s később áldozni is tud érte, és akkor tárul fel előtte a boldogság rejtett világa, melyet a maga

lelkében talál meg mindenki. Azért aki mindent odaadott, az mindent megtalál akkor is, ha nem keresi.

5. Munkálkodó és vezeklő életek.

(Lajos szellem.)

1935. március 26.

A munkálkodó és a vezeklő életek majdnem egy vonalon haladnak, mert a vezeklő életeknek van szükségük a kiegyenlítő vezetésre, s ha igen messze esnék egyik a másiktól, akkor a vezető szerepét élő nem lehetne segítségére a sok bajjal küszködő, vezeklő életet élőnek.

A pihenő életet és a próbákat élőknek igen ritkán tud használni a vezető és irányító bölcsesség, mert amíg a lélekből ki nem égett a tévelygésre való hajlam, addig a legtöbben elbuknak a próbán, és sokan vannak, akik többször is visszaesnek egyugyanazon hibába.

A figyelmeztető szóra azok ébrednek fel leghamarább, akik már igen sokszor megtévedtek és nagyon érzékenyekké váltak a következményekkel szemben.

Persze, akiknek nincsen ilyen rejtett megsejtésük, azok mindig a saját okoskodásuk után indulnak el a kibontakozás megkeresésére. A lélek a maga természetes hajlamaitól vonzatra mindig azt a körzetet keresi meg, amely az ő érzéseinek kedvez és lehetőséget nyújt azoknak a vágyaknak beteljesülésére, amelyek kialakultak benne a belső természet kivetítéséhez. Azért nagyon találó az a példaszó, hogy: „embert barátjáról”, de még találóbb az, hogy a szellemi környezetéről lehet legjobban megismerni, mert a szellemek jobban alá vannak vetve a hasonlóság törvényének, mint az emberek.

Az ember a legnyomasztóbb állapotokat teremti meg magának, ha a földi életben nem ismeri fel azt az irányt, melyet követnie kell. Ugyanis minden állapotban van egy felfelé, és egy lefelé mutató irány. Azért kellenek a vezető munkások, akik az alacsony és még alacsonyabb szellemi szinten lévők

világában testet öltve életükkel útmutatói és irányítói azoknak, akik vagy közvetlen közletről, vagy akár távolabbról is kénytelenek velük valamilyen összeköttetést fenntartani.

Sokszor nem szeretik a hasonló természetűek maguk között az ilyen külön utakon haladót, de később mégis csak követik, de sajnos, sokszor már csak a szellemvilágban jutnak annak megismerésére, hogy az volt a jobb, amit ők üldöztek, megvetettek, szenvedtettek. Ilyenkor ők maguk is sokat szenvednek, de ez adja meg azután nekik is az irányítást fölfelé.

Ilyen a munkások sorsa. A jó Isten azonban nagyon bőven jutalmazza ezt a munkát, mert ezt csak önmagáról való megfélelmező szeretettel és alázatossággal lehet véghezvinni.

6. Isten ügyének munkásai.

1935. március 26.

Ha az Isten az embereknek érdem szerint osztogatná a kegyelmét, akkor senki sem juthatna el még a megszületésig sem. De az Úr kegyelme virraszt a bűn tompa álmában szunynyadó lelkek felett, s aggódva vigyázza megmozdulásaikat, és szeretettel költögeti a messze eltévelyedetteket — akik álmaikban nagy gonoszságok elkövetői — és várja ébredésüket, hogy szellemi öntudatuk első világos széttekintésével megláthassák az ő nagy jóságát, és a lelkük érzelmi fejlődését elkezdhessék a szeretetben.

Ha az embernek csak sejtelve is volna arról, milyen jó az Isten, akkor minden gondolatával csak Őt keresné, minden érzésével a szeretet törvényét követné, minden igyekezetével Őhöz sietne.

Bizony, mindnyájan eltévedtünk, de Ő megkeresett bennünket. Mindnyájunkat megsebesített a bűn, de Ő meggyógyított, és szeretetével egyre várja azokat, akik még nem tudják, hogy helytelen utakon tévelyegnek, és a bűn következményeivel küzdve elfáradnak, megsebesülnek. És az út porába hullva szenvednek és gyötrődnek, míg a kegyelem föl nem

segíti, és lábra nem állítja őket, hogy elvezesse az útra, amelyen haladva hazatalálhatnak a mennyei hajlékba, az őket visszaváró szerető Atyjukhoz.

Ebben a munkában fáradunk mindnyájan, hogy ezekhez a lelkekhez eljuttathassuk a biztatást, a reményt és a mennyei Atya ígérését. Akik e munka közben szintén egy kis erőre kapnak, azok ugyancsak munkát vállalnak, hogy minél hamarább eljuttathassák szenvedő testvéreiknek az örömhírt Isten bűnbocsátó kegyelméről.

Egyre több és több lélek ébredez, egyre több tájékoztató világosság gyűl ki a bűnök sötét éjszakájában, és egyre többen hangoztatják a jelszót, hogy el ne tévedjen az úton járó. Ez a jelszó a hazatérők útján „*a megtérés*”, a bűnöktől való szabadulás.

Aki nem tudja, mit jelent ez, aki nem tudja, hogyan kezdje el, az nem munkálkodhat, s az nem is talál haza, mert azt megfogja a tövis, megsebzí a hegyes kő, megmarja a kígyó, elnyeli az ellentét által vágott szakadék.

Csak aki mindent elhagy maga mögött, aki pusztán csak a lelkét igyekszik menteni, mert semmit sem tart többé értéknek, ami mulandó, ami földi, az szabadul meg könnyen azoktól a kötelekektől, amelyek őt a tévelygések világának igazságához fűzik.

7. A látszólagos hívők két csoportja.

1935. március 28.

Nem az számít, hogy mások hogyan vélekednek rólunk, hanem mindig az, hogy mi magunk mennyire vagyunk meggyőződve az igazságról. Azonban a lélek tanúbizonysága mindennél erősebb, mert megérezni több, mint elhinni. Aki megéri, az nemcsak elhiszi, hanem teljességgel hiszi azt, mert igaznak tartja. És az ember csak azt hiszi, ami igaz, amit megérez, ami több, mint amit az érzékszerveivel megtapasztal, mert az érzékszervek csalódhatnak, de a lélek nem csalódhat.

Nem értem én ez alatt az igazságnak azokat a tökéletlen formáit, amelyeket a világ át- meg átítatott a maga tévelygéseivel, hanem azokat, amelyek nem e világból valók, s amelyeken e világ fennmaradásának lehetőségei nyugszanak. Ezek pedig időt és állapotot nem respektáló igazságok, melyek az ember lelki természetében éppen úgy le vannak fektetve, mint a por-szem természetében; de amíg erre fel nem eszmél a lélek, addig nem találja meg saját magát, addig nem ismerheti meg sem az önnön lelkét, sem a másét, sem feladatát, és így a kötelességét sem teljesítheti sem önmagával, sem a többi teremtetett létezővel szemben.

Ez a nagy önmagunkra-ismerés csak akkor jöhet létre, amikor Istent felismerjük, és a Hozzá való viszonyunkat meg-érezzük, amikor lelki szükségét érezzük annak, hogy Őhöz tapadjunk és Vele éljünk, hogy Ő töltsen ki az egész életünket. Csak amikor ez bekövetkezett, akkor tudjuk megtalálni a helyünket és rendeltetésünket a nagy mindenségben.

Ezt pedig egész teljességében csak a mi Urunk, a Jézus Krisztus által ismerheti meg minden földön élő a legtisztábban, minden maradék nélkül. Csak Ő általa juthatunk a tökéletesség útjára, mert Ő rajta kívül senki sem volt tökéletes, mert Ő lábával a föld porában járt, de lelkében az Isten országának igazságát hordozta.

Azért aki egész lelkét átadja Neki, annak egész lelkét átdolgozza és újjáteremti az Ige szelleme által, és az többé nem a föld lakója, mert annak már szűk az anyagi világ, az már elégedetlen a látszatigazsággal, mert nem hiszi el, nem tudja elhinni a forma hatalmát, amely megbénítja és gúzsba köti a szellemet, s hozzáláncolja a tévelygéshez. Akit egyszer az Ige feloldozott a formák rabságából, az felszabadult azoktól az okatlan félelmektől, melyek még a régi, bizonytalanban való vándorlások emlékeiként mint árnyékok ottmaradtak a lélek érzései között.

A lélek érzései folyton keresnek-kutatnak. Ezt a keresést érzi kínosan a világ a materializmus elterpeszkedésével. De mivel nem tiszta jó szándék vezérli a keresésében, azért a látszat megtéveszti azokat, akik ugyan a formákat elvetették, de a lényeghez még nem képesek közelíteni, mert nem kicsinyek, nem szerények, nem alázatosak, akik még nem tudják bevenni azt az igazságot, ami nem kedvez a testnek, hanem az ember örökkévalóságra teremtett lényegének.

Ezért válik két részre a látszólagos hívők serege: a tisztán szellemi igazság követőire, akik sok gyarlósággal, bűnnel küzdve szeretnének egy olyan állapotot teremteni, amely megnyugtat, kibékít és biztosít a teljes igazság felől, másrésztől a formákat elhagyó csoportra, a maguk igazságát minden szellemmel szemben állítókra, akik - mert a formában csalatkoztak - mindent megtagadnak. Ezek mindjobban sokasodnak, hogy az utolsó időkben a tengerré dagadt szenvedések és csalódások tömegében még akkor se követhessék az igazságot, ha az mégoly tisztán ragyog is előttük. A kishitűek, a kételkedők, mint a két malomkő közé került gabonaszem, felőrlődnek, hogy értéktelen lelki anyaguk egy új alakulatban jelenhessék meg, és a tapasztalat emlékéből okulva tanuljanak meg választani a jó és rossz között.

Azért akit az Úr szólít, akit az Úr hív, az ne féljen, ne latolgasson, hanem a jó örök értékében bízva vesse bele magát a hullámok közé, és mentse, ami menthető.

8. Lelki és testi egészségre vonatkozó fejtegetések.

(Lajos szellem.)

1935. március 28.

A sok emberies tökéletlenség miatt nem mindig következhetik be az, aminek be kellene következnie. Legtöbbször nem a sors az, ami az embert gyötri, kínozza, mert a sors eléggé meghozza azokat a kellékeket, melyeket gondosan beosztva

mind a jelenben, mind a jövőben megkaphatná a lélek azt, ami a belső harmóniájához, mint külső keret szükséges. De az ember vagy nem ismeri fel az alkalmakat és nem veszi figyelembe, vagy eltékozolja, és csak amikor nincs, akkor eszmél fel, hogy valami igen fontos kellék hiányzik.

Ilyen igen fontos dolog a rendes pihenés lélekben és testben, ami az elhasznált erők helyett új erőket merít abból az ismeretlen forrásból, amelyet a testi értelmesség még nem fedezett fel, mert ha felfedezhetné és hozzáférhetne, azt is megfertőzné és elsalakosítaná. Mert az önzés és a gőg mindent ki akar a maga elgondolása szerint aknázni, hogy minden érték felett uralkodhassék, és rendelkezessék mindennel, ami van, vagy lehetséges.

De ez éppen olyan dolog, hogy senkinek sem lehet belőle többet felhasználnia, mint amennyinek a befogadására elő van készítve. Hiszen a legtöbb ember alig bír betelni az élet élvezetével, minden percét az élvezetnek szenteli, aztán később megutálja őket, mert a gyönyörűségek izgalma éppen úgy megtompítja a lélek érző szerveit, mint a fájdalom és a szenvedés, s idegessé és nyugtalaná teszi az embert.

Általában azok, akiknek igen sok örömben és élvezetben volt részük, jobban rászorulnak az altató és idegtompító szerekre, mint azok, akik testileg sokat fáradnak és szenvednek, de lelkileg nyugodtak, mert beletörődnek sorsukba és elérhetetlen célokat nem kergetnek.

A testi fáradtság jó, ha a szervezetnek nincs valami baja, mert leköti a lélek nyugtalanságát, és az álomban bekapcsolja a testi megújulás törvényébe. A test pihentsége és a lélek fásultsága tévedésbe viszi bele a szervező életerőt, és a testben keresi a lélek a maga erőpótlását. Az ilyenek szeretnek válogatott, ínycsiklandozó ételeket enni, és folyton az újdonság ingerével ható dolgokat szemlélni, olvasni, hallani, hogy ne unatkozzanak. Üres, tartalmatlan életet élnek végig, önzők, haszonlesők, uralkodni vágyók, mindentől, ami munka, ami áldozat

vagy kötelesség, irtóznak. Ezek a testi, anyagias, számító emberek a lelkiekben is csak addig mennek el, ameddig kedvez nekik valami, azon túl már teher nekik minden. Ezeknek ütközése mindig szenvedést okozó a környezet részére. Ezeknek egész sor betegségük van, ami velejáró következménye az életüknek. Lelki világuk a test hanyatlásával megfakul, megszürikül, az öregséggel morózusakká és férhetetlenekké lesznek.

De akiben a lélek a szellemi síkokon találta és találja meg a vágyainak kielégülését, aki a végtelenségben tud elhelyezkedni, és a maga helyét megtalálja az eszmények világában, annak nem kell félnie a tompa szürkeségtől, mert ez a világ olyan kimeríthetetlen, olyan sokoldalú gyönyörűségekkel teljes, hogy minden mozzanatával új lelki élményekkel gazdagítja a benne élőket. Ebben a világban élni annyi, mint örökké élni; ez a világ új meg új változatban folyton felfokozott lelki rezgés, mely a léleknek isteni mértékkel mérhető értéket ad; nagyobb, mélyebb, hatalmasabb, titokzatosabb, fenségesebb lesz ebben a lélek a tudás és a szeretet fejlődésével, és tökéletesebb lesz a vele együtt járó boldogsága is.

Mennyivel más az élet a szellemvilágban, már csak a földi szférákban is, mint a földön! Mennyivel szabadabb, mennyivel igazabb és békésebb! Hiszen az álom alatt is mennyivel jobb, mint a testi páncél szorítása alatt! A lélek innen hozza le a maga természetének megfelelő táplálékot, ami a testi idegekben delejességgé változik át.

Mert van szellemi delej, és van lelki, meg testi delejesség is. A testi delejesség a testi egészséget, a lelki delejesség a megnyugvást és az érzések rendjét, a szellemi delejesség a helyes megértést és megérzést munkálja, azaz világosságot jelent. A testi delej megrongálása a lélekre is kihat, és rendellenességet okozhat benne. A lelki delejesség zavara azonban a testet egészen tönkretetheti. A szellemi delejesség pedig, ha az előbbi kettő nincs rendben, alig pislogó kis világossággá zsugorodik.

9. A jólvégzett részletmunkák harmonikus egészet alkotnak.

1935. május 23.

Mindenki csak azt adhatja, amivel rendelkezik; senki és semmi sem tökéletes a földön, mert valami mindig hiányzik ahhoz, hogy valami csak részben is tökéletes lehessen; de akik rész szerint bírják a jónak és igaznak áldásait, azok a részekből, amelyeket a szeretet forraszt egybe, majdnem tökéletes egészet állíthatnak össze.

Azért látszik meg annyira mindenben a töredék, mert a szeretet nem tudja összeolvasztani azokat a részeket, amelyek a természet rendje szerint összevalók ugyan, de az ellentét hatalmas ékeket ver közéjük, hogy valamiképp össze ne olvadhassanak és ki ne egészíthessék egymást. Mert ahol az összefoglalás megtörténik, ott az ellentétnek nem marad tere, hogy ténykedhessél.

Tehát amiben teljes megértés és harmónia van, abban mindenben a törvényes fejlődés biztosítóka található fel, míg ellenben ahonnan ez hiányzik, ott csak nagy küzdelmek és áldozatok árán lehet és kell a fejlődést megalapozni.

Ezt a küzdelmet minden léleknek önmagában kell elvégeznie, hogy az ellentétes elv az egyéni énben ne találjon végrehajtó közegre, mert aki erre még igen alkalmas, az nem lehet a jónak és igaznak harcosa. Hanem csakis az, akiben ezeket a hézagokat már kitöltötte az alázatosság, mert csak alázatos lelkeken keresztül lehet azt nyújtani, ami maradandó érték. Az alázatosak pedig mindig megelégedettek annyival, amennyi van, és annyival szolgálnak, amennyi felett rendelkeznek. Nem mondom, hogy nem igyekeznek megszerezni, ami szükséges, de az elérhetetlen után nem nyújtják ki a kezüket, mert tudják, hogy addig is elmulaszthatják a közelfekvő dolgok elvégzését.

Senki sem végezhet egészen tökéletes munkát, de ha mindenki szeretettel végzi el a rész szerint valót, akkor a töre-

dékek kiegészítik egymást, és akkor látja meg minden egyes, hogy nagyon szép és áldásos munkát végzett.

10. A benső után alakul a külső.

1935. augusztus 13.

Mindenkinek önmagának is nagy része van a sorsa kialakulásában, de ami elő van írva a részére, azt nem kerülheti ki, sem a jót, sem a rosszat, csak befolyásolhatja árnyalatilag és időbelileg.

A szellemvilág sem nyúlhat az emberek sorsába, mert csak a maradandó lényeg érték előttünk, ezt a lényegyet pedig éppen a sorsfordulatok, helyzetek és állapotok alakítják azzá, amivé lennie kell.

Azért mindenki levizsgálja a tulajdon életével, hogy ki ő, és mivé fejlődött azok által a leszűrt tanulságok által, amelyeket a földről mindenki elhoz magával. Sok mosolygós arc válik komollyá és merevvé, amikor a földi élete eredményeit beváltják szellemi értékekre, és sok ráfagyott könny enged fel, sok keserű vonás enyhül meg, amikor az elszámolás megtörténik.

Persze az nem mindig abban a pillanatban történik meg, amikor a halál bekövetkezik, mindig a szerint nyílik ez meg előbb vagy utóbb a szellemmé vált ember számára, ahogyan hitt, és amilyen élénken vett részt a szellemi célok megvalósításában. Akik tudatos munkát végeztek az isteni akarat érvényesítésében, azok már a földi életben felébredtek, és azoknak a halál nem árt többé, azok benne élnek a szellemi munka körzetében, és rész szerint tartoznak valamely alakulathoz.

Akik azonban még a földi dolgokon keresztül vesznek tudomást az igazságokról, azoknak át kell változniuk és minősítettetniük. Akik még csak a földhöz és a testekhez ragaszkodtak, azoknak előbb a változandóság esélyeihez alkalmazkodva tapasztalniuk kell, hogyan múlik el a földi kincs és minden, amit a világ adott, s érezniük kell azokat a hátrányokat, me-

lyeknek előnyeit a földön többre értékelték az igazságnál. Ez a szenvedő állapotok sorozatait hozza létre.

Csupán azért kell szenvedni, hogy mindezeket megismerhesse az emberi szellem, nem pedig azért, mert az isteni igazság törvényeit megrontotta. Ezt az Isten megbocsátja; s általában mindazt, amit önmagán kívül cselekedett. *De amit önmagában rombolt le valaki, azt újból fel kell építenie, mert az a nagyobb, az a kárhoztató, ami a lélekben nem tiszta, ami nem világosan tükröződik vissza az első hívásra*, mert az isteni jó és igaz az ember sorsában a lélek hangján ad magáról életjelt. Az emberben a lélek visszhangot ad az érzéseiben, hogy ki ő, és akkor úgy alakul a szellemi sorsa tovább, sőt még az emberi sorsa is hozzáalakul némileg. Nem a gazdagság vagy szegénység az, ami a jó vagy rossz sorsot alakítja, hanem a belső lényeg alakulása alakítja a külsőt. Mindenféle alakulatban megtalálhatja a helyes irányt követő emberlélek a maga békés boldogságát, ha az Úrra tekint.

Nem mindenki küldetik vértanúságra a földre, és nem mindenkinek kell hordoznia a más sorsának terhét, hanem mindenkinek csak annyit, amennyit a szeretete elbír. Az pedig könnyebb, mint amennyit a nagyot akarás magára szed.

Azért egymás hibáit, vétkeit megbocsássátok és elnézzétek, hogy ne vádoljon a saját hibáitok és tökéletlenségeitek következménye az előtt az Igazság előtt, ahol az elszámolást intézik a sorsokat vezető égi kezek, hogy fel ne tartóztasson benneteket a fel nem dolgozott, ki nem egyenlített törvény, melyet magatokban hordoztok. Mert azt mutatja meg az Igazság tükre, amennyit a törvény feloldozott bennetek mind a külsőből, mind a belsőből. Ha több a feldolgozott, mint a lekötött, akkor bátran mehetnek előre, mert súlyotok van az Igazság mérlegén, de ha könnyűnek találtattok, akkor nincs módotokban visszatérni kiindulási pontotokhoz, hanem csak arra mehetnek, amerre a saját ki nem engesztelt természetetek visz.

11. Mindekinek azzal az eszközzel kell harcolnia a bűn ellen, ami rendelkezésére áll.

1935 szeptember 10.

Nagy dolgok nagy árnyékokat vetnek előre, és a homályos földi életben azok a mulandó dolgok, amelyek csak feltűnésre és alámerülésre vannak szánva, mint árnyékok jóelőre eltakarják az utat, és aki nem jár nyitott szemmel, az könnyen beleesik azokba a szakadékokba, melyeket a bűn árja mos szélesre, különösen ilyen korszakokban, amikor egy-egy nagy leszámolás előtt áll a föld.

Ilyen leszámolások sokszor voltak és vannak, és lesznek is mindaddig, míg az ellentétek ki nem simulnak, míg a rossz át nem pártol a jó és igaz pártjára. Minden egyes nagy ütközéssel széthullanak a megszokással összetartott elvek, igazságok, és a jó a rosszal együtt az út porába kerül. Amíg azonban lesznek a jónak keresői, addig a jó mindig új formában, megtisztulva, finomabb, eszményibb alakulatban kerül ismét fel a vezető helyre. De amikor már a jónak keresői eltűnnek a világ felszínéről, akkor a rossz felé vonzódoó lelkek nem sietnek felszedni a saját kárhoztatásukat, s akkor a jó a porban marad, a rossz pedig elfoglalja a helyét az emberek szívében emelt trónon, és uralkodik felettük, hogy a gonoszság miatt beteljék a föld ítélete. Ez a vég.

Akinek az Úr munkára való elhívatást írt bele a földi sorsába, az ne féljen, ne kételkedjék, ne legyen késedelmes, hanem legyen mindenkor kész, mert nem tudhatja, mikor mit bíz rá az Úr Lelke, mit kell elvégeznie, amit egyes-egyedül csak ő végezhet el. Oldani a bűn sötétjét, bevilágítani a tévelygések útvesztőjébe és kivezetni onnan az emberek lelkét és megtanítani őket élni és harcolni a bűn ereje ellen. Ritkítani a ködöt az igazság útján, és megmutatni azokat az örök értékeket, melyeknek látása erőt, bátorságot, reménységet és bizonyosságot nyújt az embereknek, hogy a hit által azt el is érhetik. Ez a legnagyobb, amit ember adhat a világnak. Nagyobb ez

mindennél: a betegek gyógyításánál, a szegények istápolásánál, az alamiznaosztogatásnál, mert ezt mind elvégzik azok, akik megtanulnak becsületesen élni, mivel mindenkinek kell végeznie valamit a törvénybe való kapcsolódás útján.

Senki sem vonhatja ki magát a munkából; mindenki abból ad, amivel rendelkezik, és így mindenkinek van, amit a köz javára adhat. Akinek engedelmeskednie kell olyan dolgokban is, amelyeket nem lát jónak, az az ő engedelmességével járul a közjóhoz. Szóval abból ad, amit adnia lehet és kell, de mindenkinek jó szívvel kell adnia azt, amit tőle a sors kíván. Akinek van alkalmja jót adni, az adja a lelkének javát.

12. Ne búsuljatok múltó dolgok elvesztése fölött!

1935. szeptember 26.

Az ember nem tagadhatja meg magát egészen; sőt én azt mondom, hogy ameddig valaki nem képes teljes lelki odaadással áldozni, addig végezze csak el mindazt, amivel a test törvényének tartozik.

De valaki félre ne értsen. Ez nem a bűnök és a félrelépések szabadságát jelenti, hanem azt, hogy az ilyen embernek mindazt végig kell tapasztalnia, amit a mulandó világ adhat a léleknek, hogy mindennek láthassa a végét; mert akinek csalódnia és szenvednie kell, az ezt inkább a testi életben szenvedje el, mint a szellemvilágban.

Mert a földi világ arra való, hogy a felőle táplált nagy gondolatokat és vágyakat az élei lekoptassa a lélekről.

A lélek ugyanis a maga nagy tévelygésében hajlamos arra, hogy a boldogságát ebben az átmeneti életben hajszolja, és azt hiszi, hogy azt itt meg is találhatja. Ezt azonban hiába akarja, hiába erőszakolja, semmiképpen el nem érheti, hanem csupán a belső én kifejelett érzésvilágában, ha isteni tulajdonságokkal tölti azt meg.

Ezeket megszereznie pedig csak a mulandóban lehet a bukott szellemnek, mert szükséges, hogy próbálgasson. A gyermek játéka is a nagyok munkájának utánzása. Így a földi élet szép, jó és igaz érzései is csak előkészítői azoknak a nagy boldogságoknak, amelyeket az isteni szeretet tett félre az Őt kereső és megértő gyermekei részére.

Ezért nem szabad semmiért sem búsulni, ami itt a földön elveszett, mert az csak üveggyöngy volt; a valódi drágakő Isten kezében van. Azért sem kell felettébb sírni és búsulni, akit a végzet szava elhívott közületek, hiszen Istennél sokkal védettebb, biztosabb és békésebb helyen van, mint közöttetek. Szerettétek? Szeressétek tovább! A szeretet örök, az továbbél, nem hal meg a távozóval. A szeretet Istenhez vezet benneteket, akinél mindenkit megtaláltok.

S amikor az engedelmesség lépcsőjén feljebb és feljebb emelkedtek, és bepillantást nyertek a titkok világába, akkor a látszólagos chaosz rendezett világgá alakul ki előttetek, s a látszatos jó az igaz jó formáját veszi fel, és ti örülni fogtok annak, amit a földön nem értetek el, s hálát adtok azért, hogy szenvedés jutott osztályrészetekül, míg mások dőzsöltek.

Ezt hinni kell! Ez a hit vezeti az eltévedt lelkeket haza. Ebben segítünk mi nektek, akik e sötét világban bolyongtok, és ebben segítetek ti nekünk, akik már egy kevés hitet nyertetek. Mert minden eltévedt lélek hiányzik az összhangból; aki még kívül van, az még veszélyben van; és még sokan vannak kívül.

Azért aki munkálkodik, az munkálkodjék az örök értékért, higgyen, bízzék, és megtartatik.

13. A földi élet célja az értékek megismerése és megszerzése,

1935. október 3.

Mindennek megvan az érési ideje, és mindennek annyi értéke van, amennyi hasznot hajt az életben. Ha valami csak a testnek hajt hasznot, akkor is van értéke, de persze mulandó, de

ha a lelki életnek hajt hasznot, akkor az örökkévalóban tűnik fel annak értéke.

Amíg az ember ezt önmagában fel tudja ismerni és a külvilágban is el tud vele helyezkedni, addig igen sokat kell küzdenie, mert el kell válnia az egyiktől, hogy a másikhöz csatlakozhassák, és ott rakja le az értékeit.

A földi élet nagy hivatást tölt be az igazság érték-mérőjén, mert a földi lét célja az értékek felismerése és megszerzése mind az egyes lélek, mind a csoportok számára.

Akik még az élet értékei között süketen és vakon járnak, azoknál még csak a vágyak fölkelése a cél, hogy a lét alsóbbrendű örömeit felismerve fejlesszék lelki észrevevő szerveiket, s ezzel egyidejűleg megismerhessék a bűn és a tévelygések következményeit is, mint szenvedéseket, és megtanuljanak különbséget tenni a jó és rossz között.

Amikor e kettő között tudatosan jár a lélek, és szabad választása a rosszat előnyben részesíti, akkor következik rá a nehéz és szomorú állapot, amelyből csak a szellemi megismeréssel és a teljes megtéréssel szabadul.

A föld életének most van ez a vajúdo korszaka; most nagy világosság és bizonyosság adatik azoknak, akik be vannak írva az élet könyvébe, és ez a végső küzdelem diadalra segíti azokat az erőket is, amelyek lekötve fekszenek a föld alsóbb rétegeiben.

Azért kell ezekben az utolsó időkben azt a hasznot az ember szemei elé állítani, amellyel meg lehet oldani a bilincseket, amelyeket a tévedés rakott az emberiség kezére, lábára, hogy el ne mozdulhasson következményeinek terhe alól. De az ismeret, mint nagy oldó és bontó erejű isteni sugár, megoldja a lélek börtönének zárát, hogy tájékozódva biztos lépésekkel hagyhassa el azokat az állapotokat, amelyekben a mulandóból származó adósságokat a mulandóban kénytelen lefizetni, hogy továbbmehessen.

Aki hisz az örök jó igazságában, az szabad a mulandóság kötelezettségétől, mert belátja a mulandó igazságnak alárendelt értékét, és az örökkévaló részére gyűjt a mulandóban. Ti is így vagytok mind, akik igaz lélek szerint megpróbáljátok a mulandót az örök értékekbe beolvasztani s feláldozni az örökkévaló jó érdekében. Ha ezt helyesen cselekszítetek, akkor, amit megmentetek, az mind a tiétek, és azt magatokkal vihetitek.

A lélek nagy gazdagsága ez, melyet két kézzel szórunk felétek; rajtatok múlik, mennyit gyűjtötök össze magatoknak. Ha azonban a mulandó értékeket gyűjtitek, ha e világ szerinti jót kerestek, akkor nem jut nektek semmi ezekből a nagy küzdelemmel szerzett értékekből.

Kinek-kinek csak a maga talentumával lehet kereskednie, s nem lehet a maga értékei felelt ítéletet mondania.

„Akinek van, annak több adatik, akinek nincs, az azt is elveszti, amivel bírni vél.” Tehát ez a fontos, a földi életnek az iránya; az, hogy mely úton keresi az ember a vágyainak megvalósulását.

Azért boldogoknak mondom azokat, akik felismerik és követik azokat az igazságokat, melyek megoldják az anyag kemény törvényét, és felbontják a bűnhődés kötelékeit. Ebben dolgozni isteni ajándék. Akire ezt az Úr rábízta, az hálaadással siessen az Úr oltára elé, hogy ott igaz, jó illatú áldozatot mutasson be az Úrnak, és ő megáld minden áldozatot, amit alázatos szívvel mutatunk be Neki.

14. Krisztus útját járjuk.

1935. október 17.

Az Úr Jézuson keresztül ismertük meg Istent, a szeretet Istenét, Őrajta keresztül ismertük meg a bűnbocsánat nagy ajándékát, Őrajta keresztül ismertük meg az örökéletet és Őáltalá lettünk részesei a feltámadásnak.

Ő önmagát adta váltságul a mi lelkünkért, s így mi az övéi vagyunk; senki és semmi el nem szakíthat Őtőle többé, mert mindennél drágább és értékesebb áron váltott meg, mint hogy ezt valaha is bárki fölülülhathatná. Ezért a nagy szeretetért, ezért a titokzatos, boldogító hatalomért soha meg nem szűnő hálával és szeretettel imádjuk és dicsérjük Őt, a mi Urunkat, Megváltónkat. Az övéi vagyunk, azok akarunk lenni mindörökké; az ő országát keressük, az ő törvényeit követjük, az ő igazságát hirdetjük, az ő ígéretének örvendünk, az ő akaratának engedelmeskedünk. Az ő nagyságát magasztaljuk, mert Ő a mi Királyunk, és mi boldog alattvalói akarunk lenni, mert Ő drágán váltott meg bennünket a bűnök és tévelygések rabságából. Mi nem is tudtunk Őróla, Ő keresett meg bennünket. Ő szeretett minket, de mi megtagadtuk Őt. És Ő könnyekkel, kereszttel, fájdalommal, kínnal, szenvedéssel jött utánunk, hogy kiemeljen a kárhozat világából és boldogokká tegyen bennünket. Az égő házból mentett meg, amelyet mi lobbantottunk lángra. És a mi bűnös, sebes lelkünket meggyógyítja az ő sebeivel. Az ő tisztaságával megtisztít, az ő igazságával megigazít, és az ő dicsőséges ragyogásával megdicsőíti a Benne bízókat, a Neki engedelmeskedőket. És megkoronázza az élet koronájával a hűségeseket, akik bizonyoságot tesznek Őróla a mulandóság világában. Áldott legyen a mi Urunk mindörökké!

Ha nehéz is az élet az ellentét világában, de ameddig az isteni kegyelem nem zárja le az egeket, és lehet a világosság sugarával felderíteni a homályt, és az igazságot hirdetni, addig mindig legyetek jó reménységgel, mert az Úr veletek van, veletek küzd, veletek munkálkodik.

És mit tehetünk mi mást? Mi is, mint Ő, az örökkévalóság időt nem ismerő végtelenségét igyekszünk Istennel betölteni, az ő igazságával besugározni a végtelent, vele együtt rajtatok keresztül az Isten igazságát hirdetni a szenvedőknek, a bűn szakadékaiban tévelygőknek.

Azért ne féljeteK; bármí jöjjön is, bármint forrjon az ellentétes erő, bármilyen pokol gőzébe halkuljon is bele a szó, amely Istenről, az igazságról, a megtérésről, a halálról, a feltámadásról és az örökéletéről tesz bizonyyságot, a szó elhalkulhat, de az eszme el nem vész, az igazság áll, és vele az is, aki benne él, és bizonyyságot tesz róla.

Azért akik az életüknek értéket akarnak szerezni, ne rettenjenek meg a munkától, hanem mindenkor készen legyenek vallást tenni arról az igazságról, amely átformálja és újjáéremti az ember életét, és boldogabbá teszi a világot a legkisebb megnyilatkozásában is.

15. A földön végzett munka értéke.

(Lajos szellem.)

1935. október 24.

Mindenkinek egészen át kell magát adnia a munkának, mert még aki csak az anyagi javak minél nagyobb mennyiségű kitermeléséért dolgozik, az is értéket jelent, sőt a földön még nagyobbat, mint az, aki a szellemi javak kitermelésével foglalkozik.

De amikor egyik is, meg másik is megméri az igazság mérlegén, akkor mindkettő más és más eredményt mutat fel, úgyannyira, hogy az értékátszámítás után arannyal fizetik a szellemi, és ezüsttel az anyagi munkát, — ha ugyan nem rézpénzzel, mert ha a szellemi élet sötét, akkor a lélek az anyagi lét sivár és rideg útjain halad keresztül.

Csak a szellemi világossággal juthat az anyagi lét is örömhöz és boldogsághoz; a cél pedig az, hogy az anyag feldolgozásával a szegény, bűnös, tévelygő lelkek is folyton jobb és kedvezőbb állapotokba juthassanak.

Van a lélek fejlődési állapotának egy felsőbb és egy alacsonyabb rétege, aszerint, ahogyan a testben, a földi életben lerakták az építő köveket; aki a lelke fejlettsége révén feljutott annyira, hogy valami felett rendelkeznie lehetett, és sötét, go-

nosz nyomokat hagyott maga után, az rossz munkájának értéke szerint süllyed lefelé, és rideg, kemény életmozgást kénytelen végezni igen kedvezőtlen eshetőségek és lehetőségek között. Olyan ez az állapot, mint valami szellemi börtön. A nagyon szegény, sorsüldözött emberek lehetőségei ezek: nehéz munka, vasfegyelem, szigorú, bűnhődő élet, nehéz testöltések, megaláztatások, elnyomatások, igazságtalanság és zsarnokság elszenvédése. Ez az életnek az az alsó rétege, ahonnan nincs kivezető út, mert, nincs rá eshetőség.

Ezek a földhözragadt szegények, akik belső elégedetlenséggel, irigységgel és gyűlölettel tekintenek a jobb sorsban élőkre. Ez a végzetszerű állapot mindaddig tart felettük, míg a kényszerű munkából szívesen végzett munkát nem hoz ki belőlük a sors, és míg földhözragadtságukból a szorgalom és becsületesség útján föl nem emelkednek abba a szabadságba, hogy maguk választhatnak maguknak kedvük és hajlamuk szerint való munkát. Ez a lélek fejlődésének ideje és állapota. Ha rosszul fogja fel az igazságot, akkor a következmény újból rossz lesz. De ha megtér az isteni igazsághoz, elvégzi az anyagi munkát, és szellemileg is hozzásimul az isteni jóhoz, akkor szellemi szabadságot is nyer, és gyorsabb forgásba kerül. S akkor megpróbáltatások és reménykedések, ütközések és megnyugvások váltják ki a lélek nemes, igaz érzéseit, és többé már nem lesznek szükségesek a nehéz és kíméletlen életek az anyagnak alsó rétegében,

—hacsak valaki küldetésben nem vállalja az ilyen életet,

—mert aki ezekbe a lelkekbe el tudja hinteni az Isten igazságának magvát, az megkíméli a világot a gonoszság tombolásától, és azokat a gyermeteg lelkeket a sok szenvedéstől, és ezzel igen szép munkát végez az, aki itt lent, az élet alsó rétegibe leszállva hirdeti az igazságot.

16. A gyengébb lelkek a jobbaknak megpróbáltatásai.

(Lajos szellem.)

1935. december 3.

Vannak kötelességek, amelyeknek elmulasztása megzavarja nemcsak a földi, hanem a szellemi élet nyugalmát is, úgy hogy a léleknek újra meg újra vissza kell térnie azokhoz az alkalmakhoz, melyekben beteljesítheti a kötelességét akár kedvező, akár kedvezőtlen körülmények között. Az emberek csoportosítása nem vakon történik, hanem a kitűzött célok eléréseért. Vannak benső, lényeges, és vannak mellékes célok. A benső célok eléréseért mindent fel kell áldozni, hogy minél nagyobb eredmény jöhessen létre.

Csakhogymindenki kevesebbet tesz, mint amennyit tennie kellene, és ezek miatt a mulasztások miatt mindig a legértékesebb léleknek kell magát megtagadnia, hogy mégis megvalósulhasson a célhoz való közeledés. Ezek azok a próbák, amelyektől mint emberek félünk. Sorsunk összeköt nálunk jobb és nálunk gyengébb lelkű emberekkel. Ezekről a gyengéktől kapjuk a nehéz, sok türelmet és elnézést, sokszor önmegtagadást igénylő próbákat, a jobbakról pedig — akik bennünket szeretnek, s nem dobnak elénk akadályokat és megbotránkoztatásokat — enyhülést, vigasztalást és megnyugvást nyerünk. Ezeknek viszont sokszor mi okozunk megpróbáltatásokat, akár a saját gyarlóságunk, akár a félreértés szellemének befolyása révén.

Csak az ember egyformán őszinte tudna lenni, csak be tudná látni, hogy gyengesége folytán több helytelent cselekszik, mint jót, még akkor is, amikor jót akar, és tudna Istennek engedelmes lenni, akkor több békesség volna és több megértés az egymásra utalt emberek között!

De az ördög természete az, hogy egymásnak ellenségeivé tegye az embereket, és ez az emberek nagy tökéletlensége folytán sikerül is neki. Így a nagy chaoszban a fejlőd-

dés nem képes a helyes úton alakulni, és sokan elhullnak, vagy csak igen lassan és sok szenvedéssel juthatnak előre.

A féreg ott támadja meg a gyökérzetet, ahol leggyengébb, ahol a léleknek legérzékenyebb, legfájdalmasabb pontja van, hogy kiüthesse az ember kezéből a fáklyát, amelyet az Úr azért gyújtott meg, hogy a homályban előre tudjanak menni azok, akik tévelyegnek. Csak az a vigasztaló, hogy az Isten diadalt arat az igazságnak minden ellenségein és megjutalmazza a harcost érdemén felül.

17. Ki a bűnért, ki a büntől szenved.

1935. december 12.

Nem is tudjátok elképzelni, milyen nagy az Isten kegyelme, mert nem láhattok be a lezárt múltba, sem a jelen eseményei mögé nem láhattok, annál kevésbé lehet fogalmatok a jövő eshetőségeinek világáról. De mi tudjuk, mert mi látjuk a láthatatlant, és látjuk a jó küzdelmét a gonosszal, és segítségére sietünk, ha csak kicsiny lehetőség nyílik is a megmentésére, hátha még egy engedelmes lélek felemeléséről lehet szó! Sokszor akiknek sorsuk irigylésre méltónak látszik előttek, annyira veszendőbe ment lelkek, akiknek a megmentése már majdnem lehetetlen, csak az isteni irgalom külön útonmódon juthat hozzájuk. *Az ilyeneknek sokszor csak azért sikerül minden, mert nem nyúl utánuk kéz, amely őket visszahúzza, mert úgylis reménytelen.*

Akiknek szenvedniük kell és lehet, azokhoz közel van a segedelem; akik pedig az igazért szenvednek, azok éppen legyenek jó reménységgel, mert az Úr velük van. De azok is legyenek bizalommal a jövő iránt, akiket ok nélkül szorongat a sors, mert az Úr próbául és az ő munkájának bizonyságául küldötte őket a földre a nehéz örhely, a végvárak védelmére épült erődítmények őrségéül.

Tehát minden szenvedésnek van oka: vagy a bűnért, vagy a büntől az igazsáért; az Úr tudja, kit miért küld ide,

vagy amoda. Aki megfürdik a sárban, az sáros lesz, aki megfürdik a tiszta vízben, az tisztább lesz. Az ember még magáról sem mondhat ítéletet, annál kevésbé a testvéréről; az élet virágainak gyökere a földből táplálkozik, de a gaz gyökere is a földben van, s mindegyik kihozza a maga természetének megfelelő eredményt a földből. Az egyik fölemelkedik, a másik lesüllyed, hogy az igazság kiteljesedhessék.

18. Bepillantás az alsóbb szférák életébe.

(Lajos szellem.)

1935. december 19.

Akik az Isten előtt munkát vállalhatnak a szférákban, azoknak már a földön ki kell valamivel érdemelniük ezt a megbízatást. Amit ugyanis az ember a földön elvégez, azt itt készen találja mint emelkedést, mint félretett tőkét, mert itt mindenkinek a magából kell megélnie.

Itt is vannak szükségletek, hiányok, amelyek miatt sokszor nagy szenvedéseket és próbákat előhívó életeteket vállalnak a szellemek, csak hogy a lelkük eme hiányait betöltsék. És bizony igen nehéz a léleknek a hasonlók között a jobbról, a helyesebből meggyőződést szereznie, vagy az alacsonyabb rendűvel felvennie a harcot, hogy a maga megszerzett igazságát érvényesíthesse.

Itt nincs erőszak, nincs más lehetőség, mint a szolgálat és az erő, ami a hitből és a szeretetből fakad. Mert itt nem igen lehet annak tanítania, akinek nincsenek jó szellemi eredményei, mert az ilyenre senki sem hallgat. Akinek azonban már van szellemi tőkéje, az bizonyos tekintélyre tesz szert, azaz bizalmat ébreszt azokban, akik nélkülöznek valamit. Csak így juthat valamiben az emberi lélek előre a javuló és tisztuló szférákon.

Azért itt mindenkinek elfödik a nevét, amelyet a földön használt, letakarják az emlékezését, és csak az kelendő, amit mint szellemi értéket fel tud mutatni. Csak az önmagából kidolgozott érzésekkel és gondolatokkal állhat munkába, amely

munka révén eredményeket láthat. Ezekért mindent vehet magának: birtokot, ruhát, erőket, hatalmat, ami mind megannyi lehetőségekben való terjeszkedése a léleknek. Mindezeknek a javaknak kamatai vannak, ami szabadságot és lehetőségekben való gazdagságot jelent. Ez pedig a szépségek megismerését és megszerzését vonja maga után, és a szellem folytonosan friss érdeklődését és sokoldalú képességeinek kibontakozását mozditja elő.

A földön nagyon sok alkalma van az embernek azoknak a legelemibb tanulmányoknak a megszerzésére, amelyek nélkül semmire sem juthat ideát. Az alázatosság, a hit, a szeretet, a reménység, a bizalom megszerzése csakis itt lehetséges, mert ahol ezek nincsenek, ott nem lehet megszerezni; ahol semmi sem igaz, ott nem lehet hinni senkinek és semmiben. Ahol nincs alázatosság, hogyan tudja ott megismerni a lélek ennek enyhítő áldásait? Aki csak a gyűlölet világát ismeri, az nem tapasztalhatja meg a szeretet boldogító, mindent kiegyenlítő melegét. Akinek sem hite sem reménye nincs, az magára van hagyatva, mert nem bizakodhat semmiben, ami enyhít, ami könnyíthet, ami segíthet, mert ami nincs, az hiábavaló képzelődés, álom a megvalósulás lehetősége nélkül.

A földön minden lehetséges, mert a rossznak is van sikere. De jaj az embernek, ha ezen indul el, mert minden siker csak törbe csaló démon a gonosztól fűtött lélek számára. De a javulónak minden igaz lépésével újabb tér nyílik a jobb élet elnyerésére. Ez boldogító és igaz valóság. **Tehát a hit legkelelőbb érték az alacsony szférákon.** A szeretet jutalom, a reménység fölemelő, serkentő erő, az alázatosság pedig újra önmagába visszatérő pillantása a léleknek, amely a függés érzetét építi ki s bölcs átgondolással az igazságra vezérel.

Mindezekről azonban alulról nem győződhetünk meg, csak felülről, amikor az alsóbb állomásokat már győzedelmesen elhagytuk. Ezeknek a tanításoknak tiszta és világos magyarázatával könnyebb felfognia, megértenie és magáévá tennie a

bukott embernek az igazságot, mint bármilyen vallási formákban kiépített rendszerből, mert az igazság kemény, szögletes akadály, amiben az emberi lélek könnyen megbotlik.

19. Az utolsó idők feladatainak halálos komolysága.

1935. december 19.

Munkálkodunk, hogy a mi Urunk nevének dicsőséget szerezhessünk e földön, hogy minden lélek megismerhesse az ő jóságát, szeretetét és bűnbocsátó kegyelmét. Ma díszesebbnél-díszesebb templomokat építenek az Úr tiszteletére, amelyekben művészi énekekkel dicsérik az Istent, de valójában nem ismerik, az emberek szíve már beburkolódzott az anyagba és külsőségekbe. Ma már nem is hisznek az emberek, a hitük legfeljebb üres bálványokat keres, amelyek emberi, kicsinyes vágyaik és törekvéseik támogatásának eszközei a gondolatban.

Csak akik az igazság ismeretéig eljutnak, azok látják, mennyire szükséges a hitben való megújulás, mennyire szükséges a világosság ebben a lelki eltévelyedésben. Hogy amikor az ember csalódott a ledőlt és összetört bálványokban, és hit és reménység nélkül a kétségbeesés szorongatását érzi a lelkében, legyen egy menedék, ahová megtérhet. Legyen egy hely, ahol erőt meríthet a meredek úton való felfelé haladáshoz.

Mert már nincs megállás, nincs feltartóztatás és nincs pihenés! Az életi gyors tempót diktál azoknak, akiknek még elmulasztott feladataik vannak, a lelkük fejlődésének szükséges próbái, amelyek a gyors iramban alig észrevehető állomások ugyan, de mégis megállásra kényszerítik a fejlődés útján haladót. Óh ezek a lelkek a legfájdalmasabb csalódásokat szenvedik keresztül, ezeknek megrendülése és zuhanása a legborzasztóbb látvány nekünk, és a lelkünk mélyéig elhat az a sikoly, amellyel a lelki megrázkódtatás pillanatában a felébredt szellem ad magáról életjelt!

Még jó, ha ez a pillanat az ember földi életében következik be, mielőtt még az örökkévalóság törvénye befogadja, mert megtérés nélkül lépni át az örökkévalóba, kétségbeejtő állapot. **Mert az utolsó idők végén már nincs meg annak a lehetősége, hogy „ha még egyszer kezdhetném, másképpen cselekedném!”** Akkor már a bűnben és tévelygésben alámerült mégolyan nagyon szeretett lélekért sem lehet lenyúlni, mert az árnyak már megnőnek, esteledik, a mentőövek mind rövidebb kötelékekkel vannak felszerelve, mert a hullámok magát a mentésre vállalkozót is elsodorhatják.

Azért minden óra, minden perc elveszett, amit nem a lelke javára fordít az ember, arra az időre gondolva, amikor már senki sem szolgálhat, senki sem munkálkodhat, mert az eredmény lezáródott. *Ezekben az időkben élőkért adatott a spirítizmus mini utolsó intés, mint utolsó kijelentés, mint utolsó figyelmeztetés, mielőtt még a visszatérés lehetősége elmúlik.*

Olyan a földi élet, mint egy rövid álom, amelyben minden jó és rossz kiélheti magát, ami az ember belsejében felhalmozódott. A rövid álom véget ér, és az ember örökéletre előhívott énje éppen olyan józanul ítél majd földi álomállapota felett, s éppen olyan aggódva tekint annak jelentőségére, mint a földi ember a jelentőségteljes álomból való felébredésekor, mert jól tudja, hogy az álmok összekötő hidak a múlt, a jelen és a jövő között.

A földi élet is a múltak ködéből kibontakozó vágyak és tévedések jó vagy rossz eredményt szült jelenné válása. Azért az ember életében a jelen szabadsága is részleges csupán, mert a múlt vetíti rá fényét és árnyékát; azonban a jelené a jövő alkotó ereje. A jelen lelki érzése, lelki vágya, törekvése a jövő megvalósulásában teljesedik ki. Boldog az, aki az álom szimbólumában is az örökkévaló jó és igaz után igazodik, mert ő urává lesz az álom káprázatának, és alkotó elemévé lesz a jövőnek.

Aki hisz és megtér, az szellemileg fölébred, s annak a halál többé nem árt. Ezért kell dolgoznunk, hogy a tévelygésből minél több lelket a valóság ismeretére vezethessünk.

1936

1. A próbák súlya alatt.

1936. január 23.

Semmi sem maradhat titokban előttünk, akik a ti örökévalóságra előhívott szellemi megmozdulásaitokat figyeljük, mint ahogyan a szülő figyeli a gyermek első bizonytalan lépéseit, s minden megingását, minden bizonytalan kapkodását egy-egy belső összerezéssel, egy-egy féltő, aggodalomteljes érzéssel fogja fel, és ösztönszerűleg tárja szét karjait, hogy ha elesik is a nagy próbálkozó, nagyon meg ne üsse magát.

Mert a földön kell a léleknek minden jóról és igazról levizsgáznia, hogy azokat az igazságokat, melyeket örökértékűeknek ismert meg, hogyan, miképpen használja fel a gyakorlati életben, hogyan oldja meg az életnek előtte eddig ismeretlen problémáit, s mikor, hogyan alkalmazza azokat? Ha felismeri az eléje szabott feladatot, és bölcsen megkeresi a rejtély kulcsát, akkor könnyen felnyithatja a boldogsághoz vezető ajtókat, de ha az adott feladatokra helytelen megoldásokat keres, akkor bezárva marad előtte a menny ajtaja. Azért *„sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak”*.

Szükségesek a próbák, hogy ha az első kísérletek nem sikerülnek, és az ember lelke az elméletben szerzett tudást a gyakorlatban nem helyesen használja fel, ne esnék nagyot. Ne törje össze magát, hanem az Isten kegyelmének idejében erőket és világosabb ismereteket gyűjtve új próbákhoz készülhessen. Tehát hogy okuljon a sikertelen próbálkozásokon, s keresse meg azokat a szalmaszálakat, amelyen elbotlott, és ha megta-

lálta, vagy kikerülte — amennyire emberi értelmével megcselekedhette — ráeszméljen a saját gyengeségére, gyarlóságára és tökéletlenségére, mielőtt új próbálkozásokba fogna.

Isten megbocsátja a gyengeségeket és gyarlóságokat, ha az ember beismeri azokat, mint emberi énjének kötöttségeit, és látva akaratának és munkájának nem-kívánatos eredményeit, azoknak helyrehozásához, az Igazság törvényének kiengeszteléséhez mennyei világosságot és erőt kér Istentől. Így meggyógyulhat az emberi lélek a nagyotakarásból, az önmagába helyezett bizalomból, a helytelen feltevésekből, tévelygésekből. És minden olyanból, amik a - bár jószándékból eredő - helytelen nekilendülések kínos következményeit teremtik meg a földi ember részére.

A kínos következmények súlya alatt nyögnek mindazok, akik tévelygéseikkel hozzájárultak azoknak a dolgoknak a létrejöttéhez, melyek kialakulva formát öltenek a sorsok és végzetek sorozatában. Ez a kárma. De az embernek nem szabad a tévedését megrögzítenie és szilárddá tennie sem a maga, sem a mások részére, hanem az igazság beismerésével bocsánatot kell kérnie, s erre felelet a bocsánatadás.

Bocsánatot adni pedig annyi, mint irgalmasságot gyakorolni az elesettel szemben. Így az isteni szeretet is lehajol mind a vétkezőhöz, mind az elnézőhöz, és mindegyiket megtisztítja bűneiből, s felemeli a megismerés magasabb és tisztább régióiba.

2. Csak tiszta igazságot hirdessünk!

1936. február 13.

Az mutatja meg az ember nagy gyarlóságát és állhatatlanságát, hogy az önmaga feltevése után indulva mindenem keresztül érvényre akarja juttatni a maga elgondolásából és tökéletlen megérzéséből származó igazságát. S ha ellenállásra talál, akkor vihart támaszt, háborút indít mások érzései ellen, és

mindent elpusztítani törekszik, ami fel akarja tartóztatni az ő elgondolásainak érvényesítését.

Az Úr útján járók is ki vannak téve kísértéseknek, megtevésztéseknek és csalódásoknak még akkor is, ha minden jóakarattal igaz és tiszta célokat követnek. Azért nem szabad az embernek a saját könnyen jött elhatározása után indulnia olyan dolgokban, amelyek nemcsak az ő egyéni életére, hanem az őt környező test és főként lelki életére is döntő hatással lehetnek. Mert azokból keletkeznek a nagy félreértések, nehezelmek, testi és lelki fájdalmak és nyomorúságok, amelyeknek visszahatásából szellemi és lelki visszaesések származnak.

Míg az embernek a földön anyagi, mulandóságra, berendezkedett céljai és elgondolásai vannak, addig harcot vív a hasonló érdekű embercsoporttal. Ha ebben a harcban megsebesül, enyhülést és gyógyulást talál a lelkiekben, de ha a lelkiekben is megcsalódik, akkor nagy összeroppanás következik be, amelyből nehezen emelkedik ki, mert lelki erőit felőröli a fájdalom.

Senkiben sem szabad olyan reményeket ébreszteni, amelyek nem valósulhatnak meg. Nem szabad olyan hitet elhinteni, amelyről nem bizonyosodott be, hogy az igazság. Nem szabad olyan szeretetet kicsiholni, amely ha elhatalmaskodik, károkat okozhat, mert olyan ez, mint a szalmakazal mellett eldobott parázs. Lángra lobbantja és elhamvasztja a családi tűzhely melegét magába záró házat, letarolja az érett gabona-földet, pusztává teszi az erdőt; hamu és pernye marad utána.

Azért az ember mindig számoljon a körülményekkel, és úgy tanítson, úgy vezessen lelkeket az Isten útjára, hogy azokban ne keletkezzék csalfa hit, hiú reménykedés és eloltanivaló szeretet lángja, hogy semmi el ne terelhesse a lélek figyelmét az egyszerű krisztusi útról, mely a megtérés szükségességét sürgeti. A jó Istennél mindenki számára készen van a neki legjobb ajándék; mindenki Őtőle várja a kegyelmet, és Ő azt meg is adja.

3. Ki hívatott az ige hirdetésére?

1936. február 20.

Ki óhajtja a nehezet, a terheset, ki akarja a szabadság helyett a rabságot?! Ezek mind nem kívánatos dolgok, de ne felejtsetek el, hogy az élet maga is rabság a szellemre nézve. És ezt a rabságot mégis sokan vállalják, hogy a száműzöttek közé elvihessék az örömhírt, Isten üzenetét.

Mert bármilyen szigorított is a börtön, s bármilyen rideg is a törvény a bűnösrel szemben, Isten szeretete őrt áll, hogy abban a pillanatban, amikor a lélekben kialakul és megéri a megtérés gondolata, s elhatározássá válik a jónak mindenre keresztül való követése, kinyissa a börtön ajtaját, és szabadságot adjon azoknak, akik Tőle várják megmentésüket. Az ember, míg a földies gondolkozás szerint ítéli meg az igazságot — ha mégolyan jó szándékból teszi is — ha szeretet nélkül fog bele az igazság taglalásába — okvetlenül eltéved, mert a túlzott igazságoskodás már ítéletbe sodorja. Így mindennek az értékét lecsökkenti, megmásítja, mert azon a szemüvegen keresztül minden érdes, sarkos, hegyes és bántó, s a kisebb hibák is óriás-szörnyekké változnak, mert a képzeletben a rossz felnövekedik, a jó pedig eltorpül.

A szeretet ellenben megszépíti, bársonyos mohával fűdi be és puha párnával béleli ki a kiálló szögleteket; az ádáz hajlamok elé is a védelem és a jóakarát szelíd szavával von határt, hogy gátolja a szabadságát és feltartóztassa a cselekedetben. A szeretet nem üldöz, és nem kiált, nem vádol, és nem merül bele a kicsiségek nagyításába, hanem mindenben keresi a mentséget, mert megértésre törekszik mindennel és mindenkivel szemben.

Azért a szeretettel többet és nagyobbat lehet művelni, mint az igazsággal, amely itt a földön nem a ragyogást, a bodogító ígértet megvalósulásának közelségét sejteti a lélekkel, hanem a bűn sötét árnyékával takarja el a látóhatárt. Ebben a homályban minden, ami a lélek tulajdona, eltorzul és félelme-

tessé válik. Ez az, ami a földön a kétségbeesést felidézi az emberek lelkében; ez az, ami az életet terhessé, a reményt és az Isten boldogító ígérését hatástalanná teszi.

Tehát ez ellen kell harcolni, ezért kell azoknak is ki-venniük az árnyékkal való harcból a részüket, akik már nem hagynak árnyékot maguk után, hogy azok, akiknek árnyékuk még messzire nyúlik, lássák a jónak küzdelmét az általuk felidézett rosszal. Senki a maga meglátásából nem mondhat ítéletet. Istené a teljes igazság, és csak ő ítélhet. Azért mindenki az Úrtól várja teljes hittel és reménységgel az ő életének megkönnyítését, mert Isten végtelenül jó, irgalmas és kegyelmes a bűnösökkel szemben is. Nincs senki, aki ezt meg nem tapasztalhatja, ha igaz bűnbánattal keresi Isten trónusát.

A végtelenség országútján sok megterhelt és összeroskadni készülő lélek jár mind a földön, mind a szférákban. *Aki ismeri ezt az örömhírt, az Isten ígérését, aki már megnyugodott benne, aki a lelkének otthonát megtalálta benne, az hívatott arra, hogy hirdesse és széjjelvigye a hitetlenek, a szomorúak, a reményt veszettek világába ezt az isteni üzenetet egészen addig, míg le nem váltják, míg haza nem hívják az Úr angyalai.*

4. A mennyei erények vértéznek a bűn ragályával szemben.

1936. február 27.

Az ember még akkor sem tud semmit cselekedni a jóban, ha a legjobb szándék vezeti, mert a sorsába beleszól a végzet, és ismeretlen irányba hajtja azokat a hullámokat, amelyek életének kicsiny sajkáját hordozzák. Az ember nem tehet ez ellen semmit; ő csak utasa annak a kicsiny sajkának az élet tengerén, akit odavisznek a hullámok, ahova nem akarná, eltávolítva azoktól, amiket elérni szeretne.

Nem lehet egyszerre felülről is, alulról is látni a célt; mert míg felülről nézzük, olyan közelinek és olyan könnyen

elérhetőnek látszik, de a lélek érzi, hogy alá kell merülnie a sötét völgyekbe, s fel kell magát vértéznie azokkal a mennyei erényekkel, melyek sebezhetetlenné teszik a szörnyekkel vívott küzdelemben. Ezért nem szabad a léleknek védtelenül odaállnia a viadalhoz, mert ha nincs felfegyverkezve, legyőzi őt az ellentétes hatalom utolsó kis fullajtárja is. Hiszen csak egy kis hír jusson az ember lelkéhez, már megreszket, és vagy félreáll, vagy tehetetlenül megadja magát.

De akiknek céljaik vannak az élettel, akiknek feladatokat kell elvégezniük, azok nem húzódnak be azokba az évezredes, bevájt szokásokba, melyek oltalmat nyújtanak azoknak, akik az élet viharából nem akarnak semmit elviselni, s akik örülnek, ha a pusztá életüket megmenthetik. Ezek sem a jóban, sem a rosszban nem vállalhatnak alakító szerepet, sorsuk vonala még nem emelkedhetik fel, és nem süllyed le, nem tesz nagy kilengéseket.

Ezek a természetes ösztöni életet élő emberek, akik a kemény kényszer korlátai között nem igen tévedhetnek el az eléjük szabott iránytól, de lépten-nyomon ellene szegülnek, mert jobban esik nekik, ha hajlamaiknak engedhetnek. Szenvednek ezek is — hogyan szenvednének — de nem annyit, mint azok, akik elfáradtak, és mégis terheket hordoznak, mert lelki érésük befejezéséhez közelednek, hogy a szellemük mint új teremtmény megszülethessék az örökkévaló élet számára.

Ezeknek a megsegítésére vagyunk elküldve; ezeknek újjászületését és az ehhez szükséges átalakulást igyekszünk megkönnyíteni a földön. Ehhez a munkához az Isten mindazokat fel tudja használni, akik tudatos javulásukkal és tisztulásukkal az újjászületésnek bizonyos fázisain már túlestek, ebben a munkában kiképzést nyertek, s ők maguk is vállaltak a bünből gyógyulni akarók közül támogatásra szorulókat.

Olyanféle szerep ez, mint a kórházban az ápolók hivatása. Sokszor megbetegszik az ápoló is, ha nem elég elővigyázatos. Így a bűnnel nem lehet csak úgy, minden előtanul-

mányozás nélkül fölvenni a harcot, nem lehet az embernek azzal az önérzettel odaállnia, mint aki egészen biztos a sikerben, hogy diadallal zárja le a küzdelmet. Mert ő is megsebesülhet, és ez a sebesülés neki éppen úgy, sőt még jobban fáj, mint a természetes, ösztöni embernek. Mert az ösztöni emberek a maguk atmoszférájában hamarabb gyógyulnak, mint azok, akiknek ez a létforma már nem kielégítő.

Azért azok a mennyei erények, melyek vértetet képeznek a lélek számára, nélkülözhetetlenek. Mert tudnivaló, hogy az emberek, bár a földi megjelenésükben egyenlő értékűek, mint szellemek nem egyenlő fokozatúak, már pedig mindenki csak a maga fokozatának megfelelő értékűt adhat a világnak. Tehát a fájdalom meg van keverve a bűn, a tévelygés és félreértés maró mérgével, és a lélek, aki megsebesül, nem vonhatja ki magát a szenvedések alól sem.

Éppen azzal mutathatjuk meg a mi hűségünket és hálnkat Istenünk iránt, hogy az ő igazságának terjesztésében és kimunkálásában mi is fájdalmat, megvettetést, meg nem értést, elhagyattatást, szomorúságot és keserűséget szenvedünk. De Ő nem hagy el bennünket, hanem irgalmasságának balzsamával bekötözi a mi sebeinket, és a lelkünkbe tisztán, ragyogón beleírja az ő nagy, mindenkire kiterjedő csodálatos, megbocsátó szeretetét, hogy mi is igaz lélekkel tudjuk mondani: *„És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétőknek”*.

Míg a földön éltek, nincs kivétel. Mindenki téved, mindenki félreérti ezt az isteni nagy kegyelmet, mellyel mindenkit hív Magához az Úr. Nincsen senki, aki nem vétkeznék a szent, a nagy isteni igazság törvénye ellen.

Azért megbocsátani és bocsánatért könyörögni mindenki részére kötelező, aki az Úr által adott ígéret részesévé óhajt lenni.

5. Az alázatosság nagy értéke.

1936. március 12.

Az Úr minden gyermekéről gondoskodik és mindegyiknek megadja, amire szüksége van. Minden folyton változik az ember életében. Minden valami okból keletkezik, és mint okozat a lélekben hátrahagyja azokat a hatásokat, amelyek ismét mint új okokat szülő kiinduló pontok az ember lelkét egy-egy állomással előbbre tolják a fejlődés útján.

Sokszor igen mélyen rejtőzködő lelki fejletlenségek, elhibázott irányok emlékeiként visszatérő romokban nagyot bukik az ember, és az ennek nyomán keletkező fájdalom juttatja el arra a megismerésre, hogy ne csak azt takarítsa el az útból, amin megbotlott, hanem az egész lelki természetét átalakítsa.

Az ember esendő és gyenge valaki, aki sohasem mondhatja el magáról, hogy *„én ebbe, vagy abba a bűnbe már nem eshetem bele”*. Csak amikor mindennel leszámolt, amikor megszűntek az akadályok, azaz a vágytalanság semlegessé tette a világgal szemben, akkor jut el erre az állomásra. Mert a világnak nemcsak a látható és a lélek mindenkori állapotához mértén nyitott része képez kísértést; sőt a láthatatlan világból eredő kísértés sokkal nagyobb. És minél inkább a belső felé fordítja az ember a tekintetét, minél inkább a lelki és szellemi síkon találja fel vágyai világát, annál nehezebb próbákkal áll szemben, amelyeken egyedül csak alázatossággal tud diadalt aratni.

Az alázatosság az a hatalmas erőforrás, amellyel le lehet győzni a tomboló gőgöt, ki lehet fárasztani az aktívvá fejlesztett erőket, és ki lehet várni a győzelem megérését. Mert az alázatosság nem türelmetlen, nem sietteti a dolgok érését, és mégis idejében ráér mindenre; mert mindennek megvan a maga elrendelt ideje és minden visszatér.

6. Hogyan fogamzik meg a nemes mag a lélek talajában?

1936. március 19.

A lélek megeleveníti és újjáteremti azokat az elhanyagolt, vad területeket is, amelyeken már fű is alig nő, s az elhanyagolt, csenevész növényekéből is hasznos terményt állít elő az Úr kegyelme; annál inkább, ha még az a terület el sincs hanyagolva! A tévelygésekkel benőtt részeket fel kell ásni, fel kell porhanyítani. Ilyenkor néha olyan köveket és otffelejtt kemény rétegeket találunk, amelyek miatt a nemes növények nem tudtak mély gyökeret verni a talajban.

És bizony, míg egy-egy ilyen nagy kődarabot eltávolítunk a lélekből, nemcsak nagy fáradsággal, hanem nagy önmegtágadással is kell végeznünk a munkánkat, mert a kő alatt esetleg mérges kígyók búvóhelyét fedezzük fel. Mit tehet ilyenkor a jóakarátú munkás? Fegyvert vesz a kezébe, és úgy tárja fel a veszedelmes helyet.

Ez a fegyver az igazság és a tiszta lelkiismeret. Ha ez megvan az emberi lélekben, akkor nem lehet oka a félelemre, mert amikor a követ eltávolítottuk, a lélek talajába elvethetjük a jót, az igazat, az örökéletre átmenthető értékeket; azok meggyökeresednek és kibírják a tél fagyát, s még akkor is kihajtának, ha esetleg nem kapják meg azt az ápolást, amit az ilyen mennyei palánta megkíván.

Hiszen láthatjátok, hogy hiába a gondos nevelés, a bölcs szülő, a vallásos környezet, a kedvező életkeret, ha a lélek nem befogadó, akkor nem tud benne a nemes mag gyökeret eresztetni. A gaz, a csalán fölveri, s a nemes növény elcsenevész, és két-három testöltésen keresztül sem ered meg a jó a lélekben. **Csak különös ütközések, mély barázdákat szántó fájdalmak, csapások, sanyargatások után következik be az eredmény,** s még akkor is, csak ha valakinek az a külön kegyelem jut osztályrészül, hogy azt a nagy követ, vagy azt a kemény réteget eltávolítják a gondviselés angyalai. Mindenért

meg kell fizetni, semmi sem megy ingyen; és aki ilyen áldozatot kapott, annak áldozatot is kell adnia az eredményből.

Mindenkinek eljön az ideje, hogy a lelkének eredményeiből áldozatot kell vinnie az oltárra. Mindenki abból adhat, amije van. Boldog, akinek gyümölcse beérik, mire az aratás ünnepe elkövetkezik. De boldogtalan az, akinek nem érik be, mert hiába fárad, s ha későre jár az idő, meg kell várnia a jövőt, amely alkalmat nyújthat neki az áldozáshoz. Mert az áldozásnak még el is kell fogadtatnia, mivel az el nem fogadott áldozati füst visszaszáll, s nem tisztítja meg a látóhatárt a lélek fölött, és akkor nem láthat előre a bizonytalanságban.

7. Az örökkévalóság csak az igazi lelki értékeket váltja be a szellem számára.

1936. március 26.

Az értékesebb lelkek erői elkopnak, kifáradnak az értéktelenebbekkel való együttélés és elmorzsolódás által. Mindenki ad le valamit az életben a saját lelkének színéből, anyagából abba az együttesbe, mely a jellemek teljes képét adja.

Így vegyül el minden, és forr össze egy egésszé, ami bár mindig tökéletlen és hiányos, mégis mindenkor hű tükörképe az egyesek és az egész emberiség lelki és szellemi fokozatának. A jobb és igazabb felé törekvő szellemek mindig a világosságot, a fényt képviselik; az anyagiasak és eltévelyedettek pedig a sötét árnyékot, mely a jónak és igaznak terjedése elé akadályt gördít. Ebben a harcban bizony nemcsak az anyag morzsolódik fel, amelybe a lélek felöltözködött, hanem maga a szellem is elfárad és kimerül. Azonban a halál éjjelén minden megújul; a természet nem pihen, nem alszik, hanem dolgozik, és örök vonzó és taszító erőiben a rendszeres mozgásban a kiválasztódás törvénye működik.

A láthatatlan világban sorra következnek azok az eredmények, melyeket az igazság minősített, és mindazok az igaz és jóakarató törekvések — ha nem is tudtak olyan eredménye-

ket elérni a túlerővel szemben, amilyenek kívánatosak lettek volna — mindenesetre mint hatalmas segítő erők az egyén körül felhalmozódva várják újabb munkába szállításukat.

Mindig a teljes jóakarát és tiszta, tárgyilagos ítélet adja meg annak a munkának értékét, mely a látszat világában valósággá lesz, de akkor is csak egyéni értékét, mert hiszen nem alkothat a köz részére mindenki olyat, ami teljes értékű, mert nem rendelkezik mindenki azokkal az eszközökkel, melyek mindenki részére hozzáférhetővé teszik a jót. De mindenki részére készen adódnak azok a lehetőségek, melyeket a megismert jóval és igazzal telítenie kötelessége az embernek. És ez a legfontosabb, mert ez a benső lényegnek minél tökéletesebb kivetítődése az őt körülvevő világra.

Tulajdonképpen az egyén saját tévelygései azok, amelyek mintegy gépiesen, végzetszerűen viszik bele az embert a sorsába, melyet sem igazságosnak, sem méltányosnak nem tart a maga részére, de mégis meg kell tapasztalnia a ferde és homályos igazságot, hogy az egyeneset és igazságosat óhajtja, és önmagában megkeresse és megtalálja azokat a hibákat, amelyek letéřítették a felfelé haladás útjáról.

Ha a benső lényeg hiányokban szenved, akkor igen nagy hiányokkal fog találkozni a lélek abban a világban, mely kizárólag csak a létező igaz értékeket mutatja valóságnak, olyannak, amilyennek a beváltására számíthat. A külvilágból szerzett fény, mely a dicsőség és hírnév utáni sóvárgás-szülte munkából ered, olyan itt, mint a ködfátyolkép, melyet sem megfogni, sem valósággá tenni nem lehet. A valódi érzés, a valódi belátás, a valódi benső meggyőződés bír csak azzal az értékkel, melyet az örökkévalóság bevált a szellem előtt kívánatos dolgokra.

Én azon vagyok, hogy ti, akiknek részetek van ebben a munkában, mind megtaláljátok a lelketeknek azt a legközelebbi, legszükségesebb, hézgapótló eredményét, amely benneteket boldogokká és megelégedettekké tehet. Azért én többet akarok

nektek juttatni, mint amennyit a fokozatok szerint elérhettek. Nem azért, mintha részrehajló volnék veletek szemben, vagy mert ti az én beszédeimen keresztül látjátok az igazságot, hanem azért, mert az idők jelei nagyon szorongatják a földi embereket. És én azt szeretném, ha a szükséges és törvényszerű testöltésből mindnyájan kiemelkedhettek, akiknek lelkét megérintette az isteni kegyelemnek ilyen különleges kiáradása, hogy akik ebben élnek, akik ebben elnyerhetik a bűnbocsánatot és az elpecsételést, azokat ne nyomja le a minősítés örvénye.

8. Az egyszerűség és engedelmesség kármaoldó ereje.

1936. május 2.

A dolog nem úgy van, amint gondoljátok, hogy minden körülmények között az előírt módon kell bekövetkezniük azoknak a dolgoknak, amiket mint eshetőségeket megmondunk, mert semmi sem bizonyos, csak az, ami már mint előkészített dolog az életprogramba be van állítva, amit magával hoz a lélek. De ezt is körülveszik az eshetőségek sokrétű korlátai jóra és jobbra, rosszra és rosszabbra.

A jót minél inkább felismerni és kihasználni, a rosszat pedig elkerülni: ez az ember felébredt szellemének a feladata. Így egy élet alatt óriási változásokat lehet létrehozni azon a sorozaton, ami az ember okozati törvényében felszínre került. Hiszen tudnivaló, hogy mindennek tisztává, igazzá és törvényessé kell lennie, mielőtt az örökkévalóságba beolvadhatna, mert Isten országában semmi tisztátalannak nincs helye.

Tehát ameddig a téves irány minden eredménye meg nem szűnik, addig nem élvezhet tartós békességet az, aki hosszas tévelygéseivel az isteni törvény ellen cselekedett és ilyenekkel hintette tele maga körül a világot. Az ezekből származó minden fájdalmas eredmény felsorakozik, s hatalmas árrá dagadva elragadja, és maga alá temeti létrehozóját. Ez a karma törvényének ereje.

De aki felismeri tévedését, és igyekszik azt jóvátenni, arra nézve nem az a fontos, hogy hányszor szenved el itt a mélyben azt a szenvedést, amit másoknak okozott, hanem hogy ő maga hogyan küzdjön az ellen a tévedés ellen, amely ezt a sorsot létrehozta.

Borzasztó dolog a bűn, és borzasztó annak felismerése, hogy azt mi okoztuk. Az embernek tökéletesen meg kell semmisülnie az önvád rettenetes súlya alatt, hogy a feléje nyújtott isteni kegyelmet és segítséget a maga valódi értékében felbecsülhesse.

Aki ezen a nagy átalakuláson keresztülment, az nem keresi azt, hogy kicsinyes emberi igazságoskodással mit tesz jóvá, mit fizet meg az örökkévalóság törvényének. Az beleveti magát a munkába, és a felismert jó és igaz iránt való szeretetből és lelkesedésből híven és igazán elvégzi a reá kiszabott munkát akkor is, ha az fájdalokkal és szenvedésekkel jár. Akkor is, ha örülni van oka, mert a lelke mélyén érzi az Isten iránt azt a hálát, amely az egész lelkét öntudatlanul is betölti. Ez a hála nem engedi meg, hogy Isten ellen zúgolódjék, Isten igazságában kételkedjék, mert a büntudat féken tartja azokat a lázadásra hajlamos erőket, melyek még letakarva ott vannak a lélek redőiben. Egy ilyen érzésekkel és törekvésekkel eltöltött életben folytonosan Isten kegyelmére támaszkodva hihetetlen nagy lendülettel emelkedik fölfelé az a lélek, aki megértette Isten szándékát a bűnösökkel szemben.

De ezt csak az értheti meg, aki bűneinek és tévelygéseinek teljes tudatára ébredt. *Isten éppen azért engedi meg, hogy azok, akiknek a lelke már alkalmassá vált a teljes felismerésre, beleessenek valamely olyan tévedésbe vagy bűnbe, amelynek hatása alatt megnyílnak a lelki szemeik.* Mert hiszen tudnivaló, hogy bármennyire tetszeleg is a valamennyire gazdag ember az ő feddhetetlen, erkölcsös életének tudatában, magában véve ő is tisztátalan, s csak az isteni kegyelem tarthatja fenn azon a színvonalon, amelyen ő hiszi magát. Mindenki

egy igen-igen keskeny pallón jár, s az ellentétnek csak egy kicsiny szellőcskéje lengjen körülötte, máris megszédülhet, és belezuhanhat az alatta kavargó örvénybe.

Azért jó az embernek magát gyarlónak és esendőnek éreznie, azért jó a bűnben elesettek felett nem túlságos szigorúan ítélkezni, azért jó mindenkinek egyedül az Úr kezébe helyeznie a sorsát, mert akkor bármi történjék vele az életben, mindent javára fordít az Isten kegyelme, s nem siklik bele olyan tévedésbe, amely eredményeiben terhesebb, mint” az a bűn, amelyért felebarátját elmarasztalta, megvetette.

Az igazán megtért léleknek nincs kármája, annak csak munkája van. Ez a munka az isteni jónak és igaznak megvalósítása ott, ahova őt az Isten állítja. Amikor az isteni akarat beszédre indítja, szólja az Isten igazságát, amikor hallgatnia kell, hallgat, mert a hallgatásban sok erő és hatalom van. Ahol túrnie kell, ott túr, és ahol cselekednie kell, ott cselekszik, — nem nagyot, önmagát felülmúlót, csak mindig azt, ami szükséges. Ami ezen felül van, azt nem Isten kívánja, hanem vagy a hiúság, vagy a nagyravágyás.

Az egyszerűségben és engedelmességben van az a nagy erő, mely megbontja a kárma törvényét, és fölmenti a foglyot, hogy Isten szabadosa lehessen.

9. A lélek és a test útjai ellentétesek.

1936. május 28.

Amit az „ember” akar, azt nem lehet elérnie anélkül, hogy a lélek céljait valamiképp félre ne állítsa, viszont amit a „lélek” akar, azt meg csak az; anyagi célok rovására valósíthatja meg. Mert mások a lélek céljai, és mások a test céljai. A test igyekezete gyakran szinte azonosnak látszik a lélekével, mert a földön is a lélek vágyai akarnak megvalósulni, de a közbevetett betöltendő nagy ürrel nem számol. Ezt az űrt betölteni, az anyagban megjelenő lelki kifejezést megérteni, és a cél helyes elérésére felhasználni csak bölcs szellemi áttekintéssel lehetsé-

ges. Éppen, ez a nehéz a földi életben: különválasztani az értékeset az értéktelentől, és nem pazarolni a kevésbé szükségesre több gondot és erőt, mint amennyit a helyes megismerés a cél érdekében szükségesnek ítél.

A felettébb való szorgalmaskodás igen sok esetben már nem erény, hanem bűn, amikor az a lélek hátrányára történik. Hát még, ha nemcsak a helytelen megítélés folytán történik az erőpazarlás, hanem tudva cselekszik az ember igazán káros következményeket létrehozó cselekedeteket!

Azért a földön való életet nem lehet felelőtlenül végigélni, mert minden cselekedetnek, minden iránynak megvan a maga következménye, amelyet ha figyelő szemmel vizsgál az ember, könnyen rájöhethet az igazságra. Csakis az ilyen figyelő szellem tudja felismerni a maga helyzetét a teremtett minden-ségben, mert csakis ez tanul, ez dolgozik és cselekszik olyan értékűt, amiből mind ő maga, mind az egész világ áldásos eredményt lát.

Mert valami olyan célt tűzni ki, ami mulandó értékű eredményeket, örömeket hoz létre, nem más, mint erőpazarlás. Mindennek a kitűzött szellemi és lelki fejlődést kell szolgálnia a tökéletesség fokozatáig. Ami ezzel ellentétbe kerül, az nemcsak hogy értéktelen, hanem káros a köznek és az egyénnek is, és így törvénytelen; a törvénytelen pedig olyan, mint a gaz, mint a jónak ellentéte, azért azt irtani kell.

A bűnös lélek, míg bűneivel magát azonosítja, nem számíthat kegyelemre, de ha bűneit elhagyja és szakít velük, akkor Isten fölemeli őt a bünt megsemmisítő törvény nehéz sajtolása alól, hogy éljen a jóban, a jóért, és dolgozzék a jó terjedésének érdekében. **Azért aki a jó irányt fogadta el vezető elvéül, azt az Úr nem hagyja el, s annak, ha vannak is próbái, az Úr a küzdelemben és kísértésben mellette van és az ő küzdelmét diadalra viszi.** És ha ez így van, akkor nincs miért félni!

10. Sok súlyos sorscsapást ki lehet kerülni a lélek finom megérzésével.

1936. július 11.

Egyszer elkövetkezik az idő, amikor teljes világosságban mindenki magára ismerve belátja tévedését, hibáját, meglátja cselekedeteinek következményeit, és azzal az elfogulatlan bírálattal szemléli azokat, amellyel egy teljesen idegen szemlélné. Mert balga az az ember, aki azt hiszi, hogy ha nem látja be, ha önmaga előtt sem ismeri be, akkor azok mindvégig letakarva maradhatnak. Ebben a tévelygésé ben elfelejt védekezni azok ellen a hatások ellen, melyek mindig hívatlanul és váratlanul állanak eléje, és éreztetik hatalmukat az igazság ki nem játszható, félre nem vezethető erejével.

Pedig ha valaki sorsában megindul a lavina, akkor már nem lehet sem félretolni, sem megfékezni, *sőt az magával hozza még azokat a mellék terheket is, amelyeket a végzet tartóztott fel, és amelyek talán végleg elmaradtak volna, ha a lélek kellő időben megértette volna a sors intését* azokban a finom rezgésű érzelmi intésekben, melyek benne sokszor sejtelemszerűen félelem vagy aggodalom alakjában jelentkeznek.

Sokszor a közelálló szerető lelkek érzéseinek finom sejtése — ha nem is mindig helyesen — próbálja meg a védekezést a közeledő veszély ellen, mivel a szeretet az a finom áram, mely a legérzékenyebb felvevője azoknak a közeledő viharoknak, melyek még kikerülhetők, ha előlük idejében elmenekül a lélek. Sokszor el lehet menekülni becsületesen és lelkiismeretesen. A bölcs belátás, a kellő időben való ráeszmélés megmenti az embert a veszedelemtől. Sok súlyos sorscsapásnak el lehet venni a nagy pusztító hatását, ha idejében megértéssel fogja fel az ember.

11. Az engedelmesség dicsérete.

1936. július 30.

Az embernek meg kell találnia önmagát, azt a valakit, aki egész lelkével annak a kötelességnek él, melyet olyannyira szépnek és igaznak ismert meg, hogy egy egész élet terhének hordozását vállalta csak azért, hogy egy kicsi rést kiszoríthasson az ellentét világában. És ebben a résben egy eltávolíthatatlan éket hagyjon hátra, hogy ezen a résen keresztül a jónak és igaznak, a bizonyosságnak legyen egy kevés alkalmá beleszólni a bizonytalanság világába. Hogy azon keresztül életjelt adhasson magáról az a világ, ahonnan minden e felé a próbák világa felé nyomódik alá, és ismét innen igyekszik minden felé felé.

Bármilyen bizonytalanság lássék is uralkodni e földön, a jó és igaz kérlelhetetlen vas bizonyossággal nyomul előre, és rombolja le azokat a hazug elveket, amelyek a látszatvilág igazsága felépült. Ennek a kívánatos haladásnak örül minden lélek, aki a hazug állapotoktól szenvedni volt kénytelen. De az igazság törvénye nem ismer sem kivételt, sem irgalmat, és bizony igen sokszor a zsenge jót is kiszaggatja az erős gyökeret vert rosszal együtt. Ez pedig még azokat is megtéveszti, akik teljes lelki felszereléssel indultak útnak.

Nem marad tehát más megoldás, mint a teljes odaadás és lemondás, ha ép lélekkel akarunk a harc teréről szabadulni. Azért aki az eke szarvára tette a kezét, az nem tekinthet sem hátra, sem oldalra, csak előre. Így aki az előrehaladás célját tűzte maga elé, az küzdelemre született, és annak nem lehet megfutnia a harc elől, ha mégoly jelentéktelen volt is az ok, amely a harcot felidézte.

A kicsiny okok leküzdése sokszor nagy következmények megelőzői, és így az ember sohasem tudja, mi mire volt jó, mert kicsiny és tökéletlen élete annyi a sorsokat intéző hatalom kezében, mint egy tégl a kőműves kezében. Minden téglára szükség van, de vannak igen veszélyeztetett pontok, ame-

lyekre termésköveket raknak le, de kicsiny tégláknak a maguk helyén éppen úgy helyt kell állniuk.

Azért ahogyan az Úr, a nagy Építő elhelyezi a téglákat, az úgy van jól elrendezve. Az engedelmségben nagy értékek vannak elhelyezve, mert ez az erény a legkisebbel a legnagyobb dolgot is elvégeztetheti. Azért kell engedelmesnek és hűnek lenni mindvégig, hogy mindenki teljesíthesse az Úr tervének egy kicsi részletét, és akkor boldog lesz, mert megértette az Úr akaratát.

12. Ahit megtartó ereje

1936. augusztus 5.

A lélek a belső bizonytalanságtól szenved, és idegenkedik mindentől, ami át nem tekinthető, ami ki nem számítható, ami titokzatos, ami nem szilárd, hanem süppedező; ami magában hordja a rosszra való lehetőséget éppen úgy, mint a jóra. A homályba burkolódzó, tájékozódásra nem alkalmas terület mind a lelkiekben, mind a testiekben ellenszenves és kerülőnivaló. Mert sohasem tudhatni, mire kell elkészülni, védelemre-e, vagy támadásra, mert ilyen esetben valamire mindig el kell készülnünk.

A bizonytalanságban egyetlen tájékozó világosságunk a mi hitünk. Hisszük, hogy aki bennünket ide küldött, azzal a céllal indított útnak, hogy valami eredményt érjünk el; és bármilyen kevés legyen is az eredmény, mégis valami: bizonyosság a bizonytalanságban, a magunkkal hozott igazságnak a megrögzítése.

Ez az élet csak keret, amelyben kialakul a lélek színes álma, vágya, célja. *És az egész lényének a külsőre való kivetítése hozza létre azt az értékes képet, melyet mind ő maga, a szellem, mind pedig a környezete és a világmindenség formaőrző természete mindaddig fenntart mint emléket, amíg annak egész szellemi lényege felbontva és feloldozva nincs.* És ki nincs vonva belőle az az egészre hasznos tanulság, amely egy fokkal

jobb és igazabb eredményt hoz majd létre minden rétegben, amelyen eddig keresztülhatolt.

Mert a szellemi termék mindazokat a rétegeket áthatja, amelyek a szellemet körülveszik, és elváltozásokat, új alakulásokat hoz létre a szellemburkon, a lélek természetében, az anyagot formáló erőkből; és az anyag lomhaságát, ha lassan is, de megmozgatja, és más formával ajándékozza meg. Nincs egyetlen gondolat és érzésrezgés, amelynek hatóereje nem szólna bele a világ rendezésébe.

Ez alatt nem mindig a látható világot értjük, mert a látható csak durva kópiája a láthatatlan világ finom formáinak, árnyalatokat feltüntető változatainak. Nemcsak a jobb és értékesebb eredmények rögzítése tekintetében áll ez fenn, hanem a legalsóbb fokú, kezdetleges kibontakozástól felfelé.

A láthatatlan világban készülnek, tolódnak egymás felé azok a színpalak, amelyek a hasonló érzésekből és gondolatokból a kiegészülés vágyától vonzatnak egymás felé, és egyre jobban egymásba fonódnak, hogy az őket létrehozó szellemek elgondolásai megvalósulhassanak, hogy teljesebbé menve üdvöt, vagy kárhozatot teremtsenek.

Vannak ilyen elgondolások, amelyek a változások világára nézve mint érett eszmék megvalósulnak, és egy-egy szellemcsoportot vagy kiemelnek a szenvedések világaiból, vagy még mélyebben alásüllyesztve magukkal viszik le a mélybe, ahonnan csak igen hosszú idő múlva kerülhetnek ismét napfényre. Ez a mostani idő is mintegy a lelkek választóvize lemarja a felszínt, és átváltozást szenved a mai kor embere, mert a korszellem előhívja a felső réteg alól a lélek valódi természetét. Az embernek ez a valódi természete nyilvánul meg azokban az apróbb-nagyobb, emelkedésre alkalmas megmozdulásokban, amelyeket a hittel szemben önkéntelenül tesz, a szeretetben, amely cselekedetekre készíti; az igazsággal szemben, mely határt szab és irányt mutat a vágyainak és elgondolásainak.

Ezek az idők választják szét a lelkeket, hogy akik hittek a jóban, azok bizonyosságot nyerjenek, akik nem hittek a jó erejében és hatalmában, azok pedig a rosszban eltévelyedjenek. Ezért kell dolgozni, míg a nap fenn van, és túrni a nap hevét, ha mégolyan nehéz és fárasztó is a munka. Mert nem a cselekedetek igazítják meg a lelket, hanem a hit, amely Isten Lelkéből sugárzik alá azokra, akik a mentésre vannak ideküldve.

A hit tartalma pedig az, hogy higgyünk Istennek felőlünk elrendelt szándékában, hogy legyen bár sötét az utunk, de Ő a világosságra visz bennünket.

Mert míg e világon járunk, bizonyosságot kell tennünk a mi Istenünk felől, az ő igazsága és az ő kegyelme felől, azzal a várakozással eltelve, amely az Őt szeretők lelkében el nem lanyhul, azzal a reménykedéssel, mely nem szűnik meg és nem hervad el, mert egy folyton csörgedező mennyei forrás táplálja: az örök jó, az örök igaz diadalában vetett hit.

Higgyetek és bizzatok, hamarabb megvirrad az öröm és a megbizonyosodás reggele, mint gondolnátok.

13. Mindennek megvan a maga ideje.

1936. augusztus 13.

Mindennek megvan az ideje, és minden el is múlik. Mindennek meg kell érnie, vagy le kell hullnia arra az időre, amelyet) az Úr kiszabott részére. Így van ez; a gyümölcssel, a virággal, az emberrel, a szellemmel, a világokkal és az egész teremtettséggel. *Amikor nem is sejtí, amikor a legjobban élvezni gondolja azokat a saját szája íze szerint megteremtett állapotokat, melyeket létrehozott s kimerített a lehetetlenből, akkor út a végső óra.*

Azért mindenkinek meg van adva a földön a cselekvési ideje, tanulási ideje és a próbák ideje. Amikor tanulnia kell, akkor tanuljon, amikor cselekednie kell, akkor cselekedjék, de úgy, ahogyan a legjobb tudása szerint cselekedhetik, mert ezek szerint a cselekedetei szerint mérik mg mindenki értékét.

Ha lejár a tanulás ideje, és cselekedni kell, késő a tanulást folytatni; s ha lejár a cselekvés ideje, késő a mérleget nagy akarással erőszakolt: cselekedetekkel a jobb felé billenteni akarni, mert az idő, ez a kérlelhetetlen mérőszerszám, leejti az eredményt, és azon többé senki és semmi nem változtat.

Az emberi életben sok meddő erőlködés történik azokban az időkben, amikor a félig érett lélek a maga próbáját éli. Nehéz, igen nehéz az ilyen állapot, és mi azért küldettünk a földi ember mellé, hogy ezekben a nehéz órákban a szellemi élet bizonyosságával mellette legyünk, és gyengeségei fölé emelhessük, hogy minden jóakarata mellett is le ne maradjon az igazság mérlegén elérhető eredménytől, hogy valódi értéket is hozhasson magával rengeteg álmainak, vágyainak felhői között.

Azért aki megérti a mi Istenünk akaratát és célját, melyet a szeretet áldozatával olyan közel hozott hozzánk, az azt is megérti, hogy a szeretet az az erő, mely felépíti és fenntartja a világokat. A szeretet az, amely a porból feltámasztja a halottakat és emberi ruhába öltözteti, hogy új ismeretet szerezve új eredményeket gyűjthessenek. Hogy egyszer megszabadulhassanak az, anyag, a por hatalmától, az enyészet romboló törvényétől, hogy tudjanak valami maradandó, a mennyben is kelendő értéket kitermelni a mulandó életből. Hogy megtanulják hálával fogadni az élet mulandó eseményeit, mert minden pillanatot meghozhatja részükre a szabadulást.

A szeretet végtelen és örökké tartó erőkapcsolat Isten és a teremtettség között, s azért a szeretet rombolása bűn, ami keserű gyümölcssel táplálja létrehozóját. Azért mindenki, aki a szeretet munkása, legyen erős a hitben, hogy a szeretet virágjának növekedését kívárhassa.

14. Az ember igaz arculata.

1936. augusztus 21.

Ha emberi eszünkkel nem is tudunk behatolni a dolgok mélyére, hogy ott tájékozódást szerezhessünk, azért van, aki figyelemmel kíséri azokat az apró érzelmi eredményeket, melyek a nagy dolgokra hatalmas befolyást gyakorolhatnak. Bol-dog az, aki nem firtatja, hogy mi is az igazság, mi és mennyi a jogos, hanem megnyugszik a felőle elrendelt végzetben, és rábízza a Gondviselés angyalaira az eredmények elkönnyvelését.

Nem az az ember, aki az áhitat hangulatában, vagy a bánat súlya alatt görnyedezve imádkozásban keresi az Isten trónusát; nem is az, aki a mély gyászban a szellemvilág kapuit döngeti meggyőződésért, hogy a lelkét megnyugtathassa, sem az, aki az igazsága tudatában bátran hivatkozhat az Isten törvényére. És nem az az elkárhozott, aki a világ örömei előtt nem zárkózik el, hanem megválogatja a jót a rossztól, és tapasztalatot szerez mindenről. A hibázó, vétkező ember sem kevesebb a nagy, örök törvényben, mint a megismerésben lévő.

Tehát végig kell az ember lelkének ízlelnie mindent, hogy helyes fogalmat alkothasson magának arról a tökéletlenségről, mely mindent kiegészíteni, eggyé tenni akar. Ebben a közvetítő munkában az engedelmes, jóratörekvő emberlélek mint közbülső kapocs szolgálhat az isteni Gondviselés kezében.

Mert „az ember” nem az az egy egyén, aki magát közelebb érzi (akár helyesen, akár nem) Istenhez, hanem az összeség együttléve. Mert aki ma fennáll, holnap egy szalmaszálon elbukhat, aki pedig elbotlott, Isten segítségével fölemelkedhetik. Az élet eredményeit azok a hatalmak bírálják el, akik nem szűnnek meg áldozatot bemutatni a szeretet oltárán. Az imádkozó lelkű is ember, a bánattal és keserűséggel sújtott is ember, az igazsággal hadakozó is, és az is, aki ma még a világ örömeinek hódol. De kevés az, aki megérezte és keresi Isten akaratát

— éspedig az ember minden hibája és tévedése mellett is — mert ez közel van az emberré levés céljának megértéséhez.

Azért minden alkalmat fel kell használni, hogy a célt megközelítsük, és velünk azok is közelebb juthassanak hozzá, akiket a Gondviselés angyalai hozzánk kötöttek.

15. Addig a mértékig vagyunk hatóképesek, amely mértékig az Úrra bízunk magunkat.

1936. szeptember 17.

Mindenki olyan mértékben tudja teljesíteni a reábízott munkát, amilyen mértékben az Úr segítségére bízta magát. Az elvégeznivaló munka nem kényszer, nem valami terhes kötelesség, hanem a léleknek örömteljes önmaga felajánlása. Olyan, mint a magvető munkája, melyet mi az élet szántása és a remény boronálása után végezzünk. Elvetjük az örökélet igazságát azokba a lelkekbe, akiket az Úr szólított.

Bizony sokszor útszélre és sziklás helyre hull a magból, és sokszor elnyomják a tövisek a kicsiny mennyei palántát. És ilyenkor hiába várja a földi ember azt a hasznot, azt a lelki gazdagodást, amire számít. Elmaradnak ezek, mert a palánta cse-nevész marad. Egy gyenge kis szár, egy-két levél, azután elhal a jó a szívben, mert éltető, tápláló talaját a világ, a tévelygés, a bűn lepi el és használja ki.

Azért szükséges a bölcs áttekintés, hogy az emberi szellem mindig és mindenben tudjon tájékozódni, a jót a rossztól el tudja választani, mert máskülönben hiábavaló minden építkezése és fáradozása. Ezt a bölcsességet megtanulni nem lehet, ezt csak részben tapasztalatok útján, részben az alázatosság útján lehet megszerezni. Aki ezekből nem akarja a maga részét kivenni, azt azok a következmények lökik bele, melyeket tökéletlen és helytelen elgondolásaival és cselekedeteivel maga hívott elő. Mert a tények beszélnek, a tények élnek tovább a hatásaikban, amíg csak hatóerejük fel nem morzsolódik.

De az ember megállíthatja azokat, ha idejében belátja hátrányos voltukat, és teljes erejével a világosabb igazság mellé áll s azt érvényesíti. Ez legtöbbször az első állomásához: a belátáshoz, a beismeréshez vezet el, hogy továbbmenve és a kibontakozás lehetőségeit tanulmányozva megtalálhassa a helyes irányt. Az élet nem tanítja meg erre a tévedő embert, csak az igazság. Teljes jóakarattal vezeti az Úr ebben azokat, akiknek ez még nem tulajdonuk abban a mértékben, hogy bizonyosságot, tegyenek róla.

Az ember bizony gyenge, és könnyen meginog és el-esik; de él az Úr, ki a Benne bízókat fölemeli és megtisztogatja, hogy mindig többet bízhatson rájuk.

16, A jól végzett munka öröme.

1936. szeptember 25.

A szellemi barátság nem követelő, a szellemi munka nem kötelesség. Nem lehet az égi érzésekből sem a szellem, sem a földi ember nyakába szürke, kötelességszerű terheket varrni. Hiszen senki sem tud jókedvű lenni, ha fájdalmak kínozzák, senki sem lehet boldog, ha a lelkében lévő tövis szúrásait érzi. Ez a legtermészetesebb igazság.

Azért én sohasem állítottam fel az Úr útján való munkálkodást, mint kötelességet. Hiszen a legszebb és legszentebb érzéseknek maguktól kell megszületniük és helyet kérniük az emberek és szellemek életében, hogy az természetes és magától értetődő legyen.

De éppen, mivel az emberi lélek nemcsak azért van a földre küldve, hogy a jobb és tisztább érzéseit mint elméleti részt adja át a világnak, hanem minden tekintetben valóra is kell azokat váltania. Azért az Isten hat napot adott a testi, anyagi munkára, egy napot pedig a szellemi rész művelésére és a testi és lelki erők gyűjtésére. És ha a földön az anyagi munka (amely kötelesség és bizony teher) nem engedi meg, hogy a szellemi célok szolgálatában töltsen az ember az idejét, akkor

úgy kell a szellemnek beosztania munkáját, hogy - amikor a szükségeset elvégzi a kötelességből -, maradjon ideje az életét szebbé és értékesebbé tenni. Közölnie másokkal az örömhírt, amely azoknak adatott, akiknek szelleme a köteles munkát elvégezte, és szabadságot nyert az igazabb élet megismerésére.

Tulajdonképpen még csak itt kezdődik az igazi élet, mert a köteles munka a rabság érzetét kelti az emberben. A rabságot a szellem érzi, és minden egyes felszabadulása alkalomával igyekszik az őt irányító szellemi vagy lelki vágyak vonzását követni. Ez adja meg az ember egyéniségének azt az értéket, mely minden esetben az ő szellemi fokozatát árulja el, hogy t.i. mivel tölti szabadidejét, mit akar valóra váltani titkos és nyílt vágyaiból, hová siet, mire törekszik, és mi indítja arra, mi a cselekvéseinek rugója?

Ez, és az élet kérdéseinek sok egyéb finom meghatározásai szűrik meg a lelkeket, és osztják el azokba a természet alkotta régiókba, amelyekben a legjobbat tudják magukból ki-termelni. A kötelező munka alsóbbrendű, amely kevesebb örömet és boldogságot terem, és mindenesetre a földre vonzza ismét vissza a szellemet. Mert amíg a lélek el nem ismeri azt, hogy mindenkinek el kell végeznie a maga részét a munkából a legjobb tudása és ismerete szerint, és nem találja meg a lelkének kielégülését a lelkiismeretesen elvégzett anyagi és kötelező munkában, addig nem alkalmas semmiféle szellemi vagy lelki munkára. Mert még éretlen az értelmi és érzelmi világa. Ha az ilyen akar is valamit végezni, annak megvan a hiúságtól vagy a hatni vágyástól való indíttatása, és az ilyennek a munkája erőltetett és rövidéletű eredményeket terem, mert az ember akarata, az: ember kívánsága, az ember hiúsága hozta létre.

De akinek a lelkében elhallgatott a hiú akarás, akinél a szellemi munka nem az egyéni én hatáskeresése — amellyel sokszor öntudatlanul is a felülemelkedés törtető vágya keres kielégülést — hanem az az őszinte öröm, mely félreállítja az egyén érvényesülési lehetőségeit, s messze felülemeli az embe-

ri lélek gyarlóságai fölél: az beleveti magát az egyetemes, nagy életet fenntartó isteni igazságok árjába, és beleolvad a szeretetbe, mely innen feléje árad. Az ilyen szellem megismeri a munka értékét, mert az számára többé nem munka, nem kötelesség, hanem lelket tápláló öröm és boldogság.

Aki így érti meg a szellemi munkát, aki ilyen igaz lélekkel, önfeledten adja át magát, és mulandó idejét az életéből az igazán maradandó értékű munkának szenteli — akár nagy igazságoknak, irányt mutató ismereteknek a földre vitelét mozdította elő, akár csak egy szegény tévedező és elégedetlenül kóborló szellemtestvérét juttatta ahhoz a világossághoz, amit az magáévá tehet és elindulhat rajta — az örök értékű eredményekkel gazdagította a világot.

17. Minden véges a földön.

1936. október 1.

Mindennek megvan a maga helye és ideje az életben. Van ideje a vígasságnak, van ideje a szomorúságnak, de minden elmúlik, és felváltja az Igazság törvénye azokra a valódi értékekre, melyeket a lélek mindenből kitermelt. Mert sem maga a sírás, sem maga a vígság nem cél, sem a földön elérhető boldogság nem lehet célja az, emberi megjelenésnek; csak visszaverődő szikrázásai ezek annak a nagyobb Életnek, melyről a lélek érzi, hogy annak kell lennie valahol a végtelenben.

Mert a lélek érzi ezt, s még az is vágyódik reá, aki tagadja, mert nincs itt a földi létben senkinek és semminek tartós maradása. Ez sem a jónak, sem a rossznak nem hazája, itt minden csak átmeneti, viszonylagos életet él. *A ragyogó élet és a sötét halál váltakozása ez, míg a földi napok tartanak.*

De ezeket a váltakozó formákat is az örökkévalóság törvénye hozta létre, hogy a lélek mindaddig ütközéseket szenvedjen, míg az Élet végérvényesen meg nem hódította a tévelygésbe merült szellemet. Mert a tévelygésnek is meg van szabva az ideje, meddig tarthat. Egy nap csak elfogy előtte a

lehetőség, hogy elbújhasson az igazság törvénye elől a saját maga alkotta labirintusokba, és azon veszi észre magát, hogy szemben áll az Igazsággal.

Ez azután végzetes hatást vált ki minden lélekben. Mert vagy felébred a bűn bódulatából, belátja tévedését, megtér, és az Isten kegyelméből nyújtott lehetőségeket elfogadja, vagy egy utolsó és nagy mérkőzésre készülöben elveszti maga alatt a talajt, és süllyed lefelé a mélységbe.

Tehát minden véges a földön, így az öröm is. A végtelenbe vész el minden, abba a végtelenbe, mely a maradandó értékeket összegyűjti, és ezekből az értékekből hívja elő az új állapotokat és lehetőségeket, hogy gazdagítsa velük a mulandóban elfáradt lelkeket. Nem vész el tehát semmi, ha mégolyan észrevétlenül tűnik is el a szemünk elől. Az örökkévalóság törvénye számon tartja a jót, az igazat a legkisebb részletében is, de számon tartja az ezzel ellentétes tényezőket is. Minél több a jó ebben a számadásban, annál kevesebb a tévelygés eshetősége a lélekre nézve, és annál gyorsabb a szabadulása a nehéz és terhes állapotokból és a halálból. De ha a rossz van túlsúlyban, akkor is érezteti ugyan a hatását a jó, de a keserűben eltűnik a jónak kevés édessége.

18. Az Istennel összekötő szál a legnagyobb kegyelmi ajándék.

1936. október 8.

Az Isten szeretete végtelen és titokzatos forrás, ahonnan mindnyájan merítünk, de ugyanolyan felfoghatatlan és kimeríthetetlen az ő bölcsessége is. Amikor az ember elérkezik a bölcsességig, akkor tekinthet csak Isten bölcsességének végtelenségébe, és akkor látja be igazán, hogy milyen kicsiny, milyen parányi a teremtett szellem, és milyen nagy és kikutathatatlan az Isten Lénye.

És mégis milyen szédületes az a kijelentés, hogy minket az ő képére és hasonlatosságára teremtett! Bármilyen lehetet-

lennek lássék is ez, mégis így van. Mert ha kicsiny körzetben is, mégis érvényesíti az emberi lélek azokat az isteni tulajdonságokat, amelyeket megtérésével az ő útján magára szedett. Az eredmények boldogító hatásában pedig érzi és látja, hogyan tágul előtte a végtelenség, hogyan ritkul előtte a köd, mint világosodik meg előtte titokzatos homály, mennyire fokozódik erejének hatalma, amelyet ténykedési lendületével az igazság szolgálatába állított.

És mégis mindez csak attól a száltól függ, amellyel a lélek Teremtőjéhez kapcsolódott. Ha ez a szál elszakad vagy elerőtlenedik, máris zuhan lefelé a mélységbe, mert az egyetlen forrástól szakadt el, ahonnan táplálkozhat.

Azért legyen bár az ember ma az ismeretnek legmagasabb fokán, az erőnek és hatalomnak teljében, az áldások bőségében, de ha eljön számára az a holnap, amikor mindent visszavesz tőle a természettörvény. És ha ez az Istennel összekötő szál nem elég erős, akkor nem bírja el azt a megrázkódást, hogy ezektől el kell válnia, és Isten végzésébe bele kell nyugodnia, s akkor megtöri őt a törvény ereje.

Bizony nem olyan könnyű dolog megállani a sors folyton alakító és új formákat létrehozó őrlő malmában. Mindent elvehet a természettörvény, és mindent adhat, de azt a szálát, amely Istennel köti össze az emberi lelket, sem el nem veheti, sem nem adhatja. *Ez az Isten ajándéka egyedül, mégpedig a legnagyobb, a legértékesebb, mindenekfelett való ajándék.*

Akinek lelkét ez az érzés nyugtalanítja, s arra ösztönzi, hogy Istenről és az ő igazságáról minél többet tudjon, akiben ez a vágy mindnagyobb tért hódít, hogy a halál utáni életről megbizonyosodjék, és életét úgy rendezte be, hogy mindent ennek a szolgálatába állítson, az a lelkében hordozza ezt a kincset: az Istentől való elhivatottságot. Annak lelke kell, hogy leszámoljon a földdel, a föld múltó értékeivel, az élet eltűnő örömeivel azért az állandó, nagy értékért, amelyre elhivatott, hogy azt megismerje.

Mert hiszen, ha vannak is az emberi lélekben értékek, de az értékekhez annyi értéktelen salak is van tapadva, hogy azok lehúzzák és gátolják az igaz értékek kibontakozását. Ezek a salakos járulékok mindaddig ott is maradnak, ameddig a próbák le nem hántják, és el nem választják a megismert jót a megismert rossztól. Amikor azután a jó megszabadult a rossztól, a jó csillogó drágakő alakjában ott marad a lélek természetében, és az örökkévaló élet szolgálatába állítatik.

Minden ilyen erénynek feladata van, de hogy elvégezhesse a munkáját, szükséges, hogy a szellem az Istennel összekötő szálát szorosabbra vonja, hogy Belőle mind több és több isteni erővel telítse munkálkodó életét.

Így a szeretet is fokról-fokra átalakul. Van idő, amikor úgy látszik, mintha elhalványulna, s fényét vesztett drágakő alakjában pihen a lélek mélyén, mert a sok csalódás és szenvedés elfárasztja a szeretetet is, elkoptatja a finom csiszolást. De amikor az isteni Gondviselés az erők kiegyensúlyozásába, mint a lélek Istentől nyert tulajdonságának kialakító törvényébe ismét beleállítja, akkor megint kicsiszolódnak a finom vonalak, és szebb, ragyogóbb lesz, mint volt azelőtt.

Azért kell az embernek Istennel élnie, mert Istennel minden nagygyá és igazgyá lesz, Isten nélkül ellenben minden összezsugorodik, elcsenevészedik, végül megsemmisül.

Ti pedig, akik elhívatott munkásai vagytok az örökéletnek, ne féljeteK, csak higgyeteK abban, hogy nem vagytok elhagyatva, nem vagytok egyedül a harcban, hanem a ti szoros kapcsolatokon keresztül az Úr Szentlelke harcol értetek azokkal a láthatatlan és ismeretlen homályos erőkkel, amelyek az élet fényének árnyékai, s amelyek az örökéletet keresők után még inkább kinyúlnak, és kísérik őket a tökéletlenség és tudatlanság formájában. *De az árnyéket elnyeli és felbontja az a fény, melyet a mi Urunk hagyott itt nekünk az Igében.*

19. Médiumok és médiumitás.

1936. október 15.

A médiumitás mindig kiderítetlen probléma marad, még akkor is, ha teljesen indifferens közvetítővel és anyaggal kísérleteznének. Mert mi azokat a finom anyagokat, amelyekkel az értelmekre hatni lehet, nem azokból az élettelen tárgyakkól vonjuk el, melyeket mozogni láttok. Sem pedig nem a mi erőinkkel telítjük meg azokat, hogy ezáltal hozzuk létre a megnyilvánulásokat. Nem, hanem azokból az élő természeti erőkből, melyekbe bele vagytok kötözve, és amelyeket ti ez összeköttetés folytán éltetni és mozgatni vagytok kénytelenek. Bár ezek a mozgások sokszor nem láthatók, mert ezek az erők a maguk fokozata szerint vagy magasabb, vagy alacsonyabb frekvenciájú rezgést hoznak létre, mint amilyent a ti érzékelő szerveitekkel felfogni képesek vagytok. Tehát ezeket a finom életrezgéssel áthatott erőket vesszük mi igénybe az értelmi és érzelmi síkon, hogy egyidejűleg a fizikai síkon cselekvőképességet nyerhessünk.

Mármost, ha ezeket az erőket bármi megzavarja — akár a saját szellemi akarát megnyilvánulásában, akár az idegen szellem megnyilvánulásában — akkor változás áll elő úgy az egyikben, mint a másikban. Mert amikor a saját szellem is akarja a maga énjét nyilvánítani, egy pontra kell a gondolatát irányítania. Azonban a megnyilatkozni akaró szellem is akarja a maga énjét érvényesíteni, s ez a kétféle akarát zavarokat okoz, mert a szellem nem ismeri ki magát az érzések és gondolatok hullámozásában. Mást cselekszik, mint amit akart, és a saját én sem tudja azt cselekedni, amit szeretne, mert a szellemi befolyás nem engedi. Így ebben a hullámozásban hiányossá válik az erők átalakulása, és tökéletlen gondolatformák alakulnak ki; hasonlítanak ugyan az eredeti elgondoláshoz, de nem mindig és nem mindenben.

Ezek az eshetőségek még akkor is elégszer előfordulnak, ha az emberi tudatot tökéletesen meg lehetne kerülni, mert

mint mondom, *hiába gondolna bármit a szellem, ha az a közvetítő erő, amely átveszi és visszatükrözi, hiányos vagy zavaros, mert csak tört gondolatfoszlányok ölténének testet.* Azért a betűzéssel való kísérletezésnél is az a fontos, hogy az erők homogének legyenek, mivel a hasonló csak a hasonlóval egyesülhet, csak az egyező felületek simulhatnak egymáshoz.

A médium lénye a legfontosabb. De nem az, hogy ő kicsoda és mit cselekedett, hanem, hogy mennyire van eltelve a jó és igaz után való vágygal. Mert vannak, akik nagyot tévedtek, nagyot vétkeztek, de a lelkükben felismerték ezt. És a tévedésükből származott bűnüket megbánták. Igazán szeretnék jóvátenni, s ezért szívesen elszenvedik a rosszat, és igyekeznek helyébe jót adni azzal az örömmel, amely reményt nyújt nekik a lelkük tisztulásához. Az ilyen terheket hordozó lelkek is nagyon alkalmasak arra, hogy médiumilag befolyásolhatók legyenek, mert igaz és becsületes lelki törekvéseikkel vonzzák a hasonló szellemeket. Kisebb-nagyobb hibáik nekik is vannak, de mivel belátók, könnyű őket a jobb belátásra befolyásolni, mivel az alap megvan hozzá a lelkükben.

Vannak azután, akik sokat csalódtak, és ebből kifolyólag óvatosakká lettek. Ezek nem hisznek egykönnyen, de ha meggyőződést kapnak, rendíthetetlen harcosaivá lesznek az igazságnak. Ezek is jók.

A legalkalmatlanabbak a hiú, nagyravágyó és öntelt lelkek, kiknek becsvágya és nagyot akarása magával ragadja a jóakarató szellemet is. Úgy hogy a nagy lelkesedés és szeretet hullámai megbénítják benne az önvizsgálás mérőeszközét, és csak amikor már többet cselekedett, mint amennyi helyes és jó eredményt biztosíthatott volna, akkor tér a helyes megismerés útjára. Mert az emberek világával való összekapcsolódás próba a szellemre nézve is. Azért a gyenge, ingadozó, a jóban még meg nem edződött lelkű szellemeknek nem nagyon ajánlatos az emberekkel felvenni a közlekedés fonalát. De az embereknek

sem a szellemekkel, ha nem a teljes megbizonyosodás és javulás a céljuk.

Én nagyon szívesen adok meggyőződést, ha valakinek az őrszelleme úgy látja, hogy ezt meg lehet tenni, de sokan vannak, akiknek ezt nem lehet megadni, mert vagy elpazarolták ezt a lehetőséget, vagy még ki sem építették magukban.

Ezek a lehetőségek a lélek erőiben vannak elraktározva, amiket médiumok útján felszínre lehet hozni. De megnyilvánulhatnak ezek a saját médiumitás valamilyen formájában is. Mert az maga is médiumitás, ha az ember felfigyel a láthatatlan erők megmozdulásaira, mert ez máris mozgást idéz elő a láthatatlan erők világában. Mert azonnal fluidok sorakoznak föl az illető körül, amelyek összetömörülnek, és végül életjelt adnak magukról. *Ilyenekből lesznek a spiritiszták, a médiumok és a prófétai képességű emberek.*

20. Az élet mindig próba.

1936. október 22.

Senkinek sem könnyű a sűrű szövevényekkel eltakart keskeny úton előrehaladni. Senki sem tud biztosat a következők felől, és annál nagyobb az érdeme a léleknek, minél több a bizonytalanság, minél nehezebb az út, **s minél nagyobb hittel csügg az Isten kegyelmének ígéletén, mert a lélek annál jobban összeforr Istennel**, és annál természetesebb állapot fejlődik ki a mennyei Atya és a teremtett lélek között, minél jobban rátámaszkodik az ő segítségére.

Éppen ezekben a nehéz állapotokban ismeri meg jobban a lélek az Isten ajándékait, és válik hálásabbá, mint amikor el van telve azokkal az ajándékokkal, amelyeket mint készen kapottakat a saját érdemének jutalmaként könyvel el a tudatában.

Mindenkinek meg kell tehát járnia a zivataros, nehéz utat, mielőtt a kegyelemnek Atyja fiává, vagy leányává fogadja. Mert a lélek hűsége és a maradandó értékekhez való ragaszkodása csak itt válik igazzá, valósággá. Mert ameddig csak

mint vágy él az ember lelkében, de még meg nem valósította, addig csak olyan az, mint az iskolás gyermek tudománya, amely az életben még semmi hasznot nem hozott; csak a reménységben gazdag mind a gyermek, mind a szülő. A reménység pedig könnyen csalódásba megy át, ha a gyermek nem tanulja meg a tudnivalókat, és nem tud levezélgazni. S akkor újra meg újra iskolába kell járnia, hogy a reménysége beteljesedhessék.

Azért akinek a nehéz út jutott a földi életben osztályrészül, az álljon a helyén és adjon hálát az Úr gondviseléséért, hogy immár az élet nehezebb részéhez állította, s hogy rajta, mint egy fontos alkatrészen keresztül, a tiszta és jó keresztülhaladhat a világba. A próba mindig tart az életben; *az élet akkor is próba, amikor a könnyebb részhez állítatják az ember, mert akkor is van feladata annak, aki keresi az élet célját.* Akkor is van elég alkalom, hogy a jót gyakorolhassa, és ez nem is olyan nehéz feladat még akkor sem, ha egészen magáévá teszi azt a kötelességet. Tehát az ilyen élet is próba, mégpedig olyan próba, amelynek rendszerint igen nehéz következményei vannak, de ezekben a nehéz következményekben tanulja meg a lélek, hogy mit hibázott. Amikor aztán ezek után újra próba következik, és azt sikeresen megállta, akkor ezen az oldalán már meggyógyult, s ha a tévedését beismerte, már nem is esik el többé. Azonban nem mindig tudja felismerni, mert mind fent, mind lent egyformán az alsó természetből merít, s azért nem lesz képes felismerni a tévedés forrását.

Azért kell a léleknek megtanulnia hinni, bízni és várni, mert amikor már hisz, ezzel már egy kis lehetőséget teremtett magának arra nézve, hogy az igazságot felismerje. S ha már bízni tud, akkor a hitéből kifolyólag már önerejéből is keresikutatja azokat az alkalmakat, amelyek őt a helyes igazság felé vezetik. Mert a bizalom ebből a helyesen megértett igazságból fakad, amely a reménységnek boldogító, de még rejtett forrása-it takarja. Ha reménye van a léleknek, akkor már ki tudja várni

a csodát, amikor ezek a források felfakadnak, és egyszerre tudássá, meggyőződéssé erősítik a reménységet. Ennek hatása alatt pedig a bizalom erős ragaszkodássá, rendíthetetlen erősséggé válik.

Isten szereti azokat a lelkeket, akik nagy bizalommal ragaszkodnak Hozzá és hisznek az ő jóságában, s ha tökéletlen emberi gondolkozásukkal felületesen fogják is fel ezt a jóságot, még akkor is elvezeti őket a megismerés útjára, sok bűnüket megbocsátja, és a következményeket felfüggeszti, ha engednek szívükben azoknak a törvényeknek, amelyek őket hordozzák.

Azért az egyszerű lélek, ha tudatlan is, gyorsabban halad előre a javulásban, ha engedelmes és igaz, mint az, aki sokat tud. Mert az ilyen fényes értelmével hamar beletekint az igazságoknak abba a ragyogó világába, melyet feltár előtte a kegyelem, de éppen, mivel hamar kiismeri magát, de a lelkének hajlamait nem ismeri, a ravasz fondorlattal szemben védtelenül áll, amikor az az igazságot a maga javára, a saját előnyére igyekszik kihasználni.

Az egyszerű lélek félelelemmel eltelve szemléli az igazságot, az értelemben gazdag könnyen ellopja azt, és beleöltözködik, hogy az emberek előtt igaznak láttassék.

A spiritisták túlnyomórészt ilyen kezdők a lelki élet terén, és mivel tökéletlen emberi célok szolgálatába állítják a nagy szellemi igazságokat, azért az ő részükre is csak bizonytalan, fedett források maradnak fenn, amikor a nagy keresés ideje elkövetkezik.

Azért amíg az idő nem sűrget, amíg az érés be nem fejeződik, amíg egészen el nem sötétedik az ég, egy-egy utat kivágni a rengetegben azok számára, akik lélekben kicsinyeknek és egyszerűeknek tartják magukat, elküldi a Gondviselés azokat, akik ismerik a járást, akik tájékozó táblákat állítanak a földi tévelygők elé. Ebben a munkában nem szükséges, hogy kiváló emberek segítsenek, csak egyszerű, igyekvő és éber lelkek legyenek.

21. Az áldozatos szeretetről.

1936. október 29.

Az ember lelke elfárad a bizonytalanságban, és kívánja a pihenést, a megnyugvást, a bizonyosságot; ezt' is. csak azért, hogy a lelki és testi megmozdulásait olyan irányba terelhessük, amelyen haladva lelki és testi igényei kielégülhetnek.

Mert vannak a földi embernek testi igényei is, amelyek a lelki eredményeket gyakran teljesen semmivé tehetik. Ilyenek a próbák, amikor nagyon meg kell gondolnunk, hogyan és mit cselekedjünk, hogy testi és lelki igényeink harmóniában legyenek. Ezeket sokszor nehéz; egy irányba terelni, mert a lelki igények a meglévő állapotok között sokszor másképpen nem elégülhetnek ki, csak ha a test igényeit feláldozzuk.

Pedig ez valójában nem volna szükséges, de olyan hiányok keletkeztek a folytonosságban, hogy nem lehetséges a dolgokat másképpen összekapcsolni és a fejlődés vonalát fenntartani, csak ha a lélek áldozatot hoz.

Ez az eset tehát minden lépésnél, minden mozdulatnál fennforog. Ezt átlátni, megérteni, a lélek benső ösztönével megérezni csak a bölcs és igazán finom lelkek képesek. *Áldozatot hozni azért, hogy a jó, az igaz időt és alkalmat találjon az érvényesülésre: ez a tulajdonképpeni munka itt a földön.* Vagy szolgálni, vagy szolgáltatni magát a többítő!! Szolgálni hüen és odaadóan csak azoknak lehetséges, akik már egész lelkükkel a jóhoz szegődtek. Az hatja át az érzés- és gondolatvilágukat, és érte készek minden időben az áldozatra. E nélkül a készség nélkül csak gyenge ingadozássá válik az embernek legjobb akarata és világos ismerete is, mert lépésről-lépésre ellenállásra, meg nem értésre talál még azok között is, akik talán hasonló szép és nemes célok felé sietnek.

Azért az; ember igen kicsiny mértékben hivatkozhat az igazságra, mert nem tudja, hogy hol kezdődik és hol végződik az igazságtalanság.

Minden léleknek a maga fokozatához mért igazságtörvénye van, amelyet be kell töltenie; ha pedig nem tölti be, nem hivatkozhat a nála sokkal alacsonyabb fokozatú lelkek törvényére, mert az ő lelki igényei már túlhaladták azokat az igazságokat, amelyek még az alacsonyabb rétegekben formálólág hatottak. Az értelmileg fejlett, de érzelmileg visszamaradt lelkek szigorúsága, keménysége, felettébb való igazságoskodása, elnézést és megbocsátást nem ismerő rideg zárkózottsága sokkal több fájdalmas következményt teremt úgy a saját részére, mint a körülötte levő szellemek részére, mint azt ő maga is elképzelni képes.

Itt csak a jóra törekvő emberszellemekről beszélek. Mennyi elhibázott szó és cselekedet szegélyezi azoknak az útját, akik bölcsesség híján rendelkeznek más emberek sorsa fölött! S minél többek felett rendelkeznek, annál rosszabb az eredmény.

Ha az isteni bölcsesség be nem osztaná a tudattalan rosszat is közvetve a jónak szolgálatába, bizony sohasem szabadulhatna meg egy sem a szenvedések eme világából. Hátha még tekintetbe vesszük az önös érdekből, gögből és hiúságból eredő cselekedeteket, bizony a bűnöknek és tévelygéseknek áthatolhatatlan vastag szövedékét látjuk az emberlelkek fejlődési útján. Amelyen keresztül az igazság tiszta sugara töretlenül sohasem juthatna el, ha az isteni szeretet áldozatot nem hozott volna érettünk.

Az isteni szeretet áldozatot hozott, és lehozta a legnagyobb igazságot: a megváltó szeretetet, amelyet örökségül hagyott reánk. Mint olyan fel nem mérhető kincset, amelyet itt, ameddig forgatjuk, ameddig csak a szemünkkel nézzük, amíg csak beszélünk róla, nem ismerünk fel. Nem tudjuk mi az, mert többször fájdalmas összeroppanással veszünk róla tudomást.

De ha eljön az idő, az élet meghozza az igazságokat, amelyeket csakis ezzel az áldozatos szeretettel tudunk megérteni, mert látjuk és érezzük, hogy csak ez tudja feloldani és

megsemmisíteni a bűnt, a tévedést és ennek következményeit: a fájdalmat, a szenvedést, a kétségbeesést. Csakis ez tudja áthidalni azokat a szakadékokat, amelyek lélek és lélek között vannak. Csak ez tudja összekötni azokat a megszakadt folytonosságokat, amelyek a lelkek fejlődési lehetőségeit hordozzák. Ez teremti újjá a világokat és nyitja meg azokat az elrejtett életforrásokat, amelyeket a bűn betemetett a halállal, az élet megsemmisülésével.

Azért áldjuk a mi megváltó Jézusunkat, hogy ezt az üdvösségünkre vezető egyetlen utat és lehetőséget nekünk mint parancsolatot itt hagyta a földön, és ezzel a parancsolattal eljegyezte Magának azokat, akiket elhívott a nagy Életre. Ezek megtanulják, hogy a szeretet akkor nagy és értékes, ha már megtanult adni, amikor már van miből áldoznia, mert akkor már meggazdagodott a Krisztusban.

Mert csakis akkor tudunk adni, akkor tudunk áldozni, ha az ő szeretetét megértettük, magunkba fogadtuk és megnyugodtunk Őbenne. Akkor már a bizonytalanságból átmentünk a bizonyosságba, és lelki érzéseink, elgondolásaink nem a mulandó homályosságból táplálkoznak, hanem az örökkévaló világosságból. És ténykedéseink, megmozdulásaink nem céltalan, bizonytalan kapkodások többé, amelyek csak a chaoszt nagyobbítják, a zavart növelik. Hanem céltudatos cselekedetek, amelyek ha nem is mindig a tökéletesség ragyogásában jelennek meg, de az igaz jót megközelítő hasonlatosság felé irányulnak.

Ehhez pedig szükséges, hogy minden lélek maga keresse az utat módot, hogy az Isten szent Lelke megvilágítsa előtte azokat a lehetőségeket, amelyeket a maga érdekében felhasználhasson, hogy lelki igényei kielégülhessenek.

Egyiknek jobb, ha munkálkodik, a másiknak jobb, ha nem munkálkodik. Mert nem mindenki előtt egyforma az út, de mindenkinek jó, ha szolgál. Szolgálja a szeretetet és engedelmeskedik a nagy igazságnak. Az adhat jót, aki maga is rendel-

kezik azzal. Tehát akinek van, adjon, akinek pedig nincs, az szerezzze azt meg a szolgálattal. „A szolga nem nagyobb az ő uránál”, és ha a mi Urunk is szolgált, hogy így szerezzze meg nekünk az üdvösséget, mi csak akkor leszünk igazán hasonlatosak Őhöz, ha megtanulunk úgy szolgálni, mint Ő szolgált: áldozatos szeretettel.

22. Az ember élete olyan, mint a vízcseppé az árban.

1936. november 12.

Az ember bukott szellem, aki elfordult az ő Atyjától, elfordult a jótól, az igaztól, és megtagadta az Istennel szemben való engedelmisséget. Megtagadta a jónak örök hatalmát, s az igazság helyett a hamisságot követte, a hazugság világait építette fel azon a valóságon, amelyet Istentől örökségképpen kapott.

Mivel pedig az Isten szeretettörvényéből kilépett, ezt az ő haladásának és fejlődésének vezetőjéül nem tartotta szem előtt, *azért a maga alkotta állapotok között kell megtanulnia, hogy egyetlen törvény az, amely fenntart és boldogít: az Isten szeretettörvénye.*

Ne keressen tehát az ember mellékutakat a saját gögös elgondolásával, ne akarjon a töredékigazságok útján elindulni. Hanem térjen meg Istenhez, és bízza magát Isten igazságára, kegyelmére és irgalmára. **S higgye el, hogy bármi és bárholgyan történjék is vele, az mindenképpen jó eredményt terem az ő lelkének előrehaladására, ha Istentől várja a segítséget és az ő törvényében igyekszik élni.**

Isten nem kötelezte magát semmire sem az ellentéteszmékekben élőkkel szemben, de ígéretet tett azoknak, akik Őhöz, ha megtérnek, bűnbocsánatot és kegyelmet ígért nekik. Azonban megpróbálja az övéit, azoknak Hozzá való állhatatosságát, Benne való hitét és bizalmát, s akit hűnek és igaznak ítél, azt

kiemeli a sötétségből a világosságra, megszabadítja, és újból gyermekévé fogadja.

Tehát aki a hazugság világában szenved, nem az igaztól, hanem a gonosztól, de Istenhez fordul segítségért, arra van is gondja az Úrnak. És még ha úgy látszik is, mintha az isteni igazság késnék, annyira, hogy a lélek úgy érezné, hogy az Isten elfordította róla a tekintetét, akkor is csak higgyen az ember, *mert közel van az Úr szabadítása azokhoz, akik Őt félik és tisztelik.*

A mulandóban átmeneti minden, a jó is, meg a rossz is. Olyan ez, mint a mély folyó medrében egymáshoz tapadó víz-cseppek sorsa. Egymáson keresztül hömpölyög az ár, egyszer fel, máskor lefelé sodorja, s a sors egyiket rövidebb, másikat hosszabb ideig tartja a mélyben. Mert ez az ő törvénye, melyet be kell töltenie, amíg a nap heve fel nem szívja, és felhővé nem alakítja. Minél tovább időzik a felső vízrétegben, annál nagyobb a lehetőség, hogy ez az átváltozás megtörténik vele.

Adjatok jót a világnak a ti életetekkel, és akkor nem sodor le benneteket a mélyre az ár, mert akik Jézus igazságával telítődnek, azoknak sorsát magasabb rendű törvények rendezik, amelyek az alacsonyabb természeti világ törvényét sokszor hatástalanná teszik.

Higgyetek, bízzatok még akkor is, amikor látszólag minden elveszett. Isten kezében a jó megsokszorozódik, és gazdagabb áldás formájában ajándékozza nektek vissza.

23. A duálszeretetről.

1936. november 26.

Az igaz szeretetből létrejött házasságnál, a nagy és mély nyomot hagyó szerelmi összeköttetéseknel is ott van a háttérben a duálkapcsolat élénk domináló hatása mind a földi, mind a szellemi életben. Ennek nincsen tulajdonképpen semmi jelentősége a „személyre” nézve, ez csak a lelki felkészültséget jelenti; de sokszor a duálfél közelsége okozza ezeket az érzése-

ket. Van eset rá, hogy a felkészületlen duálfelek egymás közelségében közvetlenül ellenállhatatlan vonzást gyakorolnak egymásra, és mégis boldogtalanokká teszik egymást a házasságban. Az ilyen esetekben egy közvetítő fluidra van szükség, azaz olyan valakire, akiben ezek az érzések bizonyos mértékig kiteljesedhetnek, és a lelki előhaladást is előmozdítják. Ezek a legjobban sikerülő házasságok. Ezek segítik a felkészüléshez mind a két félt.

De persze ti emberek ezt nem értitek, nem is érthetitek, hogy az Isten nem adhatja a kezeitekhez azokat a drága értékeket, mert tönkretennétek, mielőtt az értékét felismernétek és megbecsülni megtanulnátok.

Minden női lélek, mielőtt az igaz boldogságot a magáénak mondhatná, egy próbaéletem vállal, hogy kialakult szeretetérzéseit megragyogtatva mint csillogó fátyolpalástot kiterítse a szenvedő, bukdácsoló lelkek között. És akit vagy akiket ezzel a palásttal betakar, azzal, vagy azokkal megosztja szívét-lelkét, és szolgálja az odaadó szeretet áldozatra hívó törvényét. Természetesen meg nem értést, csalódást, fájdalmat kap cserébe, hiszen mindenki csak azt adhatja, amije van. De ez az érintkezés mindig ajándékozás, ami az utolsó lelki tévedések leválását eredményezi.

A duálok egymáshoz hasonló természetük folytán csak a nagyon tisztult lelki érzéseikben ismerhetik fel egymáshoz tartozandóságuk örök kapcsolatát. **A tökéletlenség állapotában sokkal kevésbé tudják egymást elviselni, mint a nem egymáshoz tartozó duálfelek**, mert a lelkükben lévő hasonló bűnnek felszínre jutása szétrobbanást, bomlást idéz elő, vagy ha az egyik sokkal fejlettebb és magasabb fokozatú, akkor csak nagy áldozatok árán tudnak együtt maradni, de a lélekben soká ott sajog a seb, amit a bűn okozott.

Tehát hogy ez ne következhessek be, próbák elé állítják az együvé tartozókat, és ha ezeket a próbákat kiállták, ez számukra rendkívül gyors felemelkedést jelent, és akkor a földön

is elérhetik azt a boldogságot, amennyit a földi állapot nyújthat. Mert hiszen csak a lélek tud boldog lenni, mivel a test szépsége elhervad, a körülmények kedvezőtlenekké válhatnak. De a lélek belső világa napról-napra derűsebbé lehet, ha felülről megnyílik részére a béke és szeretet világa.

Ezért a duálegyesülésre fel kell készülvén lenni, akár áldozatos, nagy próbákkal teljes életre, akár olyan nagy és derűs boldogságra, amilyent elérni csak igen ritkán és igen keveseknek sikerül.

A hasonló fokozatú, vagy hasonló törekvésű szellemek házassága is lehet igen jó előhaladást biztosító. Minden igaz szeretet, amely a duális viszonyt szebbé, igazabbá képes kialakítani, okvetlen egészen közel hozza a lelket a saját másik feléhez. Sőt sokszor a szellemvilágban élő duálfél maga segíti elő az ő duáljának egy más duálféllal való házasságát, s nem egyszer ő mint őrszellem igazgatja a megértésre való lehetőségeket. Ilyenkor ezek a házaselek sokszor azt hiszik magukról, hogy duálok. De ez nem baj, csak az a baj, ha a bűnre való hajlandóságok keresnek ebben az eszmében törvényesített utat.

24. Az erők és hatásaik.

1936. december 1.

Amíg a próba tart, mindent meg kell ismerni a maga értékében, mert amíg csillogó máz takarja, addig az értéktelen anyag is kívánatos értéknek tűnhetik fel, s a gyanútlan emberlélek könnyen felcseréli az örök értékeket ilyen kívánatosnak látszó lomokért. Azért mindenkinek meg kell ismernie az igazi értéket az utánzatok között is. Hogy pedig megismerhesse, szükséges, hogy tapasztalatokat szerezzen a földön is, meg a valódi életben is, mert amit itt észleltek, olyan, mint a ködfátyolkép: valóságként hat, de mégsem valódi. Minden csak álom, csak vágy, csak képzelet alkotása itt. Maga a szenvedés és a fájdalom is, ami egy alacsonyabb rendű lelki rétegnek a szellemi tudatra gyakorolt nyomása folytán jön létre.

Ez az alacsony rétegű lélekburok a test idegszférája. Amely míg a szellemmel össze van kapcsolva, szintén magasabbrendűségét nyer. Ezt a fokozati emelkedést, ha a szellem nem ellenőrzi és teljesen alá nem rendeli a maga érdekeinek és céljainak, ez az alacsonyrendű élethullám kihasználja. És ez veszi át az uralmat a szellem vágyvilága felett is, és irányítja ezt a vágyvilágot, s benépesíti azokkal a kiélési formákkal, melyek a bűn által elhomályosodva a pusztulás csíráit viselik magukban.

Azért a szellemnek kell uralkodnia a test erői felett, és vezetnie azokat a megtisztulás és megvilágosodás felé, s akkor amíg az idegszféra a maga fokozatán a maga életét éli, addig fogva van azok által az élettörvények által, melyeknek keretein belül a felfelé-fejlődése biztosítva van.

Amikor ezekből a szoros törvényekből kinő, és az egyenesülés külön forgatagába kerül, (azaz szabadságot nyer, mert értelmet, érzelmet és akaratot vezet — nem uralja, csak vezeti ezeket a szellemi és lelki uralkodó princípiumokat), akkor a maga életének a fejlődés hosszú vonalán felszedett tudattalan emlékeiben felhalmozódott vágyak és ki nem elégített törekvések egyszerre a tudatba nyomulnak. És ott helyet kérnek, hogy alkalomadtán kiélhessék magukat, jó is, rossz is egyaránt.

A szellemnek szüksége van a testre, hogy az elrontott természetre hatását gyakorolhasson. Benne dolgozva átjavítsa, megpuhítsa, könnyebben kezelhetővé tegye. Hogy a maga boldogság utáni vágyát megvalósíthassa azáltal, hogy a föld fluidjait könnyebbé teszi, s a maga életét is jóval feljavitja, nemcsak a földön, hanem a lelki világban is. Mert az erők a folytonos formálódás által folyton kiválasztódnak, a tisztább, a jobb felfelé, az alacsonyabb pedig lefelé vonzatik.

Ez a kiválasztási törvény mind a felfoghatatlan kicsinyben, mind az áttekinthetetlen nagyban érvényesíti a hatását, és nincs senki és semmi, aki és ami kivonhatná magát aló-

la. Tehát a testbeöltözés ennek egy állomása a fejlődés vonalán, hogy a hasonló a hasonlóval egyesülve, folyton jobb és tökéletesebb alakulást hozhasson létre.

Így ezek az alakulatok a fejlődés alacsonyabb rétegében nem bírnak az állandóság törvényébe belehelyezkedni, mivel felettébb tökéletlenek; de fokról-fokra hosszabb a fennmaradási lehetőségük aszerint, amennyi igazságot tartalmaznak.

A bűn miatt van, a halál, a bűn okozza ezt a gyorsabb lemorzsolódást, mert nincs, ami az örök jó törvényében megállhatna. A test is, mint a tévedések és bűnök által megfertőzött természetes erő, a beléje helyezett elvek mozgató hatása alatt él. És az élet lehetőségeiben nagy szabadsághoz jutva ezek az elvek kifejezésre jutnak a vágyakban, amelyeket a szellemnek felül kell bírálnia, át kell vizsgálnia. Hogy vajon az örök szellemi törvényekbe illeszkedő vágyainak és törekvéseinek kedveznek-e ezek a külsőben kifejezésre jutó vágyak, vagy éppen akadályai azoknak? Ha elég világos az áttekintőképessége, akkor meg tudja ítélni, és vagy elfogadja, vagy elveti ezeket a külsőben megnyilatkozó vágyakat.

Ha egyszer és mindenkorra leszámol velük, akkor ezek a vágyak elhálnak. Ha ellenben kielégíti őket, akkor megerősödnek, és ő az alacsony rétegek erőinek fogságába esik úgy is, mint ember, úgy is, mint szellem. Ezek az erők pedig kínzó szenvedélyekké, betegségekkel fajulnak, mert már a természet törvény korlátai nem védik a szellemet.

De ha az alsóbbrendű természetes réteg erőinek törekvéseit saját céljainak elérése érdekében a szellem leigázta, meghódította és átfőrt, akkor nemcsak a szellem éri el a célját, hanem a természet erői is emelkednek, és a szenvedés, amely ebből a harcból az időleges életre jutott, átalakul örömmé és boldog meglepődéssé.

Ez nem is lehet másképpen, mert a valóság régióiban mindig jobban és jobban önmagára talál a lélek, és otthonára lel ott, ahová a vágyai emelték, s hiány nélkül élvezzi ezt a bol-

dogságot; a salakos erők nem zavarják többé, mert lemaradtak a harcban, felégték a küzdelemben. Ez az önmagunkra-találás zavartalan békét nyújt, és még világosabb áttekintőképességet, azaz bölcsességet szül. Nagy képességek szabadulnak fel és bontakoznak ki a lélek rétegeiből, mert a szellem fényétől megtermékenyül az örökké alakulni és ténykedni kívánó egyénesült lélek, és ekkor a munkája már messze felülemelkedik a mulandóság törvényén és örök értékűt alkot, és abban boldog.

Azért mondom, hogy a földi élet öröme, fájdalom nem valódi, csak álmódott, a test képzetébe zárt szellemi álom. Ébredjete hát fel, gyermekeim, az egyetlen valóságra! Az élet Istenben van! Minden, ami Őrajta kívül van, csak utáncat, nem állandó. Minden elmúlik hamar, de Ő megmarad mindörökké és mindazok Vele, akik hittek az ő beszédének, az ő ígérétének.

25. A lélek áldozata Istennek.

1936. december 10.

Senki sem cselekedhetik többet, mint amennyire a képességei terjednek, a cselekedetek értékét azután az Isten mérlegével mérik le, az pedig csalhatatlan mérték. Azért fontosabb a jó Istennel szemben való kötelességünk elvégzése, mint az emberekkel szemben valóké. Az Úr azt mondta Júdásnak: *„Szegények mindenkor lesznek veletek, én azonban nem mindig leszek veletek, hogy a ti akaratotok és kívánságotok szerint cselekedhessetek velem, mert az én temetésemre cselekedte ezt velem.”* A drága kenetre értette ezt az Úr, amit magdalai Mária, a bűnös asszony az ő szívének hálájából és szeretetéből kívánt adni az Úrnak, s amit mint egy forró áldozatot akart az Úr lábához tenni.

A szegények mindenkor itt maradnak, akiken segíteni kell, mert azok elárvult gyámoltalanok, nyomorult vezeklői az életnek. *De más érzés az, ha a gazdag a szegénynek ad valamit, mintha a felfokozott szeretet és hála érzésében önmagáról megfeledkező odaadással közeledik ahhoz, Akinek a hódolatát*

akarja bemutatni; annak egyetlen jóleső tekintetével a boldogság egész áradata önti el a lelkét.

Aki ajándékozni akar, az azt azért teszi, mert önmagát akarja a másiknak, a nálánál sokkal nagyobbak a kegyeibe ajánlani, akitől vár valamit, talán nem többet, mint egyszer egy tekintetet, egy magához való fölemelést.

Ezt az érzést a megajándékozott szegénnyel szemben nem érezheti senki, mert ez a viszony kizárja ennek az érzésnek a lehetőségét. A szegénység olyan valami, amit senki sem kíván, ahonnan várni sohasem lehet semmit. A szegénység egy mélység, amely betöltésre és kiépítésre vár, hogy egyenlőségi állapot fejlődhessék a két lélek között; tehát a szegényt segíteni kell nehéz sorsa elviselésében.

Ajándékozni annak szokott az ember, akit magával egyenlő értékűnek vagy többnek tart. És minél többnek tartja, annál értékesebbet ad neki ajándékol, méghozzá alázatos tapintatossággal keresi az utat-módot, hogy tolakodásnak vagy előre megfontolt hivalkodásnak ne láttassék az ajándékozás. Tudja és érzi az ember, hogy ennek így kell lennie, mert az ilyen lélek szerint való ajándékozás az Úr előtt is kedves, az olyan ajándék t. i., amit a lélek ad a léleknek.

Tehát az igazi isteni szolgálatnak ilyennek kell lennie, ilyen drága kenetnek, a lelkünk igaz és szent odaadásának Isten ügyének szolgálatában. Abból minden számításnak, minden emberi kicsinyességnek és minden kényszernek hiányoznia kell.

A szegényeket — akik eltékozolták vagy meg sem szerezték a lelki értékeket, akik az értük való munkálkodást, mint fárasztó kötelességet úgyis folyton elének állítják — ki sem kerülhetjük. De amikor az Urat megismerjük, mint az élet nagy Királyát, akkor az Ővele való találkozással az önmagunknak és mulandó életünknek mint egyetlen értéknek odaajándékozását legfőbb örömünknek kell éreznünk, s Ő azt szívesen is fogadja, és többnek tekinti áldozatnál is.

26. „Ne ítéld, hogy ne ítéltessél!”

1936. december 17.

Az ember sohasem törhet pálcát felebarátja felett semiben és semmikor, mert az Isten kegyelmének hordozói nem a ferdén beállított emberi igazság, hanem az isteni igazság szerint bírálják meg a lelki dolgainkat. És még soha senki nem akadt fenn azokon az elrendezéseken, amelyeket ők intéznek el, mert mindenki a saját törvénye szerint ítéltetik meg, amíg a végső szó el nem hangzik az örökkévaló Isten ítélőszékéből. A végső szó pedig megfellebbezhetetlen.

Azért munkálkodunk, azért fáradunk a szeretet törvényében, hogy minél többen megértsék az Isten hívó szavát a kegyelem elfogadására. Mert akik kegyelemben vannak, azok az Istenben vannak, és azoknak békességük van a törvénytől. Mert jóllehet a törvény az embernek adatott, az ember megtartására, de a kegyelem a törvény merevségét enyhíti, módosítja, segítséget nyújt, felemel, megtisztítja, megvilágosítja az ember lelkét, és átemeli a mélységek felett.

Mert ki az, akit a törvény el nem marasztal? Ki az, aki megállhat a törvény igazsága előtt a maga emberi tökéletlenségében? Mindenkinek kell a kegyelem enyhülete, a szeretet elnézése, a bűnnek bocsánata, tévedéseinek helyreigazítása, mert ki az, aki nem téved?! A tévedés a tökéletlenség folyománya. Aki téved és tévedését belátja, az megigazulhat, de aki téved, és nem látja be, az megmarad tévelygéseinek útvesztőjében, mert senkit sem lehet erőszakkal kivezetni, amíg azt hiszi, hogy a helyes úton jár.

Így mindenkinek rá kell ébrednie a valóságra, az igazságra. Az igazság nem mindig az, amit igazságnak hiszünk, hanem az a valóság, amely az emberek és világaik sorsát alakítja. Bár úgy látszik, hogy van egy magas, és egy alacsony igazság, van egy sötét, és egy világos igazság, van egy igazsága a szegénynek, és van egy igazsága a gazdagnak.

Azonban ez csak látszat. A valóság az, ami a kettő között van. Mert az ellentéteknek el kell simulniuk, ki kell egyenlítődniük, és ez a kiegyenlítő hatalom a kegyelem. Mert aki egyszer vétkezett, az sohasem lehet büntelen, tiszta, mert a bűn elkülönítette őt, a bűn odaállt a vétkező és a tisztaság közé. Tehát a törvény a bűnös ember korlátja. A szegény akármit csinál, sem lehet gazdag, mert tény az, hogy a semmiből valamit nem állíthat elő. Azért a különböző állapotok különböző részletigazságai ütköznek a törvénybe.

A kegyelem meghagyja a törvényt, de átsegíti a bűnöst a törvény korlátai felett. **Mert mi a kegyelem? Isten szeretetének közlése a bukottakkal.** Nem lehet csupán szeretettel visszatéríteni a tévelygőt, hiszen Isten is módot ad neki a helyes és igaz megismerésére a tapasztalatok útján.

Azért ne ítélkezzék az ember senki felett, mert ugyanazzal az ítélettel ítéltetik meg, amellyel ő ítélte másokat. Ez a törvény igazsága, és valaki az igazságra apellál, ugyanaz az igazság őt is terheli. Ez a teher pedig hordozásra vár. *Én mindig a kegyelmet hangoztatom a törvény igazsága ellenében, mert az Úrtól vettem az ígéretet, hogy ezt a munkát megsegíti és megáldja. A kegyelem az én vesszőm, az én dorgálásom.*

Mindenki, aki az Isten ígéretének beteljesedését várja, a kegyelem világába siet, megtér, és életének napjaiban nemcsak szóval, hanem tettekkel is bizonyosságot tesz azokról az igazságokról, melyeket elfogadott és magáénak vall.

*** 1937 ***

1. A szeretet szerepe a szellemi fejlődés munkájában.

1937. január 7.

Szeretettel legyetek egymás iránt itt a mulandó életben, hogy amikor eljön a nagy leszámolás ideje, akkor is örömtök legyen, amikor találkoztok. De ez a szeretet ne maradjon meg a test és vér láncolatánál, hanem ez a szellem, a lélek egymásra találásának folyton megújuló öröme legyen, mely bennetek már megkezdődött.

Azért ne maradjatok meg a föld állapotainál, hanem keressétek együtt az odafönt-valókat, foglalkozzatok azokkal, amelyeket az Isten gondviselése felőletek elvégzett, mielőtt arról tudtatok volna.

A szeretet Isten akarata, és ha egymást szeretitek, akkor megértettétek és követitek az ő akaratát. Ezt a szeretetet fel kell duzzasztani, hogy kifejlődjék belőle a mennyei élet levegőjének befogadó szerve a lélekben, és akkor ez a szeretet nem vész el a sírnál, hanem összeköti a végtelenségben is a lelketeket. Ez a szeretet, mint egy kifeszített háló határolja körül a boldogság világait, és teremt új életlehetőségeket még azok számára is, akik még lent vannak a sötét és rideg életekben.

Mert mi célja volna a szenvedéseiteknek itt, vagy bárhol, ha nem az, hogy időről-időre lemerülve a bűnök és tévelygések rengetegébe, a megszerzett szeretet magvacskáit elhintésétek azok lelkében, akik még nem képesek önmagukból ilyen érzéseket kitermelni?! Ezeknek is szükségük van a megújulásra, a megtérésre és megtisztulásra, azért ezeknek alkalmat kell adni, hogy megismerhessék a szeretetet. Ez a vágy, ez a meggyőződés hatja át mindazokat a lelkeket, akik munkát vállalnak az igazságtalanság világaiban.

Ha ez olyan könnyen, minden áldozat és szenvedés nélkül menne, akkor nem járna vele olyan nagy áldás, akkor ez nem jelentene mást, mint a tettvágytól duzzadó szellemek kalandos kirándulásait. Nem, ez nem kirándulás. Ez nem emberi, sőt még csak nem is szellemi elgondolás szerint végbemenő program az életfejlesztő úton. Az Isten tervébe felvett nagy és szent feladat ez, amelyre nagy felkészültséggel, hittel és áldozatos szeretettel lehet és szabad csak vállalkozni. Mert aki ebben az elrontott, téves irányú áramlatban a maga erejével akar megállani, vagy csak hiszi is, hogy benne megállhat, azt rögtön elsodorja a bűn áradata. Az ki sem csomagolhatja a lelki kincseit, s már örül, hogyha csak a pusztá lelkét megmentheti.

Mert az ellentét nem ismer tréfát, az tudja, hogy halálosan komoly az a párbaj, amelyben a harcot a végkiemerülésig folytatja. Az tudja, hogy a földi embernek minden megmozdulása, amellyel nem az ő célját szolgálja, egy-egy veszteség, amellyel komolyan kell számolnia. Így minden lélek gyanús neki, akiben igazságot kereső és igazságra törekvő érzések és vágyak lappanganak és kibontakozásra készülnek.

Ezért sokszor még az érzések csirájában igyekszik elnyomni a jót, hogy azok irányt változtassanak. S ő a fejlődő és fejlettebb lelkek eredményeit a maga céljainak szolgálatába állíthassa. Ezt a harcot állni kell lemondással, béketűréssel, hogy amikor az ellentét elfárad, azt az időt kihasználva elhíthessük a jót és igazat. Hogy amikor kikel egy általunk nem ismert jövő korszakban, akkor eredményt mutathasson fel az a lélek is, aki már akkor szintén szenvedett a vágytól a jobb, igazabb élet után. De hogy ezt elérhesse, annak is le kell győznie önmagát, annak is áldoznia kell a szeretet oltárán. Annak is szembe kell magát találnia mindazokkal az akadályokkal, amelyeket valaha ő állított a jó és igaz érvényesülése elé, hogy lerombolhassa azokat egyszer és mindenkorra önmagában, az önmaga által alkotott világban. Mert minden parány, ami az igazságnak ellene állt, akadályul szolgál a haladás útján.

De akármilyen szenvedésteljes, akármilyen keserves is a megismerésben lévő emberlélek útja a földön, mégis szép. Mégis boldogságra, reménységre jogosító, mert már kifelé halad a rengetegből. S előtte világosodik az út, tisztul a látóhatár. Ritkulnak a veszélyek, növekszik az erő, szaporodik a tudás és ismeret. És mindig nagyobb és nagyobb a lélek önmagára-találása s föleszmélése arra a nagy igazságra, hogy Isten mennyire belefolyik az ő kegyelmével és szeretetével az egyén életébe. Mennyire nem hagyja magára a megtérésre, javulásra megérett lelkeket, milyen gyöngéd gondoskodással vezeti át a veszélyes szakadékokon, s milyen jó, hogy a jövő rejtve marad az ember előtt! Így lassan-lassan megtanul hinni az Isten gondviselő szeretetében, rábízta magát és megtanul bízni, hinni és várni, megtanul békén túrni, míg a vihar elül. Nem türelmetlenkedik, nem akar ellenállni annak, amit felőle elrendelt az isteni végzet, és így lassan, észrevétlenül elkészül arra a boldogságra, amit Isten elejétől fogva neki akart ajándékozni.

2. A „Névtelen szellem” munkálkodásának jövendő célja.

1937. január 21.

Minden csak munkával és célirányos kezeléssel hoz gyümölcsöt. Vadon csak a gaz terem, s a csalán, amely úton-útfélen megnő. Ennek nincs ellensége, mert nincs ami megegye, maró-szűrős levelei biztosítják a fennmaradását, mert tőle nincs mit elvenni. De az értékesebb palánta csak úgy marad meg, ha körülkerítik, óvják, védik, s a gasztól tisztogatják.

Így kell védeni és ápolni azt a lélekpálántát is, akin keresztül a túlvilág felsőbbrendű természete hoz virágot. Nem szabad elvenni előle a napot, sem az ég harmatját. Hanem - éppen úgy, mint a nemes növénynél, ha az időjárás száraz - akkor esővíz helyett földi, mesterséges öntözéssel kell a gyökeket táplálni, hogy a növény el ne satnyuljon, és a kellő időben meg hozza a maga virágját. És tápláló magot teremjen, míg a

nyár tart, mert az éjszakák hosszabbak és hűvösebbek kezdenek lenni, a reggelek borúsak, az őszi lombhullató ideje közeledik. S ilyenkor már minden gondos kertész a jól fűthető üvegházba viszi az értékes virágokat.

Én is így igyekeztem, hogy mire eljön a kétséges idő, amikor egy életre megáll a fejlődés ideje, **már minden eredmény betakarítva maradjon itt a földön a szívekben, a lelkekben, a könyvekben, hogy akik utánatok jönnek, azok ezeken a nyomokon próbáljanak haladni**, és ezeken az utakon mindazokkal, akik velünk együtt egy érzésben vannak, együtt munkálkodhassunk azoknak lelkén, akik az írások nyomán velünk hasonulnak.

Hiszen mi nem a jelen kezdetleges eredményeiért dolgozunk, hanem a jövőért, azért a jövőért, amely csak kis részben látható ebben a világban, a nagyobb részben a láthatatlan világ eseményeit formálja, alakítja. Tehát nem közömbös, hogy Isten terveit szerint-e, vagy a tévelygés szellemeinek hibás elgondolása szerint. Aki ebben az irányításban, ebben a vezetésben munkát vállalt, annak mindvégig hűen ki kell tartania az alázatosságban, a szelídségben, szerénységben, türelemben, önmegtartóztatásban, békességtűrésben. És csendességben kell várnia az Úr irányító szavát.

Mert nem mindig a mennydörgésben szól az Úr Lelke az emberhez, nem mindig a nagy eseményekben próbálja az Úr azokat, akiket Magának választ, hanem a kicsiny, jelentéktelennek látszó dolgokban tartóztatja fel az Úr szava az ember lelkét. Akik a nagy próbákat a nagy eseményekben várják, és nagy nekikészüléssel igyekeznek eléje ezeknek, azok az útjukban keresztbe állított szalmaszálon buknak el, mert a felkészültségük hiányos volt.

Persze, ilyenkor mindig a szalmaszál, meg a gabonát betakarító szekér a hibás. Pedig a takarodó szekér dolgozó munkása is az Úrnak dolgozik, de nem felelhet minden szalmaszálért. Így mi sem állítjuk, hogy mindenki részére kielégítő és

vigasztaló igazságot hirdetünk, mert az igazság, ha már az ember részére kedvező, akkor már nem is tiszta, színigazság az.

3. Szabadság és szeretet a lélek fejlesztő tényezői.

1937. február 4.

Szabadságra is szükség van ahhoz, hogy a lélek valami jót, valami szépet tudjon önmagából kihozni, mert az agyonnyomorított lepke szárnyáról is lekopik a szín, a ragyogás. Mindennek a maga természetében kell megnyilatkoznia, azért mindent csak a belsőben felszívott lelki táplálék alakíthat át szebbé, jobbbá, igazabbá, tisztábbá, de semmi esetre sem mássá.

Aki a maga képére akarja a más lelkét formálni, az nem Isten akarata szerint cselekszik, mert Isten sem akarja azt, hogy teremtményei az ő másolatai legyenek, de azt igen, hogy az irányítást Tőle várják, és akkor a szellemek csodálatos, színes sokféleségében tündökölve, s együtt, egymásba kapcsolódva a szereteten keresztül az összességben az Isten képe tükröződik vissza. Azért aki Istentől veszi az irányítást, az a maga lelkének színeivel, világosságával beleilleszkedik az összesség életébe, és tartalmával mindenkor kiegészíti azt. Mert a szeretet alkalmazkodó rugalmasságával beleilleszkedik, s a hiányokat pótolja, a kiszögélő sarkokat lecsiszolja, s így termékennyé teszi a mennyeiek részére azt a részt, amelyhez őt kapcsolták.

Sohasem a nagy viharok azok, amelyek maradandó nyomokat hagynak vissza, hanem a szeretetnek kiegyenlítő, szinte észrevétlenül cselekvő munkája az, ami gyógyít, kiengeztel, nevel és eredményeket terem a jövő számára.

Ezt a szeretetet megbilincselni, tétlenségre kárhozthatni, vagy befogni a testi önző érdekek szekerébe, vagy éppen a testiség szolgálatába állítani bűn. Vele visszaélni, ezt kijátszani, megtéveszteni, megcsalni: rombolás Isten templomában, és ezt nem cselekedheti büntetés nélkül senki. Akinek ilyen folt van a lelkén, az terhesebb, mint a háború okozta szenvedések követ-

kezményei. Mert ezeket könnyebb pótolni, míg annak csak sok sivár vándorlás után lehet jóvátennie, mivel azt, akivel ez a tartozás fennáll, csak sok sivár vándorlás után lehet újra megtalálnia.

A lelkekben félelmet és bizalmatlanságot kelteni annyi, mint elzárni magunk előtt az enyhet nyújtó békesség világát. Az Isten megadja időről-időre a próbáit minden léleknek. Ha a lélek felszedi belőlük a jót, az az övé marad, de ha rosszat ad a jó helyébe, akkor a saját természetének termékeivel találkozik, mert Isten minden lélektől számon kéri azokat a javakat, amelyeket neki juttatott.

4. Néhány szó a médiumitásról.

1937. március 4.

Minden ember lehet médium, a saját szellemi rétegében felszedhet és leadhat olyan bizonyságokat, amik föltétlenül igazak. Ilyenek az álomlátások, az előre megérzések; de ki merné állítani, hogy minden álom valóságot tartalmaz és minden előérzet pontos? Ahhoz, hogy valaki igazi médium legyen, mind lelkileg, mind testileg nagy előkészítés szükséges. Lelkileg a belső tisztánlátás, a saját énjében elfogulatlan ítélőképesség, felelősségérzet, fejlett igazságérzet, nagy alázatosság és szeretet. Testileg pedig bizonyos fokú fluidáris tisztaság. Nyugodt és békességes alaptermészet és passzív, könnyen befolyásolható, elfogadásra kész, delejességgel töltött idegszféra; ha ezek a kellékek megvannak, akkor a szellem könnyen félreállítható.

Ezek azonban annyira ritkán találhatók együtt, hogy igen nehéz azt mondani valakire, hogy bátran gyakorolhatja a médiumi munkát. Mert ha ezek a kellékek valamennyire harmóniában vannak is, akkor sem bizonyos, hogy minden tekintetben kifogástalan eredményt fogunk elérni, mert az eshetőségek oly sokoldalú elhajlásra, testi és lelki elfajulásra nyitnak utat, hogy csak a jóban és igazban előre haladott fejlettségű

lelkek tudnak igazán értékes eredményeket elérni, olyanokat is, amelyek a halál után is értékek maradnak részére.

Nem is említem még a megszálltság és elhíttetés veszedelmét, mely ezen az úton teljesen értékteleenné teszi az emberi életet.

5. Az örökkévaló és a mulandó viszonya egymáshoz.

1937. március 18.

A tökéletlen emberlélektől csak tökéletlen eredményeket lehet várni; hiábavaló reménykedés lenne másra számítani; azért a bölcs isteni Gondviselés úgy rendezte be a földi világot, hogy mindennek csak utánezata, mulandó képe legyen itt.

Az ember is a maga személyében énjének csak kicsiny hányadát mutatja meg a külső világban, a belső én gazdagsága pedig mint erőtartály, mint a jó és rossz felhalmozott raktára szerepel a ténykedő én mögött. Ezért olyan nehéz kiismerni a földi ember énjét, és ezért nem lehet elhamarkodott ítéletet mondania az embernek felebarátja felett, mert még önmagát sem ismerheti, amíg meg nem próbáltatott.

A próbák mutatják meg mindig, ki mennyit ér. A próbák eredményeit viszi magával az ember a szellemvilág igazságosztó törvényébe, és ezeket váltja át számára valósággá abban az állapotban, amelyet a szellem teljes egész valójában él végig. Itt mindent összegeznek, mindent átminősítenek azok az erők, amelyek az élet valódi formáit és állapotait teremtik meg.

A földi élet csak átálmodott időleges káprázata a szellemnek, melyet tanulás és tapasztalatszerzés céljából oszt ki a végzet a javulni vágyó lelkeknek. Szerepek ezek, mint a valódi élet formáinak a földön való megjátszásai. Mikor azután kinek-kinek lemúlik a reá bízott feladata, az elmondani-, vagy cselekednivalója, akkor a nagy Rendező visszahívja a színpalak mögé, hogy az ő valódi értéke szerint élhesse tovább az életet. Ha

jól megjátszotta szerepét, nagyobb jutalommal, ha rosszul felelt meg a reábízott szerepnek, akkor dorgálással, szegénységgel és nélkülözéssel kell készülnie az újabb szerepre. Mert ha a mulandóban nem tudja az élet kívánalmait szerint betölteni azt a helyet, ahová őt a végzet, a Rendező beosztotta, akkor az örökkévalóságban még kevésbé tud megfelelni.

A mulandó élet minden boldogsága, dicsősége, minden nagyszerű eredménye — akár a jóban, akár a rosszban érte azt el — összeomlik, ehervad, porrá lesz, az enyészet törvénye nem állja a rögzítést.

Legyen a mi Urunknak, Teremtőnknek hála ezért is, hogy ez így van, mert boldogan ujjong fel a lélek, hogy nem örök a szenvedés, nem maradandó a fájdalom, a gyötrelem, hanem az élet romboló és építő áradata magával viszi a szenvedést és fájdalmat, hogy a következő alakulatban az öröm virágait ültesse el helyette.

Mi lenne, ha az ember tévedéseinek eredményeit végig kellene hurcolnia az örökkévalóságban?! Mi lenne, ha a gonosz hazugságaiból felépített paloták romba nem dőlnének? Sohasem épülhetne fel az igazság temploma!

Elrendezett törvénye ez a földi életnek, hogy az embernek meg kell halnia. Csírázik, levelezik, virágzik, magot hoz; azután elszárad, meghal. De az élet értékét, a lélek tapasztalatait magával viszi, hogy ezekből tanulva, okulva bölcsébbé, jobbá, igazabbá legyen, hogy a magasabb rendű, tisztább, igazabb élet létfeltételeinek megfelelő erőket vihessen át a szellemvilágba.

6. Istennek minden étellel céljai vannak.

1937. április 8.

Mindig a lélek természetétől függ, hogy ki hogyan fogja föl az életet. A könnyelmű lélekből hiányzik a teljes átgondolási képesség. Mert nem mindig a hit békéje a könnyen bele nyugvás, hanem a bölcsesség hiánya, valamint nem mindig a hitetlenség az, ami az aggodalmakat felfokozza, hanem az ember tökéletlenségére való feleszmélés, a hiányos ismeret és tájékozatlanság. Persze mindebben része van és mindenesetre nagy befolyása az idegszféra különböző állapotainak is.

Istennek céljai vannak minden étellel, mert aki a földön megszülethetik, abban a lélekből már kell lennie bizonyos mennyiségű jónak, vagyis olyan értéknek, amelynek az Isten törvénye érvényt szerez. De éppen az itt a nagy próba, hogy az élet adottságai kiváltják a lélek mélyén szunnyadó rosszat is, ami a jónak érvényesülését igyekszik megakadályozni. **A testetöltött szellem mindig ebben bukik el. Nem abban, amit nem tud, amit nem ismer, hanem mindig abban, amit már ismer, amit értékelni tud.** Ezért nem mondhatja senki, hogy nem tudta, hogy vétkeznek.

A megismert jó betöltetlenül maradva sokkal kínzóbb vágyat ébreszt a lélekből azok után az eredmények után, amelyek mint kizárólagos lehetőségek enyhülethez juttathatnak volna a szellemet.

Tehát maga a bűn fonja meg azokat a szeges ostorokat, amelyek a bűnözőt korbácsolják, s amelyek a sorsokat annyira elviselhetetlenné teszik. Mert ha a tévedés megtörtént, és a lélek ferde irányban fejt ki erőket, akkor azzal, hogy a fejlemények következtében kénytelen belátni tévedését, még nem változott meg a rossz eredménye. Csupán annyi haszna van belőle, hogy nem torlaszolja el maga előtt egészen az utat, és még idejében elmenekülhet, mielőtt a következményekkel csordultig nincs a pohár. De beismeréssel eljuthat a megismeréshez, hogy hogyan lett volna helyesebb. És ha elég alázatosság van a lé-

lekben, nemcsak újrakezdheti, hanem a rosszat fogyasztva egyidejűleg feldolgozhatja és átcsoportosíthatja a jóba. Ez már nagy és boldogító eredménnyel gazdagítja az életet.

Azért nagy értékű ez az eredmény, mert óriási előnyökhöz juttatja a tudat különböző rétegeiben elhelyezkedett szellemet. Nem áltathatja önmagát semmivel, hanem egyenesen szembenéz önmagával, és ez világos és tiszta ítélőképességet fejleszt az értelemben. Alsóbb természetével szemben nagyobb ellenállást tud kifejteni, és így hihetetlen nagy haladást érhet el egy élet alatt.

Azért az Úr az ilyen megtért léleknek nagyon sokat megbocsát, s igen nagy, hatalmas kedvezményeket nyújt további haladásához úgyannyira, hogy olyan lelki, sőt még testi átalakulások is jöhetnek létre, amelyekről nem is álmodott volna. Ezekhez a megtértekhez jutnak el azok a nagy ajándékok, amelyekről Ő megemlékezik.

De persze ezeket az Úr az ő kegyelméből adja, és nem úgy ígéri, mint érdemszerinti, jogos eredményt, hanem mint az ő szeretetét bizonyító ajándékát.

Azért kell az embernek idejében megtérnie bűneiből, míg felette a törvény erőt nem nyert, míg fel van függesztve a bűnök következményeinek reázuhanása. Mert ha a csapások elkezdődnek, akkor azok már a földre is sújtják, s akkor már késő a megtérni akarás.

Legtöbbnyire a gőg és hiúság az, ami az ember lelkét annyira elhomályosítja, hogy már a világos igazságot sem képes tisztán látni, és az ilyen lélek belezuhan a bűnök örvénylő forgatagába, hogy alásodorja a mélybe, a halálba.

Azért állunk itt őrt a Krisztus igéje mellett, hogy akinek lelkében csak egyszer is visszhangot keltett az isteni igaz és jó, azt el ne csalhassa a sátán, hanem megmenthessük a veszedelemtől, míg nem késő. Most még világos van, ragyog az igazság napja, de már sötét árnyékot vetnek a hatalomra jutott tévedések, amelyek hasonlítanak az igazsághoz, de mégsem

azok, mert nem Istentől valók. Esmék születnek, amelyek fél-revezetik azokat, akik csak azért küldettek testbe az utolsó időkben, hogy szabad akaratukból válasszák az üdvöt, vagy a halált. S ha nincs a lélekben annyi tartalom, hogy az még egyszer a felszínre vesse őt, akkor már többé nem juthat testhez. Ha pedig a hullámzó életfolyamban csak alámerül, de újra föl-emeli az élet törvénye, akkor megint próbálkozik, de mindig kisebb eséllyel arra, hogy a megmentésére adott kegyelemhez nyúljon.

Azért megtérni mindenből, s az igazság világosságában összegyűjteni: ez legyen a törekvésetek! Ezt hirdessétek, ezt cselekedjétek, és éltek a mi Atyánk házában!

7. Ne higgyetek a csillogó káprázatoknak!

1937. április 15.

A harcok, háborúk, viaskodások megfárasztják a lelket, és mégis nehéz az embernek megmagyarázni, hogy hagyjon fel a bűnnel és bűnös törekvéseivel. Az élet zavaros káoszában mégis vágyainak teljesedéséről álmodik, mert azt hiszi, hogy a nagy összekuszáltságban megtalálhatja azt, ami a lelkét kielégíti és a szívét boldoggá teheti. Régi, csalfa ígérete ez a sátánnak!

De dacára annak, hogy mindenki csalódik, és mindenki kifosztva igyekszik menekülni a rossz következmények elől, mégis mindenki azzal a reménnyel kezdi meg a bűnözést, hogy ha senkinek sem sikerült is, de neki okvetlenül sikerülni fog a szerencse madarát elfogni. Ez az az östévedés, amelyet csak a sok keserű csalódás és terhes szenvedés képes kiirtani az ember lelkéből.

Ameddig ezek a csillogó káprázatok tartják fogva a lelket, addig még csak reménykedni sem lehet abban, hogy megmenthessük. Az ilyentől még távol van a kibontakozás lehetősége. Tehát szükséges a szenvedés, a fájdalom a földön a káprázat fátyolába burkolt emberlélek részére, hogy a tévelygések és bűnök szötte csalóka csillogás elhomályosodjék, és a

józan tájékozódó képesség léphessen előtérbe. Amellyel a lélek az igazság értékét fölismerve megfékezze az igazságtalan felé hajló lelki törekvéseit, vágyait, és ha kínosan és nehezen is, megtanulja a megismert jót és igazat az életében érvényre juttatni.

Ez napról-napra áldozatot követel, és az embernek mindig önmagát kell megtagadnia, hogy az igazság törvényének vezető és irányító szerepet biztosítson az életében. Mégpedig nemcsak azokban az esetekben, amelyek a mások felett való ítélkezést teszik szükségessé, hanem elsősorban a maga elgondolásaiban és cselekedeteiben. Amikor választhat a jó és rossz között, amikor függetlenül, minden gátló akadály nélkül, szabadon választhat, akkor megy végbe az ember lelkében az önmaga kárhoztatása, vagy felszabadulása.

Ugyanis minden lélek az önmaga által megrögzített törvény hatalma alatt áll. Akarod, hogy igazságos és méltányos elbánásban részesülj? Cselekedjél te is ezen a módon, és elnyered azt!

Minden, amit az ember nem rögzített meg magának, a valóságban eltűnik előle, mint a reggeli köd. Így eltűnik az ember életéből, jövőjéből a szeretet, a megértés, a békesség, a megnyugvás, a siker, ha nem rögzítette meg az igazság törvényében azokat a lehetőségeket, amelyek ezeket vonzzák.

A javakat csak egyszer lehet elvenni, mint ahogyan csak egyszer lehet szabadon választani is. Nem értem ezt egyetlen esetre, hanem egy földi életre. T. i. egy-egy földi élet alatt vannak bizonyos lehetőségek adva a választásra. De ha valaki kihasználja a földi élet adott alkalmait, és hamar megtölti a mérleg serpenyőjét, akkor hamarabb fejezi be az életét is, mint amennyit erre a kegyelemtől kapott. Azután hosszú, sivár tünődés következik, miközben vágyaitól szenvedve rájön a lélek, hogy nem jól választotta a megvalósítás módját.

Azért van a sok rossz, a meg nem értés, mert a jó nem tudja meggátolni a rossz áradatát az egyes emberi sorsokban.

De ha valaki ezeket hittel és bizalommal szenvedí végig, ezek is elsimulnak, s nemcsak hogy elfogynak, hanem a hit és az Istenbe vetett bizalom nem engedi azokat olyan tág mederbe. Az életből később sorra kiszorúlnak, és ezzel egy más beáramlásnak jut hatóerő az életben, és minden megváltozik.

8. Örök és múltó kapcsolatok.

(Lajos szellem.)

1937. április 29.

A szeretet nem múlik el soha. Ami igaz, ami a lélek mélyéről fakad, ami nyomot hagy, azt nem a föld adja, az nem múltó érték, az valóság, és ez: a szeretet.

A szeretet itt a mi világunkban már a maga tökéletes formájában mutatkozik meg; mert minden szeretet nagy és drága érték, de ki kell állnia a próbákat. Amelyik a próbákon elkopik vagy elváltozik, az csak utánczata a szeretetnek, — mert ilyen is van.

A lélek sokszor elfárad a várakozásban, a folyton való adakozásban. Mert hiába mondja valaki, hogy egyformán emelkedett lélekkel tudja várni azt az időt, amikor a gyümölcs megéri. Erre senki sem képes a vele született gyengesége, gyarlósága, egyszóval emberi természete folytán, amelylyel a föld törvényének hatalmához van kapcsolódva.

Ez a kapocs az önzés, a türelmetlenség, a bizonytalanság, az eshetőségek, a hányattatások tudata. Hány ember lelkét kötözi ez le! Hányan választják inkább a biztos rosszat, mint a bizonytalan jót, mert nincs elég lelki erejük kivárni az eredményt. És ha tudná az ember a jövendőt, ha látná, hogy minden jó és igaz törekvése dacára sem érheti el azt az eredményt, amelynek érdekében mindent feláldozott, mindent odaadott, vajon volna-e kedve reménytelenül tovább áldozni és fáradni?

Pedig ha az ember látná, hogy valójában semmi sem esik hiába, ami jó és igaz volt, akkor nagyobb lendülettel látna

hozzá a munkájához. Mert előre érezné azt a bizonyosságot kibontakozni, amely lelki elhatározottságában gyökeredzik meg, és az emberi élet hullámvázában azzal az erővel fejlődik naggyá, amellyel az ember a maga részére megvalósítja azt.

Ha az ember beletekinthetne a dolgok mélyére, és láthatná a jó és rossz, küzdelmét egymással, bizony több bizonyossággal állhatna szembe a saját sorsával is. Mindennek megvan a maga terhe, ami egy helyhez, egy igazsághoz kötözi a szellemet. Sokszor csak a hiúság egy árnyalata az, ami eltéríti az egybecsendülő szót. Egy kicsiny önteltség, egy kis keménység megtöri az egyöntetű munkát, és meghíúsítja az eredményt.

Követőkre mindig talál még a tévelygő is, mert ha a jónak látszatát tetszetősen tudja valaki kidolgozni, akkor a kisebb értelmű és fejlettebb érzelmű szellemcsoportok közt talál olyanokra, akiknek véleménye kedvez az ő céljainak egészen addig, míg apróbb bomlások után ellentét nem áll elő közöttük.

9. A különböző fajta médiumítások.

1937. április 29.

A médiumításon keresztül szűrődő szellem egyénisége lehet teljesen hasonló, és lehet teljesen eltérő a látszat szerint, mert ahogyan a médium énjében változás áll be a kapcsolódás által, úgy a szellem énjében is ugyanaz megy végbe. Azaz a ti elgondolásotok szerint majdnem elbódul a sok idegen érzés és gondolat reázuhanásától, ami pillanatnyira megzavarja az ön-maga érzéseit is. Azért sokszor hosszú időre van szükség, hogy kialakuljon a szellem érzése és gondolata a médiumban, és bizony sokszor a legnagyobb akaratmegfeszítéssel sem képes bizonyos dolgokra emlékezni, főképpen nevekre. Azonban vannak a szellemeknek más ismertető jelek is, amelyekről időről-időre szellemazonossági bizonyítékokat lehet szerezni.

Nagyon eltéveszti az a spiritista a célt, aki minden egyes esetben a szellem azonosságáról akar meggyőződni. Ezzel igen messzemenő visszaélések is történnek a nagy akarno-

kok, a mindenáron „médiumizálni” akarók részéről; de az már úgy van, hogy ha van valami értékes, annak leghamarább akad utánczata.

Az igazi médiumi képesség vele születik az emberrel. A lélek és test összekapcsolódásánál keletkező sima fluidréteg az, ami az embernek az álombeli idejében átélt tapasztalatait rögzíthető módon felveszi, és a testi tudat számára is hozzáférhetővé teszi. Ha ez a fluidréteg nyugodt és békés, akkor bizonyos átmenetet képez az álom és ébrenlét állapota között, ahol a szellem adott alkalmakkor szívesen időzik. Ez a fluidréteg az életerő tartályát képezi, és az életszalag nyújthatósága ennek az állapotától függ.

A delejezéssel ez felduzzad és bőségesen ellátja a szervezetet életdelejjel. Ezt tehát lehet megduzzasztani és meghervasztani. A sok zűrzavar, izgalom, fájdalom elkopatja, kiéli ezt a tartályt.

De vannak, akiknek ilyen tartályuk nincs, hanem csak a lélek belső tevékeny természete hatja át az idegszférát, amely delejezés folytán érzékenyvé válik a gondolatok és érzések átvételére. Ennek sok-sok árnyalata van, mert amíg a tartállyal bíró fluidtestek extatikus, szomnambul, látó, halló, gondolatokra érzékeny, átalakulásra alkalmas gépies médiumitást produkálnak, addig a tevékeny idegszférán átütő lelki szervek fejlődésével a sugalmazott érzékenyek különböző fokozatai szereznek a médiumi képesség sokfélesége jut kifejezésre.

Olyan ez, mint a fényesebb és homályosabb tükörlap. A szellem ott áll, és mégis igen kicsiny hányadát lehet csak tisztán kivenni. De ha egy kicsit is ráismertek, és felismeritek az azonosságát, akkor ez nyeresége a földi életnek, ahol minden csak a terhes anyagon keresztül tud érvényesülni.

A fizikai erők tömörülésére alkalmas egyének is nagyon jó és hasznos munkát végezhetnek, mert a velük egyszerű szellemekkel sok meggyőződést nyújthatnak, de tévedés volna azok bölcsességét követni.

1937. május 13.

A médium lelke nem mindig egyformán nyugodt és fénylőn tükröző felület, és nem mindig egyenletes a szellem ráhatása a médiumra. Vannak hullámzások, melyek a magasba emelik, majd a mélypontra zuhan alá, és vannak egyenletes befolyásolási lehetőségek.

Ezeket mind figyelembe kell venni, mert csak így tudunk rendes képet alkotni mind mi, mind ti emberek arról, ami előttünk és előttetek van. Azért kell nektek figyelnetek, nekünk pedig vigyáznunk, hogy nagyobb kisiklás ne jöhessen létre. Nem is minden szellem képes megnyilatkozni a médiumon keresztül, mert elveszti a talajt a lába alól, s megzavarodik. Csak a nagyon mély, rögzített állapotban lévő szenvedő, vagy valami nagy fellelkessedtség vagy igen nagy szeretet hatása alatt álló szellem tud ismeretlen médiumon keresztül úgy megnyilatkozni, hogy az énjének teljesen felismerhető vonásai tükröződhetnek vissza.

Ezért nem jó a médiumon keresztül minden esetben meggyőződéseket kieroszakolni, mert lehetséges, hogy az ember ebbeli igyekezetével eltéríti a szellemet attól a gondolatkörtől, amelyet magában erősen kialakított, s amelynek erejével önmagától több meggyőződést tud nyújtani az ő körülírásaiban, mint ha kérdésekkel ostromolják, és oly dolgokra terelik a figyelmét, amelyeket vagy régen elfeledett, vagy a médium énjében nem találja fel hozzájuk a kapcsolatot, és azért megzavarodik.

Innen van, hogy csak bizonyos százalékig tud kialakulni a két lélek egybeolvadásában az a valaki, akit hallani vágytok, vagy ha kialakul is, éppen csak hasonlít. Hiszen az álmodó is sokszor másként látja a dolgokat, mint ahogyan azok valójában vannak, azért az az ő részére mégis valóság.

Akinek a jó Isten meggyőződést adott, az legyen megelégedett, és higgyen. Aki még nem kapott, az imádkozzék érte, és várja, hogy kaphasson. De számoljon azzal, hogy min-

dig lehetséges a tévedés, még ott is, ahol a legmegbízhatóbb forrásból merít a földi ember, mert a legjobb akarat mellett is előfordulhat félreértés mind a szellemek, mind az emberek részéről, és a felszabadult médiumi lélek részéről is. Azokat az igazságokat, amelyeket mint kész formákat a bedolgozott médium lelkén keresztül mint legfontosabbakat átadunk az embereknek, amikkel segítségükre akarunk lenni, szintén magukévá tehetik, vagy elvethetik. Mint ahogyan ezzel a szabadsággal élnek is, legtöbbször részrehajló formában.

Aki igaz hittel tanulmányozza azokat az igazságokat, melyeket én mint világosságot adtam át nektek, az megmarad az egyszerű evangéliumi igazságok mellett, és belátja, hogy ez a legközelebbi út a kibontakozás felé. Aki ezt nem látja be, az úgyszólván letér erről az útról, és a kerülő utat választja.

Akik ezt megértitek, munkálkodjatok benne egész lelketekkel, és igyekezzetek a belső harmónia megteremtésére, mert minden lélekhez szól az Úrnak Lelke, de nem minden lélek veszi azt úgy át, ahogyan az egyszerűen az ember lelkéhez szól, hanem a sok tévelygésen keresztül hangzavarrá válva, megsokszorozva, bizonytalanul cseng a lelki fűlekbe. Így születnek meg azok a nyakatekert igazságok, melyekben a lélek eltéved.

10. Áldozó csütörtök.

1937. május 6.

Annak a nagy és szomorú napnak az emléke van ebben a napban megörökítve a földön, amelyen a mi Urunk elbúcsúzott a világtól. Ezzel a nappal összecsukódott a természettörvény kárpítja az emberi szem előtt, hogy eltakarja a szentek szentjét a profán kíváncsiskodó, megtéretlen világ elől.

Nagy, emberileg kifürkészhetetlen titok volt az Úr születése és élete mennybemeneteléig. Fénylő nap volt az ő életének átvonulása a sötétségen, és eltávozása a mulandó létből meghasította a homály sokrétegű fátyolát, amely az igazságot

elfödte. Ez a Fény maga után izzó tűzcsóvát hagyva eltávozott az emberi szem látóhatárából, hogy az Őt kereső emberi lélek közelebb juthasson Hozzá, hogy az időn és téren túl az örökkévalóságban egygé lehessen Vele, a szeretet tökéletes megszemélyesítőjével.

Mert valójában a szeretet lelkét hozta Ő, a szeretet áldozatát mutatta be, a szeretet újjáalkotó erejét, a bűnből való megváltást, a halálból való megszabadulást ajándékozta a földi embernek. **Az ő szent Lelkének kiáradásával új korszak kezdődött a föld életében: az „utolsó korszak”.** A mennybe vezető híd pilléreit rakta le életével, testi életével a menny igazságának hatalmát erősítette meg, s testéből való eltávozásával ezen a hídon át utat nyitott a bűneiktől megtisztult szellemeknek a mennybe.

Ezen a hídon az ő törvénye az uralkodó hatalom. Lent örvények kavarnak. A mulandó élet ütközései, fájdalmai, csalódásai, mint éles, szívet tépő sikolyok hangzanak fel a szeretet világába, Ő pedig szelíd kényszerrel terelgeti a szenvedő emberlelkeket a mennybe vezető híd felé.

Nekünk is, amikor fájdalomtól megtört szívvel tekintettünk a felhőkbe burkolódzó ég felé, mely eltakarta előlünk reményünket, életünk egyetlen kincsét, és árván tekintettünk a földi világba vissza, bizony leírhatatlan elhagyatottság érzése vett erőt a lelkünkön, talán az egész emberiség fájdalma sűrűsödött össze a szívünkben. De lassan-lassan megértettük, hogy nekünk ehhez a második eljövethetelhez kell a talajt megmunkálnunk.

Nagy és szent feladat ez; és akit erre hív el az Úr szent Lelke, akit kiválaszt, az már látja a hidat, amely a földről a mennybe vezet. Az megérti Krisztus születésének és eltávozásának misztériumát, mert azt végigvezeti az Úr a hídon, és megbízza az ő juhainak terelgetésével. Annak időről-időre meghasad a felhőkárpit, amely eltakarja Őt, és megmutatja Magát egy-egy pillanatra az ő útján járók előtt azokban a jelek-

ben és csodákban, amelyek az ő szerető gondoskodásának bizonyosságai, hogy a földi ember el ne tévedjen a homályban, hanem bízó lélekkel haladjon az ő útján.

11. Akinek az igazság az éltető eleme.

1937. június 22.

Nagyon fontos, hogy az ember még életében ráeszméljen azokra a tévedésekre, hibákra és helytelen felfogásokra, amelyek az életének értékét mintegy befogták, mint a rozsdá a vasat, a moha a sziklát, melyek folyton rágják, marják azt az igazi alapvető irányelvet, amely a lélek természetének értékes és gazdag eredményekre képesítő adottsága folytán kialakult.

A lélek tudatára ébred ezeknek az egyéni képességeknek, és nagy akarattal nekilendül a jó és igaz keresésének, hogy értékesítse ezeket a nagyszerű javakat. Az élet légóceánjaiban minden lélek bizonyos légörvényszerű kavarodást idéz fel maga körül azzal, hogy helyet kér a világban a maga egyéni lelkéből kibocsátott hatásoknak.

Ebben az örvényszerű kavarodásban megismeri az ember a más lelkekből jövő hatásokat is, és ezek a hatások megtevesztik, a belső elhatározástól eltérítik. És így jön létre az a sok-sok csalódás és fájdalom, amelyek a földi életben és a szellemi életben is elzárják az utat a boldogság felé. Mert az ember már nem arra halad, amerre szeretne, hanem amerre az örvény sodorja. Az örvény pedig az ember lelki természetének megfelelő ellenáramlatot támaszt, amely a képességeit vagy fölfejleszti a legmagasabb fokig, vagy kimeríti, és mint erőtlen pelyhet egy ponthoz rögzíti.

Azért fontos, hogy az ember megállja a helyét, amíg a földön van, ha egyszer az igazság szolgálatába szegődött, ha pedig tévedett, lássa be a tévedését. Mert ez is lelki bátorságot és bizonyos hősiességet igényel. De két úton nem lehet egyszerre haladni, mert akkor a lélek a célt sohasem éri el.

Mivel az ember annyira anyagelvű, és a fogalmai annyira bele vannak gyökerezve a földbe, könnyen elhiszi a földbe kapaszkodó elgondolások szellemi sikerét is. Ez a szellemhívók egyes csoportjainak nagy hibája, ami ellen nagyon nehéz eredményesen küzdeni, és emberileg nem is lehet. *Csak Isten Szentlelke adhatja meg kinek-kinek azt a bizonyosságot, hogy mit és mennyit higgyen, mert az igazságot ki kell érezni a szavakból és mondatokból.* **Kiben mennyi igazság van, abban a fokban érzi meg az igazság lelkének erejét,** mert olyan ez a lélek részére, mint az üde, friss levegő és a világosság. Akinek pedig nincs meg ehhez a kiképzett érzékszerve, az elgyengül, elsatnyul, de nem érzi meg azt, ami részére életet adó lenne. Ezzel szemben akinek ki van fejlődve ez az érzékszerve, az szenved, ha az igazságot nélkülözni kénytelen.

12. „Akik az Istent szeretik, azoknak minden a javukra válik.”

1937. augusztus 3.

Az ember csak gyenge, hajladozó nádszál a viharban. Nem is az tehát a fontos, hogy tehet-e valamit, hanem az, hogy az összesség érdekében neki kiosztott részt hogyan dolgozta ki. Mit hagy maga után, mit ír bele az életével a történések könyvébe, mit hívott elő a körülötte zajló élet hullámzásaiból. Beleütközött-e az igazság törvényébe, milyen emlékeket hagyott hátra a körülötte állók lelkében, milyen érzéseket hozott felszínre azoknak lelkéből: szeretetet-e, vagy gyűlöletet. És végül, hogy a saját lelkéből milyen érzések jutottak felszínre a környezet hatása alatt? Mert ezek az eredmények a jövő alapját képező tényezők.

Az a fő dolog az ember életében, hogy a rábízottat becsületesen és hűséggel végezze, egész lelkét ebbe olvassza bele, és a lelke értékeit ennek áldozza oda. Ha ezt a munkáját a jelen nem is értékeli — mint ahogyan vajmi ritkán is történik, hogy a harcos már a küzdelem ideje alatt a dicsőség rendjelét

viselhesse — eljön az idő, amikor a küzdés eredménye eldőlt, s akkor nemcsak a győző, hanem még a legyőzött is jutalomban részesül.

Mert az fontos, hogy az embernek mindig közelfekvő eredményekért kell harcolnia. Ezzel sokszor a messze távolban rejlő nagy és boldogító eredmények talaját készíti elő a Gondviselés, és azoknak az eljövendő sikereknek és biztos győzelmeknek előtanulmányait végezteti el egy-egy színtelen életben, amelyek nélkül bele sem lehetne kezdeni azoknak a kérdéseknek a megoldásába, amelyek mint feladatok előrevetik árnyékukat. Ezek az eredmények még valójában nem láthatók, mert az a képesség még bent szunnyad a lélek mélyén, amely majd nemcsak az árnyat, hanem a valóságot is le fogja győzni.

Azért ami az emberrel történik, az mind megleli magyarázatát a kibontakozó jövőben, amely vár, hogy az emberlélek megerősödve megszabadíthassa magát a homálytól és az árnyéktól. Aki hű szolgája az eszmének, amelynek szolgálatába szegődött, arra mindig bíz az Úr munkát. És ha Istentől nyertük megbízásunkat, elhívásunkat, akkor ne kétségeskedjünk, mert az Úr, aki a szíveket vizsgálja, bizonyára olyan célokat tűzött elénk, amelyeket el is érhetünk.

Természetes, hogy meg is sebesülünk, el is fáradunk, el is eshetünk, de újra talpra állunk, mert az Úr tartja felettünk védő kezét. Azonban eljön a pihenő idő, amikor a harcoss letörli arcáról a verejtéket, lelkéről a fáradtságot, és szép ruhába öltözve jelenik meg Urának hívására. *És akkor dől el a sorsa; jutalom vagy feddés éri, de akár egyik, akár másik, „akik az Istent szeretik, azoknak minden javukra válik.”*

13. A gyógyulás útja.

1937. augusztus 5.

Az egész földi élet a maga örömeivel és fájdalmaival együtt folytonos próba az elméletben jónak és igaznak hitt eszméknek a gyakorlatban való megvalósítására. A legtöbb lélek elbukik.

Azért mondom én, hogy ez csak álom, amelyből szomorú az ébredés; de még szomorúbb lenne, ha a lélek marandó értékek felett rendelkezhetnék! Bizony nagyon kevés ember volna a földön és a többi világokon, ha az értékeket ilyen könnyelműen eltékozolhatnák!

De az a jó, hogy az Isten bölcsessége ilyen kártyavárakba helyezte el a gögben és gyűlöletben megmerevedett lelkeket, amelyekben szertefoszló a hiú lelkek dicsősége is. Nagyon komoly dolognak látszik az ilyesmi, míg a lélek valónak hiszi az álmot, amely a mulandóban csalfa képzeletének délibábjaként jelenik meg. Hogy míg tart a röpke pillanat, beraagyogja az életkeretet, és elhiggye az ember, hogy ura azoknak az utánzatoknak, amelyeket való és marandó jóknak hisz.

Pedig minden földi dolog csak értéktelen utánzata a valódi szellemi javaknak, amelyek fölkeltik a lélekben az éhséget azok megszerzése után. S minél nagyobb erőt fordít erre a maga iránya és elgondolása szerint, annál nagyobb csalódás éri őt, akár elérte célját földi életében, és a magáénak tartotta az eredményt, akár csupán a vágyak világában időzött az elérhetetlen földi javak képeinél. Mindenképpen meg kell ismernie az embernek a mulandó javak értéktelenségét.

Hogy valaki ma szegény, az nem jelenti azt, hogy már nem óhajtotta a földi gazdagságot, vagy mert rab, nem akarta többé a szabadságot. Hanem vagy azt jelenti, hogy már volt gazdag, de nem jól tette le a vizsgát a gazdagságban, mert nem úgy használta a földi javakat, ahogyan azt Isten törvénye előírja, Vagy azt, hogy a lélek még csak most kezdi az életet megízlelni, és a gazdagságával még sem jót, sem rosszat nem tudna

cselekedni, mert az élődsi emberlelkek kiforgatnák a vagyonából, és így az nem jelentene próbát számára.

Így van ez mindennel, ami kívánatos és érték, a földön. Azért kell az álombeli kívánatos és nem kívánatos állapot, hogy amikor eljön az idő, hogy az isteni szeretet valódi gazdagságot bíz az emberlélekre, azt a szellem se a kísértésben, se a maga tévedéséből könnyen el ne pazarolhassa, hanem az Istentől eléje szabott törvény szerint használja fel. Éljen benne és vele, ragyogja be színes változataival a sötétséget, mert ez a cél.

Lemondani a mulandóról — amely alig egy pillanatig a miénk — annyit jelent, mint megszerezni a maradandót, mely a mi részünk volt az idők kezdetén, de elcseréltük a bűnért, s a bűnnel megszereztük a szenvedést és a halált. Ha elhagyjuk a bűnt, az ennek árán megszerezhető káprázatot, akkor elhagy bennünket is a szenvedés és a fájdalom.

Jóllehet, míg a föld természetében vagyunk lekötözve, fáj a lemondás, a nélkülözés a földi, testi ének, de ha hittel és reménységgel mondunk le, akkor a hitünk fölemel bennünket a káprázat igézete fölé, és többé már nem fájnak azok, amik azelőtt a sebes lelkünket marcangolták, mert a bűn és tévedés helye begyógyult a lelkünkben.

Erre a gyógyulásra kell törekedni. Ez a gyógyulás az Isten nagy ajándéka; ezért kell átadnunk a szívünket, lelkünket egészen, hogy minden részecskéje tisztává és igazzá legyen.

14. A harmónia szükségessége.

1937. szeptember 16.

Minden dologhoz, ami több ember hozzájárulásától függ, kell egy közös eszmei, egy közös kedélyi, vagy egy közös testi alaphang, amelyhez a többi szétágazó és más irányban futó vágyak és törekvések hozzásimulnak.

Mert minden lélek előtt az a cél, hogy boldog és megelégedett lehessen; de mivel nem egyforma az a terheltség,

amelyen ez a lehetőség megtörik, azért mindenki másképpen hiszi a célt elérhetőnek.

Ez az alaphang a lélekben kiformalódott hit, az a bizonyosságra való szomjúság, amely rögzítést kíván, keres-kutat abban a lehetőségben, amely számára az étellel megnyílt. Ha ezt az életigénylést a legkisebb mértékben is megvalósítva látja, már a keretek kiépítésének gondolata foglalja el a lélek belső világát. Az igazság keresését a felébredt szellemi lény első nagy tájékozódó ösztönének megnyilvánulásául tekinti az a szellemvilág, mely a maga hitét és szeretetét az örök jó és igaz eszméjének szolgálatába állította. S ezt mint örömeinek, hálájának, kicsorduló igaz szeretetének bizonyosságát az isteni szeretet folyton égő áldozati oltárára kívánja helyezni az ő mennyei Atyjának örömeire. Ezért vállal munkát a külső sikátorokban, hogy az eltévedt juhokat az „egy akolba” visszavezesse.

Ez a szellemvilág aggódva lesi a szenvedések és próbák nyomán kisarjadó, Isten felé való vágyakozást, s mint a beteg gyermeke mellett virrasztó anya, úgy figyeli a gondviselő szeretet a tévelygő, de igazságra törekvő emberi lélek minden megmozdulását. Minden kicsiny, jelentéktelennek látszó alkalmat jónak tart arra, hogy az örök jó felé fordíthassa azoknak a lelkeknek tekintetét, akik Istent keresve, egymással megbékélve kiengesztelődni kívánnak. S bárha lehet, és van is sok hibájuk és gyengeségeikből kifolyólag sok tévelygésük, mégis megnyílik előttük a titkok világa. És bizonyosságot nyernek afelől, hogy a hitük nem hiábavaló, mert az örökkévalóság beváltja azt részükre olyan értékekre, melyek nagyobb békességet, nagyobb szabadságot, az életnek nagyobb kiteljesedését biztosíthatják számukra.

Az egymáshoz vonzó embercsoportok, akik természet és hajlam szerint egészen különböznek egymástól, és mégis keresik egymás közelségét, hogy a lelkük vágya kielégülhessen abban az eredményben, melyet várnak: maga is nagy és szent ajándéka a mulandó élet gazdag változatainak.

Ha ez az alaphang meg van zavarva a lelkek csoportjában, akkor könnyen hamis következmények jöhetnek létre, mert akkor nem a segíteni kész szellemvilág mozdul meg értük, hanem eltévednek a hangulatok világában, és a hozzájuk nagyon is hasonlók csoportjával vegyülnek el. Erre pedig nincs szükség; ez a kapcsolat hátrányos mindegyikre, és nem szolgálja azt a célt, amiért összeverődtek.

15. A léleknek mennyei értékek drága szelencéjévé kell lennie.

1937. december 2.

A sorsokat intéző szellemek megvárják az emberi lélek önmagától való megfordulását, mert a léleknek meg kell fordulnia, az igazságnak fel kell benne támadnia és le kell gyűrnie az embert összes bűnös és tévedésbe vivő hajlamaival. Mert ha ezt nem eredményezi az igazsággal való átítatás, akkor nagy testi és lelki összeomlás következik be.

Hiszen mindenkinek abban van a próbája, hogy a látzatvilág úgy mutatja meg a dolgokat, mintha azok szilárd alapokon nyugvó, tartós és rendíthetetlen bizonyosságok volnának. Pedig bizony csak kártyavárak azok, amelyek a letakart és elfedett igazságnak egyetlen mozdulatára vagy szellőjének átsuhanására romba dőlnek. Hiába látja a néző és jósló szeme is azokat bizonyosságoknak, ő is csalódik. Mert semmit sem használ az, ha a lélek ideig-óráig el is odázhatja a bűnös következmények terhének a hordozását. Olyan dolog ez, mint az adósság: egyre nő és szaporodik azokkal a kamatokkal, amelyeket ha nem törleszt az adós, a tőke is felemésződik, s egyszer csak összezsap fölötte az ár. És aki ma még emberi képességeinek, anyagi és lelki előnyeinek birtokában látszik lenni, holnap már a nyomorultak számát szaporítja.

Azért nem kell és nem szabad a lidércfény csillogásába tekintő gyenge lelkű nézők és látók beszédét elhinni, mert a tévelygés útjára vezetik az emberek lelkét. Mert ha sokszor

meg is látják az előre elrendelt dolgok árnyékát, de nem látják meg azt, hogy mit takar el, mi van mögötte.

Mert minden kis paránynak — amit a jelenben tán észre sem vesz a lélek — megvan a maga következménye, és a most elszenvedett bánat, a lélekre most ránehezedő teher, ha hittel és Istenbe vetett bizalommal hordozza a lélek, egy-egy fénylő pontja lehet a jövőnek, amely beragyogja az akkori jelent.

De keresni kell az Isten igazságát, és abban dolgozni fel a jelen „nemszeretem napjait”, végezni a ma föladatát, hogy a holnap meghozza a jutalmat.

Azonban a sátán suttogása kedvesebb az embernek, mint az igazság drága és fényes tükre, mely nem hízeleg, nem kedvez a tévelygésnek, hanem megmutatja a sötét és világos foltokat az ember lelkén. Az ember nyög, szenved ettől a látványtól, mert lemondásra, vágyainak kisebb területre szorítására biztatja. Ez pedig fáj, nagyon fáj az embernek, de csak addig, míg az igazság úrrá nem lett a lelki túlsapongás felett.

Az életet megpróbáltatásul adja az Isten a földi embernek. Itt mutatja meg a lélek, hogy mennyit ér minden tudásával, hitével és törekvésével, azáltal, hogy a jóból és igazból mennyit tud megvalósítani. Az ember nem irányíthatja sorsának folyását. Hanem a mindenkori sorsa váltja ki belőle azokat az erényeket, melyek - a lélek izzó kohójából mint új erők alakulatai - a szenvedések, örömek, vágyak és gátlások szorongató vegyülékéből majd mint csillogó drága kenetek mennyei edényei, majd mint idomtalan salak dobódnak a felszínre, a mulandó életbe.

A lélek sokszor eltűnődve nézi, szemléli ezeket az eredményeket, és csodálkozva igyekszik az elmúlt saját lelkiállapotát megismerni, hogyan is volt lehetséges, hogy ezek az alakzatok létrejöttek?

A lélek erői bizony a maguk formáiban mutatkoznak. Azért kell a lelket nevelni, idomítani, míg gyémántszelencévé átalakulva jut föl a mélyből, amelyben az erények elnyomják a

bűn hajlamainak megnyilvánulását. Emberek, emberek, de mély álomban vagytok! Ébredjetek föl az örök értékek kimunkálásának napjára!

16. „Az Úr nevében.”

1937. december 23.

Az Úr nevében végzem minden munkámat. Az ő nevében munkálkodni annyit jelent, mint Őbenne, Őáltala élni, az ő akaratát követni, az ő célját szolgálni, mert annak a beteljesedése a mi üdvösségünk.

Hogy mi csak az ő nevében vagyunk erősek: ez nem azt jelenti, hogy félelemben élünk, és gyáván Feléje fordulunk, ha veszedelmet érzünk. Hanem azt, hogy az ő nevében van az a világosság, amelynek segítségével minden állapotban és minden helyzetben tájékozódni tudunk. Az ő nevében van az az erő, amelyet a létnek minden formájában magunkévá tehetünk. Az ő nevében van az a hatalom, amelyet minden életréteg ismer, amelytől függ s amelynek engedelmességek. Az ő nevében van elrejtve a teremtő Ige, a fenntartó erő, az oldó és bontó bűnbocsátó kegyelem, mely a bűnös világ felé fordulva új teremtési munkálatot végez. Ez az a sokszínű, varázslatos tündöklés, amely megfogja a föld erőit, és más irányba tereli azokat a lélekcsoportokat, akik zuhanásuk útján az ő nevével találkoznak és az ő nevében keresztül tekinthetnek bele az isteni Gondviselés csodájába.

Ezért szeretem én használni köszöntésül az ő nevéét. De ez nem jelenti azt, mintha az Úr nevében csak a magas szférák lakói jöhetnének. Mert bármilyen különösnek hangzik is előttek, emberek előtt — akik mindig felsőbbiséget és elsőbbséget kerestek: — az Isten nevében jöhetnek egészen tudatlan és alantass lelkek is, bár ők nem tudják, hogy mit cselekszenek, s nem is képesek az Isten fogalmát kialakítani az értelmükben.

Sokféle fogalom van az Istenről, de az igaz Istenről csak a mi Urunk világosságán keresztül vehetünk tudomást.

Azért amikor az Úr Jézus nevében közeledünk, akkor annak az Istennek nevében is szólunk, akit Őbenne és Őáltala ismertünk meg.

Mert sokan küldettek Őelőtte és Őutána is, de aki által az Atya az áldozatos szeretet teljes mértékében megjelentette Magát a világnak, az csak az egyetlenegy: a Fiú volt. Aki az igazság törvényét az utolsó pontig, betöltötte, és csak azután támadt fel, azután dicsőült meg, s csak azután ült az Atya jobb-jára, miután a megváltás nagy művét elvégezte.

Ne féljeteK és ne rettegjeteK tehát, mert „a Krisztus ma és mindörökké ugyanaz”. Amit régen elvégzett az emberek lelkén, azt ma is elvégzi, és amit elkezdett, azt be is fejezi. HiggyeteK az ő erejében és mindenhatóságában, aki elég erős ahhoz, hogy az áradatot Egymaga is feltartóztathatja.

Csak eszközök kelleneK az ő kezében; és ha Ő kiválasztja azokat, akiket akar, akkor ugyan mit tehet a vasparány arról, hogy a mágnes magához; vonzza? Engedelmeskedik, és amikor célját elérte, akkor Ő elhelyezi, mint egy célját betöltött megvalósulást, mint a pozitív igazságnak egy részét, aki hűen kitartott, és akinek számára többé nincs bizonytalanság, hanem valóság.

Azért dicséret és dicsőség legyen Neki mindörökké!

17. Mikor a pohár csordultig telik.

1937. december 30.

Mindenkinek drágán kell megfizetnie azokat az alkalmakat, amelyek a lélek külön kiváltságos helyzetével adódnak. Mert nem azok az emberi élet értékei, amelyeket ti, földi emberek, annak láttok, hanem azok a szellemi fényszikrák, amelyek az élet sebes sodrásában az örömben, a fájdalomban, a hirtelen jött csapások hatása alatt a lélekből felfelé lövellnek. Ezek az Isten felé törő érzések és gondolatok azok, amelyek a lélek fejlettségéről tanúságot tesznek.

Minden hatás viszonthatást vált ki a lélekben; egyik kifelé, mint cselekvés, másik, mint belső hatás; és ezeket, mint áruló jeleket senki sem tudja sokáig magában tartani. A kényszernek engedve egy kis ideig ugyan álarc alatt tarthatja a lélek igazi természetét, de egy váratlan hatás csak kiváltja azt.

Ezért kellene a földön a próbák, hogy a lélek redőiben rejtőző jó vagy rossz a tudatos énbe kerüljön, és az feldolgozza azokat, elrendezze a maga belső világát az után a modell után, amelyet a felsőbb énje mint eszményt megközelíteni kíván.

Isten bár nehéz próbára engedi tenni azokat, akiket szeret, de nem hagyja elveszni azokat, akik az ő nevét segítségül hívják. Isten minden jót és rosszat számon tart, és megfizet mindenkinek a maga lelkének megnyilatkozása szerint, de nem a lélek hangulata szerint. Ő nem sietteti a dolgokat, s nem a félig érett gyümölcsöt könyveli el, hanem a tökéletes eredményt.

Azért míg ez kialakul, az igaz előtt — aki szenvedve kénytelen szemlélni a dolgok menetét — hosszúnak és sokszor igazságtalannak tűnhetik fel ez a látszólagos helybenhagyás. De amikor elkövetkezik a pohár csordultig telése, akkor az lefolyik, és kiömlésével minden mást elborít. S nemcsak hogy több nem fér többé bele, hanem még a pohár is leolvad. Azaz a lehetőség is elmúlik hosszú-hosszú időre, míg más poharak kiömlése el nem mossa a lehetőségeket arra, hogy ugyanaz a pohár újra megépülhessen.

Isten kegyelme nagy és végtelen, de amikor a lélek ezt a kegyelmet nem tudja kihasználni, akkor a saját tévedésének következménye elől nincs hová menekülnie.

* 1938 *

1. Vissza az egyszerűséghez!

1938. január 6.

Az élet nem könnyű dolog sem a földön, sem a szférákban, ha nincs meg az a hit, hogy Isten mindennel a mi javunkat akarja kimunkálni. Ezzel a hittel azonban megnyugvás és békesség száll a lélekre. És ez az a békesség, amelyben az Isten szava visszhangzik, a mennyei szó, amely minden esetben terelget és igazgat, s a csalhatatlan igazságot mutatja meg, hogy a lélek el ne tévelyedjék a földi útvesztőben.

Azért én nem adhatok nektek egyebet, mint amit a magam részére is legjobbnak találtam, s azt ajánlom minden emberi léleknek, hogy ezt a békességet, mint egyedüli nagy lelki értéket szerezzé meg. Minél komplikáltabb azonban valamely lélek, annál nehezebb ezt megszereznie, mert annál több oldalról képes hatásokat elfogadni, s annál nyugtalanabb az élete.

Azért ezt ismétlem: Vissza az egyszerűséghez, az őszinteséghez, a becsületességhez! Ez legyen minden megtérés útjára térő ember első dolga, mert ezekből adódik a többi, s végül a vágytalanság. Nem kell azt hinni, mintha a vágytalanság a lélek nemesebb céljaitól térítené el az ember tudatát. Nem azt jelenti ez, hogy az ember teljes lemondásban, vagy éppen vezeklésben töltse az életét. *Hanem azt, hogy ebben az állapotban a világi hiúság káprázata már nem tudja a lelket magával vonszolni, mint a megvadult ló az egyensúlyát veszített lovaszt.*

Azért aki a békességet szereti, az nem szeretheti a világot, mert a világ ezer szállal köti magához a lelket. Márpedig, ha az Isten szava nem hallatszik, akkor hiába minden igyekezet és törtetés, hiába minden ismeret és tudás, sőt minden jóakarát is, mert ha az ember lelke eltéved, akkor nem találja meg az egyedüli utat az üdvösséghez.

Ugyanis rendszerint nem a nagy, világraszóló cselekedetek eredményezik és készítik meg az ember lelki otthonát és békességes pihenését. Hanem a közelfekvő, maguktól értetődő kötelességek becsületes teljesítése, és az apró, önmaguktól adódó szeretet-megnyilvánulások döntik el az ember túlvilági sorsát.

Hiszen kényszerből, félelemből, sőt még illendőségből is sok dolgot megtesz az ember, és azt hiszi, hogy ezzel betöltötte a hivatását. Ezek a tényezők azonban az ember legbenső természetének megnyilvánulását nem hívják elő, s ha ez a legbenső természet zárva marad, akkor bizony szegényes és rideg szellemi állapot érzete következik a lélekre.

Így a szerény, egyszerű lélek, aki önmagát felülmúló áldozatokra képtelennek érzi magát, de a lelkében szeretettel ragaszkodik azokhoz, akik hozzá jók és igazságosak: amikor talán jobb szellemi otthonra nem is számít, legalábbis csalódásmentes szellemi ébredésben részesül. *Míg ellenben a nagyot akarók, a törtetők, az önmagukat túlértékelők valamennyien csalódnak.*

Azért akik ezt a szemük előtt tartják, és az életüket egy kicsiny hittel és odaadással így rendezik be, azok *sokkal jobb eredményt hoznak ki az életükből, mint az olyanok, akik úgy szólván szétszaggatják magukat, hogy nagy eredményeit lássák az életüknek.* Szeretném, ha ezt mindenki megszívná, aki az én gyermekeim közé tartozik.

2. Ne nézzük más szemében a szálkát, mikor a mienkben gerenda van!

1938. január 20.

A legszebb és legigazabb gondolatok sem nyerik meg az emberek tetszését, ha nincsenek megfelelő formába öntve. Ez lehetne a sorsa az én munkámnak is kedvezőtlen esetben, pedig igen nagy szükség van arra, hogy ezek az igazságok az emberek szívében-lelkében visszhangra találjanak, hogy ezek

szerint írják bele a cselekedeteiket és az életük megmozdulásait az élet könyvébe. **Mert bizony a vég közel van, és senki sem tudhatja az Isten szándékát, hogy meddig enged teret a gonosz erőszakoskodásainak.**

Azért akit a hit sugara megérintett, és a lelkében életre kelt a jó és igaz után való érdeklődés, az jól teszi, ha szorgalmasan keresi-kutatja a megigazulás és megtisztulás lehetőségét. Hogy ameddig ez a lehetőség nyitva áll előtte, addig bevégezhesse a fejlődését a hit által. Olyan hit által, amely nem hagyja békén a lelkiismeretet, hanem szólongatja, vizsgálódásra, elégedetlenségre indítja, szóval élő hit által, amely Istentől való.

Mert vannak különböző, hitnek tartott elhívések, megfélemlítettségek. A bánatban és csapásban vigaszra és segítségre utaltságok, menekülések a kétségbeesés elől. A gyávák kimagyarázkodásai, amelyekkel önmagukat mentik, és védekezni próbálnak a felelősségre vonással szemben. Ilyenek azok a hit külső csarnokaiba összeterelődött lelkek, akik sietnek visszaélni azokkal az előnyökkel, amelyeket a hit védelme nyújt mind a léleknek, mind a testi embernek.

Azért a kétségbeesett és jobbra-balra vagdalkozó emberek kényszeredett keresése mindig hideg borzalommal tölt el, amikor kihívóan várják azokat a meggyőző jelenségeket, amelyeknek hatása alatt a lelkük meg tudna nyugodni.

Mert az ilyen kétségbeesett emberi lélek, ha a bizonyosságok hatása alatt meg is nyugszik a háborgatástól, de azt a lehetőséget csakhamar a maga részére akarja meghódítani. Nemsokára annak irányítójává és parancsolójává akar lenni, hogy az a lehetőség az ő mindenkori céljait szolgálja, s azzal kiemelkedhessék az átlagemberek sorából és lelki fölényre tessen szert.

Nem ez a lélektípus az, amelynek a spiritizmus, mint utolsó mentőeszköz szánva van. *Ezek a külső vakhit farizeusai, akik másokból élnek, akik a másik ember hitét éber figyelemmel*

lesik, hogy az mikor tesz, mond, vagy cselekszik olyat, amiért éles bírálataival rajtaüthetnek, őt megfeddhetik, vagy bármilyen formában ítéletet mondhatnak fölötte.

Az ilyenek megtéretlen magaviseletükkel megfertőzik az eszmét, ők maguk azonban egyetlen rosszálló szót, vagy helytelenítő tekintetet sem képesek elviselni. A mások véleményét sohasem tartják megfontolandónak, mert magukat többnek és tökéletesebbnek tartják másoknál.

Pedig még a bölcsek is gyarapíthatják a bölcsességüket egy gyermeknek vagy egy félkegyelműnek a kijelentésével is, mert a végső igazság az összességen keresztül válik hozzáférhetővé és felfoghatóvá.

Ezért nem dicsekedhetik senki a maga kiválóságosságával, mert bárhogyan törje is magát az ember, hogy a sorsát a mások sorsától függetlenítse, ezt el nem érheti, mert ez még a hatalom legmagasabb csúcán is mások érzéshullámszásától függ. Bármilyen tudósnak tartsa magát valaki, a kevesebb-tudásúnak rossz érzése megakaszthatja a haladását. Beleszólhat a sorsába, és mind lelkileg, mind testileg feltartóztatja a haladásban.

Jó az embernek és szellemnek mindezekkel tisztában lennie, és a hit igazságának fényénél először önmagát vizsgálgatnia, és csak azután másokat. Mert a halál igen éles választóvíz, és a test levetésével eltűnik a külső látszat, és csak a belső érték mutatja majd meg, hogy kiben mennyi a maradandó jóság és igazság.

Azért fontosabb az, hogy az embert a saját lelkiismerete igaznak ítélje, mint hogy a más tökéletlenségének bírálata miatt elveszen. Az Istentől elhívott lelkek hite a belső értékekre fekteti a fősúlyt, a belsőt ellenőrzi éber szemekkel. *És bizony minél nagyobb a szellem világossága, annál elégedetlenebbül szemléli a maga hibáit és tévedéseit;* és mivel látja és érzi a saját erőtlenségét a bűn hatalmával szemben, annál elnézőbb a mások tévedéseivel és hibáival szemben, és így meg tud bocsá-

tani, s ezek dacára is szeretni tudja hibázó ember-testvéreit anélkül, hogy hibáikat helyeselné.

Ilyen megtérésükön munkálkodó emberekre van szükség ebben a nagy munkában, hogy az utolsó órában mentsük, aki és ami még menthető.

3. A szeretet helyes értelmezése.

1938. február 3.

Az igazi szeretet nem ismer korlátokat, nem olvadozik, de nem is hagyja cserben azokat, akikhez kötve van. Az a szeretet, amely csak alkalmilag, a hatásokban válik érezhetővé, még csak kezdetleges utánzata annak az igazinak, amivé fejlődnie kell.

Egy példával próbálom ezt megvilágítani: egy megbezett kis madár közelebb van a lelkedhez, mint az, aki azt megbebzi, még hogyha az a barátod is. *Mert az igazság az, hogy a bűn közéték áll, és a hasonlótól elszakít, az igazság pedig összeköt a téled messze állóval, mert fáj neked az ártatlanul szenvedőnek fájdalma.*

Tehát először azt vonjuk be a szeretetünkbe, aki szenved. Miután pedig mindenki, aki bűnt követ el, máris magában hordja a szenvedés csíráit — csak még nem érzi, és tovább bűnöz — ennél fogva, míg nem szenved, addig nem fáj sem neki, sem nekünk. De amikor feljajdul, amikor már gyámoltalanul menekülni akar, akkor már egyengetni kell az útját.

Azért engedi meg a jó Isten, hogy az igazságért szenvedni kelljen a földön, hogy meglegyen a példa, amely mindenkor reménységgel és bátorsággal tölti el a szegény küszködő és javulni vágyó lelkeket.

Azért én azt mondom: minden olyan szenvedés, amelynek az Úrtól rendelt célja van, a szeretetnek gazdag áldását vonja maga után, mert ez már áldozat. De ha kedvét töltő vadászra pazaroljuk a szeretetünket, akkor elfecsérelt erőt szórunk az ellentét zsákjába, és jobb, ha e helyett inkább az általa

megsebzett madárkát gyógyítgatjuk. Amazt is fogjuk gyógyítani, ha a bűnének nyila majd őt sebzi meg, mert akkor ő is rá-szorul a szeretetre.

4. A fizikális jelenségek értéke.

1938. február 10.

Mindenki egy darabkája a szellemvilág egészének. S minél nagyobb az egyéni lélek befogadóképessége, minél átlátzóbb a világossága és minél jobban a részletekre is kiterjeszkedő és boldogító a szeretete, annál nagyobbat képes ebből a világból magába olvasztani és magában feldolgozni. S annál biztosabb az áttekintőképessége és a dolgok lényegéről alkotott fogalma. Az ilyen lélek, ha nem is képes a valóságot egészen földies elgondolás szerint a többi emberek elé tárni, de mindenesetre hübb és igazabb képét tudja a földi ember szeme elé állítani annak a világnak, amelyhez a lélek tartozik, mint az az ember, aki annak a világnak csak egy kicsiny részét, csak a saját lelkiállapotának megfelelő szűk határok között mozgó lehetőségeit ismeri, vagy esetleg még azt is csak hiányosan.

Ne csodálkozzatok tehát, ha a kísérletezéseknél itt-ott csalódásokkal találkoztok. Minden egyes jelenségben lássátok meg az igazságot. Örüljete, hogy egy-egy igen kicsiny résen keresztül betekinthettetek a láthatatlan világba, mert még akkor sem bizonyos, hogy ezt a kicsiny rést is nem a médium egyéniségét körülburkoló fluid függönyözi-e el, s ennél fogva tévesen tájékozódhat az, aki ezen keresztül próbálja ezt a világot megismerni.

Minden jelenségben, amit ésszerűséggel igaznak ítélhet az ember, csak az az érték, amivel alá tudja támasztani a hitét, azt a hitet, a mely Isten igazságából táplálkozik. Amit azon felül tart értéknek, azzal csak a saját csalódását készíti elő. Mert amíg a jelenség ezt a hitet mint egy bástya körülveszi és óvja, védi az anyagelvűség felfogásával szemben, már be is fejezte rendeltetését az emberi világban.

De ha valaki olyan igazságot vár ezektől a jelenségeket létrehozó fluidoktól és erőktől, amelyekkel a hitét és remény-ségét megalapozhatja vagy új irányba terelheti, akkor már el is téved, mert ezekkel az erőkkel még mindig a földön vagytok, és a föld tévedései és bűnei még hatékony tényezők ezekben az erőkben. Tehát kutatni lehet, de csak jó iránytűvel és helyes ítélőképességgel.

5. Isten a szeretet; kiben mennyi szeretet van, annyi van benne Istenből.

1938. március 17.

Nagy értékek forognak kockán a földi életben, és boldog az, akinek Isten kegyelme a hitet ajándékozta a lelkének előresugárzó lámpásául a sötétségben, hogy el ne tévedjen a bűn útvesztőjében.

A hit az egyetlen eszköz, amely mint egy delejes vonzásnak engedő ismeretlen erő vonzza az értelmet, ébren tartja a figyelmet, és az igazság csúcsa felé, az isteni igazság mindent egybefoglaló világossága felé tereli.

Az a felébredt lélek, akit ez a világosság nem enged többé a föld porába ismét visszaesni, mind több és több ismeretet szerez, mind több és több titkot fedez fel, és mindig több és több kincset talál azokban az értékteleneknek látszó eseményekben és történetekben, amelyek vele és körülötte lejátszódnak. **A sors — legyen bármilyen mostohának látszó útitárs az életben — mindig olyat és úgy ad, hogy abban a hit világosságánál megismerje a lélek azt az igazságot, melyet neki az isteni Gondviselés, mint könnyen felhasználható segéd-eszközt nyújt.**

Mert aki a hitével keresi az élet célját, az rögtön felismeri, hogy ezen a világon a jóságos szerető Atya csak átmeneti, előkészítő életet szánt az ő teremtményeinek. Az az eredmény, amit a látszatos élet nyújt, sem a jóban, sem a rosszban nem végleges. A hittel vizsgálódó lélek azonban fölismeri az

elrejtett igazságot, az élet abszolút értékét, és siet azt magáévá tenni még áldozatok és szenvedések árán is. Mert az a megmagyarázhatatlan delejes vonzás érvényesíti hatalmát, és megvilágosodik a lélek előtt az elrejtett titok. Ezzel egyidejűleg a lélek mélyén nagy, tátongó űr nyílik meg, az igazság valóságát nélkülöző nagy hiányérzet, amely mint a testben az éhségérzet, olyan követelő érzésben nyilvánul meg, a szeretet teremtő és alkotó ereje utáni vágyban. Mert igazat cselekedni és igaz, maradandó eredményeket elérni csak a szeretettel lehet.

Az igazság az a tökéletes fénysugár, amely mindent átvilágít, de mindent meg is semmisít, amibe a szeretet hatalmas ereje nem ad maradandóságot.

Ezért a hit csak az igazság fényénél tájékozódó segédeszköz a lélek számára, míg a szeretet alkotó erő, amely egyre tökéletesebb és mindent összefoglaló tudománnyal teremt oly létesítményeket, amelyek Isten gondolatát híven tükrözik vissza.

A szeretet az élet ősforrása, és az is marad mindörökké. A szeretetben Isten természete, Isten teremtő akarata érvényesül. A szeretetben fejeződik be a lélek különböző tulajdonságainak célja és rendeltetése.

A szeretet tökéletesedése Istenben éri el célját, mert tökéletes szeretet csak Őbenne van. Ő a nagy utolérhetetlen, a Felfoghatatlan; Ő van benne mindenben, és Őbenne van minden, mert minden Őbelőle lett. Tehát a szeretet a tökéletes Egy.

Kiben mennyi szeretet van, annyit tartalmaz magában Istenből. Kiben mennyi van a szeretet ellentétéből, annyit hordoz magában a szenvedtető, gonosz hatalomból, tehát az űr mind mélyebbé és szélesebbé válik, amely elválasztja őt a boldogságtól. Ezt az űrt benépesíti a fájdalom, a szenvedés, a csalódás, a kétségbeesés mindaddig, amíg az isteni szeretet le nem nyújtja a segítő kötelet, hogy a mélység felett átvezesse. Ez a kegyelem.

A kegyelem valóság, mert a szeretet szálaiból van szövve. És aki hittel ragadja meg ezt az ajándékot, az a reménység szemüvegén keresztül nem látja oly kétségbeejtőnek az utat. Nem fárad el, nem merül ki. Mert lelki szemeivel a túlsó oldalt látja, már a küzdelemben a győzelmet sejtí, a fáradságban az eredménynek örül. A szenvedésben az azt követő örömet érzi közeledni, mert érzi, hogy Valaki tud róla, Valaki vezetí, Valaki irányítja az életét, a sorsát, és ez a Valaki szereti őt. *S ha mégis szenvednie kell, akkor ez a Valaki látja ezt szükségesnek, mert ez a Valaki őt jobban ismeri, s az ő jövőjét bölcsebben dolgozza ki, mint a rövidlátó ember.*

Ez a Valaki a kegyelemnek Ura, a szeretet Istene, aki Önmagáról életjelt adott az ő egyszülött Fiában és abban a hitben, amely felvillan a földi ember lelkében, amikor az igazságnak örül. Amikor az igazság forrását keresi, amikor a láthatatlan, eszményi világba fel tud emelkedni. Amikor örül az igazságnak és boldog a szeretetben, abban a szeretetben, amelyet érez, amelyben cselekszik, amelyben áldozatot hoz. S akkor ezek által az érzések által nagy ajándékokban részesül az Úrtól. A reménység pedig közel hozza az ígélet beteljesedését, s belesugározza az éj sötétjébe a hajnal derengő fényét. Eltűnnek az árnyak, s mi biztos léptekkel haladunk az ígélet világa felé. Alattunk a múlt kiégett, üszkös romjai hevernek, de fölöttünk a jövő ígéletének dalos madárkái zengik a hírt Ófelőle, aki vár, aki előnkbe jó, hogy Önmagát odaadva szerethessen bennünket.

Legyen Neki dicséret és dicsőség mindörökké!

6. Nagycsütörtök.

1938. április 14.

Mélységes szomorúsággal vagyok eltelve a mai nappal megkezdődő nagy események felett, melyeknek emlékei nem halványulhatnak el, nem válhatnak közönyössé, ameddig bűnös emberek élnek a földön. De éppen a mai nap estéje egyúttal

vigasztalást és reménységet nyújtó nagy ajándéka is az Istennek hozzánk és hozzátok, mert megtanít megnyugvással tekinteni az Úrnak minden elrendelt végzése felé. Hiszen ezen az estén rendelte el - a Vele való újszövetség megpecsételésére - az úrvacsorát. És ennek a folyton megújuló, folyton szorosabbá váló szövetségnek útján azt a segítséget, amely diadalt arat a bűnön és halálon. És kiszabadítja a tévedések hálójából azokat, akik elismerik Őt Megváltójuknak, Szabadítójuknak. Akik az Ő általa adott igazságot minden más igazság fölé helyezik a lelkükben, mert érzik azt a vonzást, amelyet a Szentlélek megkezdése folytán titokzatos módon érezniük kell.

Ezt nem lehet megtanulni, ezt nem lehet elképzelni, ebbe nem lehet beleszületni, mint azt némelyek gondolják, ebbe nem lehet betolakodni, ezt nem lehet megvásárolni. Ezt nem lehet „akarni”, erre csak az elhivatottság útján lehet eljutni.

Azért emberi értelemmel fel nem fogható, titkos végzése Istennek, hogy akiket elejétől fogva elválasztott a világból, azoknak be kell érkezniük arra az utolsó napra, amelyen az ítélet az egész világ felett kimondatik.

Senki sem tudja, senki sem sejti ezt, még a menny angyalai sem, mert senki sem tudhatja, mennyien hiányoznak az üdvösségre elrendeltek közül, s kit honnan, milyen szakadékokból kell még kimenteni, hogy a felőle elrendelt isteni végzés beteljesedhessék.

Ezekért az előre elrendelt üdvösségre elhivatottakért cselekedte a mi Urunk mindazt, amit cselekedett. Ezekért szállt alá a mélységekbe; ezekért cselekedett csodákat. Ezekért vette fel a harcot az ellentéttel; ezekért szórta szét a mennyei világosságot; ezekért élt a földön. Ezekért halt meg, és ezekért támadott fel a halálból. Ezekért szenvedett gúnyt, megvettetést, gyalázatot és gyötrelmes kínokat, hogy a gonosz hálójának minden szálát elszaggathassa. S annak hatalmát megbéníthassa azokkal szemben, akik idővel megtérvén, keresni és követni

akarják Őt, mert a szívükben megszólal a mennybe hívó visszhang.

Ti mind ilyen elkésett, elhullatott kalászhai vagytok a nagy Magvetőnek. A ti lelketekben is csak nemrégén visszhangzik a hazahívó szó, még nem régen keresitek az ösvényt, amelyen a lelketek eljuthat a békesség és nyugalom hazájába.

Még sokszor ingadoztok, kételkedtek, még sokszor úgy érzitek, hogy fáj a lemondás, még terhes az iga, amelyet magatokra vállaltatok, még megerőltető az erény köntösét hordoznotok, még nem találjátok meg mindenben az örömtöket, ami jó és igaz, mert még a föld félrefejlett természete irányítja a lelketek érzéseit. De már kívántok meggyőződni az igazság felől, már elfáradt a lelketek a hiábavaló erőfeszítésben. Már a csalódások tövisei nyomán mélyen hasított és nehezen gyógyuló sebeitek figyelmeztetnek, hogy ne higgyetek az emberi bölcsességnek, az emberi tudománynak, az emberi jósnak vagy dicsőségnek. Már látjátok a szenvedéssel megrakott világi élet értéktelenségét, és elkíváncoltok egy olyan életbe, amely tisztább és tartósabb örömet nyújthat. A lelketek már megérezte a vonzást, de még ezt az országot meg sem közelíthetitek, amíg a lelketek meg nem gyógyul a bűnből, a tévelygésre való hajlamokból, a halálnak magatokban hurcolt csíráiból.

Ezért van szükségetek a jó Pásztorra, aki életét adja juhaiért, aki védelmez, vezet, irányt mutat, aki táplálja és biztosságba helyezi juhait. Szükségetek van a mennyei Orvosra, aki begyógyítja a lélek sebeit azzal a vigasztalással és reménységgel, amelyet kegyelmével és bűnbocsánatával nyújt. Szükséges, hogy ismerjétek az utat és megismerjétek az Igazságot, mert Ő az Igazság.

Szükséges, hogy az ő testével és vérével megerősítsétek magatokat, hogy a feltámadásban részesülhessetek. Hogy az ő halála által meghalván a tévelygés testében a mulandónak, feltámadhasson a ti lelki testetek. Megelevenedjék a Krisztus teste bennetek, hogy ne fájjon a lemondás, hogy ne inogjatok a hit-

ben, és ne roskadozzatok az iga alatt, melyet vállaltatok. Hogy ne legyen szűk és terhes az erény köntöse, hanem a ti megelevenedett lelketek meglássa az igaz jót, és örüljön a szolgálatnak, amellyel az Úr megbízta őt, hogy az igazság világosságában önmagát, mint Isten gyermekét ismerhesse meg.

Ezért halt meg a mi Urunk és Megváltónk, hogy nekünk adhassa a menny dicsőségét, mert szerette azokat, akiket az ő mennyei Atyja Reá bízott. Áldott legyen a mi Istenünk, aki Őt elküldötte! Dicsőség és hála legyen Neki mindörökké!

7. A házasság ideiglenes rendeltetése.

1938. április 28.

Az ember csak gyenge nádszál, aki a hangulatok hatása alatt majd hirtelen fölemelkedik, majd a földre hajlik, és besározza a lelkét a bűn szennyes iszapjával. Az együttélés, az érdekek elkülönülése, ha nem is egészen, de időnként elválasztja és megpróbálja még azokat is, akiknek összes érzésszálai egybefonódtak.

Azért boldog az, aki ezek fölé a hatások fölé tud emelkedni. Elfelejtí a lelket megtépő viharok emlékét, és nem hordozza a lelkében azokat a sebeket, amelyeket az ellentét hasított. Hanem új leveleket, új virágokat hajt a lélek mély, kiapadhatatlan erőforrásaiból a jövőben való hit és reménység bizakodásával és a szeretet új világot teremtő, mindenem felülemelkedő élni akarásával. Ezt váltja valóra az Istenhez való törhetetlen ragaszkodás azokban az eredményekben, amelyeket mint örök értékeket visz magával a szellem a földről az örökkévalóságba.

Ez a házasság célja, és ez a férfinak és nőnek rendeltetése a testi életben. Azután, ha a lélek már megtisztult a salaktól, nincs szüksége tovább a hústestben való vezeklő házasság törvényére. Mert az angyalok mennyei boldogságot osztó törvénye vonzza magához a tiszta érzésű lelkeket, és köti

össze elválaszthatatlanul azokat, akiket eleve elrendeltségükből egy időre kitérített a bűn és tévelygés hatalma.

Azért vagyunk néktek bizonyosságul küldve, hogy higgyetek az örök Jóban, Aki visszahív titeket is a paradicsomi boldogságba.

8. Tanácsok az órállóknak.

1938. május 5.

Jó, ha eleget és nyugodtan alhat az ember, mert bölcsebb határozatokat tud hozni az életben és annak minden fordulataiban, ha a szelleme felkeresheti a tisztább eszmények világát. Ahol nem kell a zavaró és nyugtalanító földi hatások megsemmisítésére a lelki erőit folyton lekötve tartania. Mert ez nagyon nehéz; és fárasztó, az egész figyelmet igénylő munka, amely megnehezíti a szellemnek magasabbra való szárnyalását.

Pedig szüksége van a szellemnek a szabadságra, ha haladni akar; szüksége van a léleknek arra, hogy mindent leveszen magáról, ami anyag, vagy ami az anyaghoz köti, hogy szellemi és lelki céljait megközelíthesse.

Bár az ember hamar kész az elhatározásával, de nem képes a problémáit úgy megoldani, hogy abból a megoldásból a lelki célok valamiképp közelebről láthatók legyenek. Mert éppen az emberileg kialakított bölcsességeken, rendeleteken, igazságnak vélt dogmákon zúzódnak szét sokszor a legszebb és legértékesebb lelki eredmények.

Mivel nem minden lélek egyformán fejlett, nem egy helyről indult el, és nem egy állomáson köt ki. Így ami az egyiknek célszerű és előnyös, az a másiknak akadályt jelentő, feltartóztató ok. Két különböző ok indításából cselekvő ember felett nem lehet azonos mértékkel mérni az igazságot, mert még ha az eredmény hasonló is, mégis az egyik jobb, a másik silányabb erőket állított sorompóba egyugyanazon eredmény létrehozására.

Azért az ítéletet bízta az ember az igazságos Istenre, Ő ismeri az övéit, Ő látja azokat a lélek mélyén meghúzódó okokat, amelyek bizonyos cselekedetekre indítják az embert. Az ember a jót is, a rosszat is könnyen félreismeri itt a látszatvilágban, vagyis a hazugság világában, és sokszor az önmaga részére sem tudja a jót választani, hanem a rosszat választja.

Hiszen ha nem volna a hazugság káprázatába szédülve, vajon elkövetné-e azokat a bűnöket, amelyek okvetlen szégyent, megvetést, vagy súlyos, nehéz büntetést, sőt halált eredményeznek? Ha tudná az ember, hogy tudatlanságával s a lelkiekben való tájékozatlanságával késlelteti a saját boldogságát, békéjét és vágyainak beteljesedését - vajon nem mindennél fontosabbnak tekintené-e az ismeretek és a szellemi tudomány megszerzését?

De mivel a hazugság hálójában vergődik, mivel a megtevesztés szellemének bódulatot lehelő atmoszférájában él, nem hiszi el az igazságot. Az ellentét igézete fogva tartja az ítélőképességét, és amikor szabad akarata szerint választani van alkalma, okvetlen a megtevesztés hatalmába esik bele.

Minden bódítószer az ellentétet szolgálja az anyagiban is, meg a szellemiben is. *Azért a bódító italok, amelyek az értelemre homályos ködöt borítanak, az ördög csapdája, amellyel elfogja azt a kis józan világosságot is, amivel bír a szegény emberlélek, hogy ne tudjon tájékozódni.* **Ami mesterségesen van kifinomítva, megszépítve, túlízésítve, ami meghaladja a természeteset, a test fenntartásához szükségeset, mindaz a hazugság hatalmát erősíti a földön, pedig a hazugsággal együtt mindennek össze kell omlania.**

Azért ne csodálkozzék senki, ha a nagy Babilon, a mai műveltség, a mai ragyogó szellemi eredmények, a kultúra, a művészet mind egy romhalmazba omlanak össze, és maguk alá temetik azokat a szellemeket, akik életüket, erejüket ezeknek szentelték.

Az ember a szellemi igazságokat emberi formákba öntötte, megrögzítette, dogmává, bálvánnyá avatta. A tömegek ezt látták, és ezt tisztelték, s nem vették észre, hogy a szellem kivonult a merev formákból, és már csak idők kérdése, hogy ezek mikor roskadnak össze.

Ezért adott az Isten új bizonyosságot, új igazságot, hogy akinek lelke még nem vesztette el tájékozódó képességét, az megtalálja az utat a menny felé. A lélek megérező képessége, kereső, kutató vágya, mellyel az élő igazságot meg akarja találni, tartja fenn az életet. Ez nem engedi elaludni az öröket, akiket Isten odaállított az éjszaka kezdetének homályába, akik a világok járásából ki tudják majd számítani, mikor van éjfél, mert akkor következik el a nagy összeroppanás.

Az est közeledik. Mi meggyújtjuk a ti lelketek mécsesét, de nektek táplálnotok kell a hit olajával, és védenetek kell az ellentét viharában, hogy ki ne aludjék. Járjátok az utat megvilágítva, és karoljátok fel az eltévedteket, a gyengéket, és helyezétek őket biztonságba, amíg az Úr őket is fölemeli és megvilágosítja.

Az őrállók nem az éjszakaért, hanem az éjszaka ellen vannak felállítva. Azért a felderülő reggelért, amelyre az Úr mindazokat felvirrasztja, akik hittek abban az ígéletben, amit Ő adott és itt hagyott az embereknek. A reggelnek ez a világossága elosztatja a hazugság hamis világosságát, ennek minden csaló káprázatát. És akkor akik az éjjelnek hittek és annak megfelelően cselekedtek, sírni és jajgatni fognak, mert szégyellni fogják bűneiket és tévelygéseiket, gyalázatos cselekedeteiket, hazugságaikat. Mert akkor látják, hogy minden csak árnyék és köd az igazságnak egy paránya mellett.

9. Az alsóbbrendű életformák és az ember.

1938. május 12.

Mindennek van múltja és jövője. Amit az ember lát, az csak egy láncszeme annak a hosszú, régen kezdődött folyamatnak, amelynek célhoz érésében egy szép és dicső gondolat teljesedik ki.

Egy porszem nem a világ, de azért abban is benne van a világ. Egy csepp víz nem a tenger, de abban is éppen úgy benne van a tenger egész természete, mint az óceánban, a cseppek összességében. Az állatok és növények éppen úgy testesülései azoknak az életformáknak, amelyeknek természetét viselik, mint az emberek azoknak a szellemeknek, akik bennük élnek. És a maguk beállítottságával az életnek egy részét képezik az állatok és növények is, és a maguk lelki és testi beállítottságával azt a részt éltetik, amelyhez természetük szerint tartoznak, s így éppen úgy sorsuk az, amitől szenvednek, mint az embernek. Nem beszélek egyéni rendeltetésről, ami az embernél differenciáltsága folytán már, mint fokozati eredmény jut előtérbe, hanem csak egy nagy kiválasztó törvényről, mely gépiesen végzi a maga munkáját.

Ezt az állapotot előkészítő tanfolyamnak nevezném a fluidok érzékennyé való kidolgozásához. Mert ők is oda törek-szenek, ahol már az ember van, messze-messze felettük a fejlődés lépcsőfokain. Lélek, életprincipium az ő fokozatuk, ami annyira távol van az élet átvilágított értelmi részétől, mint pld. a láb a fejtől.

Nagyon egyszerű ennek az áttekintése, de mivel az elhatároltság a testben nagyon éles, azért megzavarja a fogalmakat. Minden állapotban van valami az elkárhozott lélekből, vagyis annak tulajdonságából. Minden növénynek van valami rendeltetése, amellyel a felette lévő állatvilágot szolgálni köteles, és minden ásvány vegyi átváltozást szenved, amikor a növény tapogatózó gyökereinek büvkörébe kerül.

Az élet vegyi elrendezettségét rögzítik az ásványok, de a növény szerves életének kiegészítőjévé lépnek elő, amikor az idő bomlasztó hatalma folytán a bennük lévő elv elvégezte munkáját.

Az állatban már az élet szabadságát élvezzi az az erő, mely a szellemi burok nagy hivatására van predesztinálva. De mivel sok benne a tudatra törekvő ellentétes princípium, azért rétegekre osztja a szellemi törvény, és a jót, a szépet kedves és bájos formával küldi az élet útjára, hogy örömet okozó szolgálatot teljesítsen. Az ellentétet, a gonoszt pedig félelmetes és undorító formában teljesíti, mert le kell faragni mindegyiket.

De maga a lelki elem nem felelős a bűnért, mert nem ő alkotta meg önmagát, hanem megalkotta valaki, akinek meg kell ismernie az alkotását, hogy megirtózzék tőle. *A vérengző vadak és mérges növények mind az ember lelkének világához tartozó kiegészítő részek, mert az ember lelkében él a nagy világ, és ez a világ ő maga: egy csepp a tengerből.* De mivel mindennek, ami rossz, el kell múlnia és át kell változnia a jónak természetébe, tehát mindenütt ez a törvény uralkodik.

Ezt a lelki elemet a halál egy lépcsőfokkal öntudatosabb életformához kapcsolja a létben; mindig egy fokkal többet ismer meg a létezés boldogságából. De az ember a maga fejlett vagy fejletlen fokozatával nagyban befolyásolhatja ezeknek a szegény ösztöni lényeknek előbbre jutását, vagy a természetükben való visszamaradását. *Minden állat csodálattal és rettegéssel tekint az emberre, illetőleg a benne élő szellemre. Az ő homályos tudatával isteni lényt sejt benne (jól sejti) és mintegy bűvöletbe esik az első pillanatra.*

De mivel az ember gonosz, és ellensége mindennek, ami él, így minden alárendelt életnek urává teszi magát. De éppen mert urává lett, így módjában is áll az életük könnyítésére vezetni azokat az; életformákat, amelyek szorosan hozzáta- padva, vele egyidőben jelennek meg a földön.

10. Isten igazsága a mi lényegtörvényünk,

1938. május 19.

Sokkal nehezebb az embernek levetnie bűnös természetét, mint a halált végigszenvednie, mert a halál nem tőle függő valami. Ellenben a jóhoz hasonulás mind a nagyban, mind a kicsinyben lépten-nyomon az ember saját szabad akaratát veszi igénybe, s bizony megerőltetésébe kerül, hogy megtegye a jót. És ne csak elvben pártolja az igazat, hanem gyakorlatban is azt engedje érvényesülni a saját életében. Mert más az elmélet és más a gyakorlat. Más az, amikor nekünk kedvező, és más, amikor ugyanaz az igazság nekünk kedvezőtlen eredményt hoz.

Azért a földi ember ritkán indulhat el az igazság útján a maga igazát keresni, mert sohasem tudhatja, mi húzódik meg a látszat mögött. Tehát a hitnek és az Isten iránt való bizalomnak kell kitöltenie azokat a hézagokat, amelyeket az ember sem az értelmével, sem a bölcsességével nem tud áthidalni. Mert hiába az értelem, hiába a tudás, az ember még csak a látszatvilágból vett események fölé sem képes emelkedni. Hiába akar, hiába törekszik urává lenni az igazságot osztó állapotoknak, nem képes abban az elemben megtalálni az eszközöket, melyeknek minden alakulatban hasznát veheti.

Amíg az ember önmaga fölött nem győzedelmeskedik, addig minden más elért győzelme csak délibáb, csak a képzelet játéka. Mert minden fordulónál, minden eseménynél új küzdelem vár reá, s eredményeiben kiszámíthatatlan eshetőségekkel kell szembeszállnia, és minden alkalommal szint vallani kényszerül. Nem vonulhat földre a sors kihívása elől.

És minél inkább elhitte győzelmét a sorssal vagy az eseményekkel szemben, annál mélyebbet kell zuhannia a tehetetlenség, a reménytelenség, a kétségbeesés nyomorúságába.

Azért amíg az ember felett a nap süt és bearanyozza életútját a kegyelem, addig tanulja meg azt a legnagyobbat, amelynek segítségével kezdheti csak el a siker reményében a

küzdelmet: az alázatosságot. Ha ezt megszerezte, és valamelyes eredményt már aratott vele, akkor csakugyan próbálghat a más érdekében is valami munkához fogni.

Mert nagy és nehéz munka az ellentét világában egy kevés helyet kiszorítani az igazság érvényesítésére! Olyan igazság ugyanis, amely mindegyik részére jó és kedvező lenne, nem létezik; az csak másolat, csak tükörkép. Csak az Isten igazsága megmásíthatatlan és kisajátíthatatlan, bármennyire magáénak hiszi is a gyarló ember. Ez az igazság nem részrehajló és nem befolyásolható semmivel. Ez uralkodik, ítél, hat, osztályoz, minősít a szerint a megvalósított elv szerint, amelyet a kegyelem sugarainak behatása alatt az ember önmagára nézve törvénynek ismert el és a szerint irányította életét, az lett vezető princípiuma.

Az Isten igazságát nem lehet félrevezetni, kijátszani, mert az nem valami tőlünk idegen elgondolás, idegen hatalom! Nem. Az a mi lényegtörvényünk, mely minden atomunkban benne él. Ezért nem lehet elbújni előle, ezért nem lehet kikapcsolni, felfüggeszteni a hatásait, mert ha valaki ezt megtehetné, megszűnnék az életének folyamata. Ez viszi előbbre a lelkünket, ez alakítja a sorsunkat; s ha ezt elhomályosítja a bűn, akkor hibás a mi igazságérzetünk és hibásak az eredményeink is.

A boldogtalanságnak magunk vagyunk az okai, mert nem tudtuk leolvasni az igazságot, és tévedésekbe, botlásokba kerültünk. De minden egyes botlással jobban megtanuljuk, hogy hová ne lépjünk, mely irányból mit várhatunk. A mi Urunk áldozatos szeretete pedig megmutatja a tévedésmentes irányt, az egyenes utat, s kezünkbe adja az eszközt, amellyel a tévedések hálóját elszaggathatjuk, hogy a fogságból megszabadulhassunk.

Azért aki hisz az ő segítségében, és várja az ő szabaddítását, az nem keresi a maga igazságát; és ez javára válik, mert uralmat nyer az önmaga hibás énje felett, és urává, irányítójává válik a saját sorsának.

TARTALOM

	Oldal
Előszó	2
A „Névtelen szellem” az olvasóhoz	7
1933.	
1. A lélek fejlődésének menete	9
2. Vagyonos és „nincstelen” szellemek	10
3. Józan okosság a világosság terjesztésében	12
4. A földi élet nagy érték	14
5. A Szentlélek értelmezése	16
6. Hogyan lehet eljátszani a kegyelmet?	17
7. Isten kegyelme eltakarhatja a megbánt bűnök emlékeit.	19
8. A sikertelenségek oka	20
9. Nem kell minden kis dologgal a szellemekhez fordulni	21
10. Az élet álmom	22
11. Fáradhatatlannak kell lenni az elnézésben és megbocsátásban	25
12. Kövessük Isten rendelését!	26
1934.	
1. Az állatok szeretése	26
2. Az emberi élet értéke attól függ, hogy ki mennyi jót hintett széjjel	28
3. Túlvilági állapotok és helyzetképek	30
4. A spiritizmus az utolsó idők világossága	32
5. A jót el kell hagyni a jobbért	33
6. Az Úr áldozata: a lényeg győzelme a forma felett ...	35
7. Mindenki része az összességnek	38
8. Az unalom és az izgalmak	39
9. Mire jogosít az önállóság?	41

10. A hasonló lelki természetek vonzalma	42
11. Ne áldozzatok fel a magasabbrendűt az alacsonyabb rendűért	44
12. Az Úr szolgálata a legnagyobb kegyelmi ajándék ...	46
13. Az egészség értéke	47
14. Életidőnk bölcs beosztása	50
15. A testnek is meg kell adni a magáét	52
16. Néhány szó az asztrológiai hatásokról	54
17. A fölemelkedés útja	56
18. Az erények túlhajszolása a bűn fejlődését mozdítja elő	59
19. Fogadalom és egyéb kötelmek	61
20. Az áldozathozatalnál is bölcs körültekintéssel kell eljárni	63
21. Mindent a maga helyén és idején!	65
22. A szeretet az élet legszebb ajándéka	66

1935.

1. Harcmódor és fegyverek az ellentéttel szemben	67
2. Az ellentétnek nyomról-nyomra való visszaszorítása..	70
3. Mindent okos mérséklettel!	71
4. Mindenkinek meg kell tanulnia sírni is, meg örülni is	72
5. Munkálkodó és vezeklő életek	74
6. Isten ügyének munkásai	75
7. A látszólagos hívők két csoportja	76
8. Lelki és testi egészségre vonatkozó fejtegetések	78
9. A jólégzett részletmunkák harmonikus egészet alkotnak	81
10. A benső után alakul a külső	82
11. Mindenkinek azzal az eszközzel kell harcolnia a bűn ellen, ami rendelkezésére áll	84
12. Ne búsuljatok múltó dolgok elvesztése fölött!	85
13. A földi élet célja az értékek megismerése	

és megszerzése	86
14. Krisztus útját járjuk	88
15. A földön végzett munka értéke	90
16. A gyengébb lelkek a jobbaknak megpróbáltatásai ...	92
17. Ki a bűnért, ki a büntől szenved	93
18. Bepillantás az alsóbb szférák életébe	94
19. Az utolsó idők feladatainak halálos komolysága	96

1936.

1. A próbák súlya alatt	98
2. Csak tiszta igazságot hirdessünk!	99
3. Ki hívatott az ige hirdetésére?	101
4. A mennyei erények vértéznek a bűn ragályával szemben	102
5. Az alázatosság nagy értéke	105
6. Hogyan fogamzik meg a nemes mag a lélek talajában?	106
7. Az örökkévalóság csak az igazi lelki értékeket váltja be a szellem számára	107
8. Az egyszerűség és engedelmesség karmaoldó ereje ...	107
9. A lélek és a test útjai ellentétesek	111
10. Sok súlyos sorscsapást ki lehet kerülni a lélek finom megérezésével	113
11. Az engedelmesség dicsérete	114
12. A hit megtartó ereje	115
13. Mindennek megvan a maga ideje	117
14. Az ember igazi arculata	119
15. Addig a mértékig vagyunk hatóképesek, amely mértékig az Úrra bizzuk magunkat	120
16. A jól végzett munka öröme	121
17. Minden véges a földön	123
18. Az Istennel összekötő szál a legnagyobb kegyelmi ajándék	124
19. Médiumok és médiumitás	127

20. Az élet mindig próba	129
21. Az áldozatos szeretetről	132
22. Az ember élete olyan, mint a vízcseppé az árban.....	135
23. A duálszeretetről	136
24. Az erők és hatásaik	138
25. A lélek áldozata Istennek	141
26. „Ne ítéld, hogy ne ítéltessél!”	143

1937.

1. A szeretet szerepe a szellemi fejlődés munkájában....	145
2. A „Névtelen szellem” munkálkodásának jövendő célja	147
3. Szabadság és szeretet a lélek fejlesztő tényezői	149
4. Néhány szó a médiumitásról	150
5. Az örökkévaló és a mulandó viszonya egymáshoz ...	151
6. Istennek minden étellel céljai vannak	153
7. Ne higgyetek a csillogó-káprázatoknak!	155
8. Örök és múló kapcsolatokat	157
9. A különböző fajta médiumitások	158
10. Áldozó csütörtök	161
11. Akinek az igazság az éltető eleme	163
12. „Akik Istent szeretik, azoknak minden javukra válik”.	164
13. A gyógyulás útja	166
14. A harmónia szükségessége	167
15. A léleknek mennyei értékek drága szelencéjévé kell lennie	169
16. „Az Úr nevében”	171
17. Mikor a pohár csordultig telik	172

1938.

1. Vissza az egyszerűséghez!	174
2. Ne nézzük más szemében a szálkát, mikor a mienkben gerenda van!	175
3. A szeretet helyes értelmezése	178

4. A fizikális jelenségek értéke	179
5. Isten a szeretet; kiben mennyi szeretet van, annyi van benne Istenből	180
6. Nagycsütörtök	182
7. A házasság ideiglenes rendeltetése	185
8. Tanácsok az őrállóknak	186
9. Az alsóbbrendű életformák és az ember	189
10. Isten igazsága a mi lényegtörvényünk	191